

ANDENS LAG av N.P. Wetterlund

Innehållsförteckning:

TOLFTE KAPITLET

Solkvinnan..... 1

FÖRSTA DELEN

Solkvinnan i allmänhet..... 1

I. Solkvinnans utrustning 1

II. Solkvinnans födelse..... 7

III. Solkvinnans skeden..... 19

1. Den gammaltestamentliga solkvinnan..... 19

2. Den nytestamentliga solkvinnan..... 20

A. Hemmakvinnan 20

B. Ökenkvinnan..... 21

a. Martyrkvinnan..... 22

b. Örvingekvinnan..... 24

c. Byssuskvinnan..... 29

Byssuskvinnans dräkt 30

Byssuskvinnans skydd 32

Byssuskvinnans mission 32

Byssuskvinnans strid 33

ANDRA DELEN

Solkvinnan närmare betraktad från två synpunkter..... 34

I. Solkvinnan är den vattenbesprutade kvinnan 34

II. Solkvinnan är de kvarblivna ättlingarna..... 41

1. De kvarblivna ättlingarna 41

A. Vad menas med de kvarblivna ättlingarna? . 41

B. Vad är de kvarblivna ättlingarnas kännetecken? 52

a. Jesu vittnesbörd i allmänhet 54

b. Jesu vittnesbörd på profetisk grund 55

2. Drakens krig mot de kvarblivna ättlingarna 59

A. Drakens krig mot de kvarblivna ättlingarna under det sjätte världariket 59

B. Drakens krig mot de kvarblivna ättlingarna under det sjunde världariket 64

TOLFTE KAPITLET

Solkvinnan

Vi låta vår framställning utgöra två delar, nämligen: solkvinnan i allmänhet; och solkvinnan närmare betraktad från två synpunkter.

FÖRSTA DELEN

Solkvinnan i allmänhet

Här taga vi tre synpunkter: solkvinnans utrustning; födelse; och skeden.

I

Solkvinnans utrustning

Och ett stort tecken syntes i himmelen: en kvinna med solen till sin klädnad och med månen under sina fötter och en krona av tolv stjärnor på sitt huvud. (Upp 12:1)

Detta är solkvinnan. Så ser hon ut. Alltså en krönt, majestätisk gestalt, strålande varm och vit såsom solen. Och under hennes fötter göra måne och jord sina varv. Hon står högt över dem, högt över hela skapelsen. *Så* är hon utrustad.

Solkvinnan kallas ett "tecken". Alltså är hon i *synen* en bild, som betecknar någonting. Och vad? Jo, Guds församling eller Herrens heliga eller tubudsdömet, som är motsatsen till det falska profetdömet.

Att solkvinnan betecknar Guds församling, det få vi ofta se i det följande. Och det visar redan hennes krona. Den består av tolv stjärnor. Och tolvtalet är församlingens tal. De tolv stjärnorna beteckna de tolv stammarna i betydelsen av Guds folk. Solkvinnan är det krönte Israel.*

Och hon kallas icke blott ett tecken, utan ett "*stort*" tecken. Hon avbildar alltså någonting stort. Och vad är det? Jo, i vidsträcktaste mening Guds församling bland *alla* folk och i alla kyrkor och under alla sol- och månvarv ända intill tusenårsriket, såsom vi snart få se. Denna mångtusenåriga kvinna är ju någonting stort. Och i detta stora ingår det största av allt i himmel och på jord: "den eviga kärleken", som gjort och gör henne till vad hon är: den krönte himladrottningen. Solkvinnan betecknar alltså i sanning någonting stort.

Var befinner sig solkvinnan? Jo, hon "syntes i himmelen". Därmed betecknas församlingens himmelska väsen och därmed hennes överjordiska och övervärldsliga ståndpunkt. Det är "det första, största och yppersta budet", det eviga evangeliet från himmelens mitt, som

* "Att den med solen beklädda Kvinnan är ett med församlingen, därom är man så gott som allmänt ense" (se prof. Myrbergs Förklaring över Uppenbarelseboken, sid. 188).

ställt henne i himmelen och håller henne där.

Alltså äro Herrens heliga *alltid* i himmelen, ja, i himmelen även på "den onda dagen", ja, i himmelen även i förgårdshelvetet. Märken detta!

Ty de heligas himmel är icke en känsla blott, utan en Guds *skapelse*, som icke kommer och far med växlande känslor. Det se vi ju tydligt på kvinnan. Hon var ju i himmelen; men hon "ropade i barnsnöd och födslovånda" (v. 2). Skulle hon själv hava sagt, var hon tyckte sig vara, då hade hon sagt: "Jag känner det ofta, som om jag vore i helvetet, men jag är i himmelen".

Och hon föll icke ned från himmelen, då hon ropade i förskräckliga kval; nej, hon stod kvar där mitt i sitt "helvete". Icke heller miste hon kronan; nej, den satt kvar mitt i "helvetet". — I känslan hade kvinnan ingen himmel; men hennes himmelska skapelseväsen stod orubbligt fast. Det var just detta väsen, som led och ropade.

Alltså, I heliga, I ropande solkvinnoandar, det är icke så svårt, som I ofta känna det, icke så farligt som I tron. Edert "helvete" ligger i himmelen; och eder himmel ligger i det, ja, ligger ofta i det som ett barn, vilket skall födas till en *högre* himmel.

Solkvinnan är i himmelen; men hon är på samma gång här på jorden. Det se vi av hennes födslokval. Hennes himmel är alltså detsamma som Sions berg. Solkvinnan och de tolv gånger tolv tusen äro *ett*.

Solkvinnan syntes i himmelen. Det betecknar de heligas himmelska väsen, såsom vi sett. Men det betecknar ock deras evighetsväsen, deras upphöjdhet över tiden. De befinna sig alltid inom det eviga, inom det oförgängliga, det som förbliver, när tiden försvinner, det som står, när allt det förgängliga och fåfängliga faller. Detta känna I ock, I varma och vita solkvinnoandar. Där är något *inom* eder; ja, vad? Där är något *utom* eder i allt skapat; ja, vad? Jo, någonting högt, fast och orubbligt i alla väder, i alla skiften — det är solkvinnans eviga himmel.

Denna himmel sväller tidtals ut till en Tabors-himmel, till något överväldigande, ja, övernaturligt, som lyfter människan upp över tiden, så att hon liksom icke finnes till i den. Allting avslöjar sitt eviga kristallväsen. Allt är vitt och varmt; och allt talar, ja, talar sitt himmelska och eviga modersmål.

Men stundom drager denna himmel ihop sig till den lilla femtebergspunkten i hjärtats djupaste djup, vilken ropar: "Min Gud, min Gud, varför har du övergivit mig?" Denna ropande punkt är himmelpunkten i "helvetet". Den ligger inne i kors-Kristus, och ingen makt på jorden och ingen makt i avgrunden kan rubba densamma. Det haven I ofta erfarit, I smärtornas söner och döttrar. Och vad den trospunkten kräver veten I. Den kräver, att I dragen ihop eder och bliven lika små som kors-Kristus, "den lille", vilken blott på denna väg blev uppståndelse-Kristus, den store.

Så födes det eviga. Tiden är evighetens havandeskap och födslovånda. Därav alla dessa otaliga rop under alla sol- och månvarv. In i den himmelska evigheten hoppar ingen. Denna evighet **födes** på det 5:e berget. Ja, både Guds och hans Sons och den Helige Andes nuvarande evighet är född på det 5:e berget. Den Gud, som de heliga "tjåna i evigheternas evigheter", är *den* Gud, som "dog" med sin Son på korset (Kap 6, sid. 12 f.).

Alltså: "Kvinnan i himmelen" — det är de heligas evighetsväsen, deras upphöjdhed över tiden med all dess fåfängliga ävlan och tävlan, med alla dess bröllops- och begravningslekar på torget, i vilka tidens barn slösa bort sin dyrbara tid (Matt 11:16–19). Men hon står även *inom* tiden. Det visa hennes födslokval, såsom vi sett. Det visa ock bilderna av solen och månen. Kvinnan i vår text är icke himladrottningen under "evigheternas evigheter", ty där finnas inga kval och ingen sol eller måne; där är ingen natt och behövs ingen sol; Gud är ljuset (Upp 22:5). Solkvinnan i vår text är Smyrna- och Filadelfiakvinnan, den förstabudsfullkomliga och ostraffliga på jorden och i tiden.

Alltså: intet förnämt och överspönt himla- och evighetsväsen! Intet fåfängligt gapande i vädret! Intet dröm- eller drönliv! Ingen jakt efter ofruktbara känslor!

De heliga äro även i tiden och på jorden. Och deras tid är mödornas dag. Utan den ingen salig afton.

Mal på kvarnen, gå ut på marken, lägg dig om kvällen! Blott så är du den himmelska evighetsvarelse, som står beredd till upptagandet i den himmel, där ingen tid finnes mer. Sköt alltså din jordiska kallelse i den vita och varma solkvinnoanden, varom icke, så blir du "kvarlåten".

Varje solvarv* är dyrt och återkommer aldrig. Varje minut vill lägga ett korn, ur vilket eviga skördar växa upp ovan solen och månen och framom deras avslutade tidsvarv.

Varje dag vill föda en evighet åt den himladrottning, som aldrig mer ropar i barnsnöd.

Ja, all världens pärlor och guld äro mindre än intet mot det värde, som ligger i en enda sekund av ett solkvinnoliv.

Fruktansvärda allvar under solen och månen! Men ack, människorna slösa, slarva och leka bort alla sina solvarv och månvarv! Dvaladrycken, dvaladrycken!

Kvinnan har solen till sin klädnad. Det är i synen vår lekamliga sol; men hon är här blott en bild, nämligen en bild av vår andliga sol. Och vad är den? Naturligtvis **Tubuds-solen**. Ty någon annan andlig sol finns varken i himmel eller på jord. Solen är tubuds-Kristus.

De heligas kläder äro den eviga tubudskärleken, den eviga tubuds rättfärdigheten, den eviga tubudsnåden, den evige tubudsanden.

De heliga stå såsom ljus-subjekt eller ljus-barn inne i det eviga ljus-subjektet, vilket är han som sade: "Jag är världens ljus."

Utanför Jesus — intet ljus, inga kläder.

Utanför Jesus — slocknad och naken;

men inne i Jesus — tänd och klädd.

Guds folk kring hela jordens rund har sin nationaldräkt. På den kännas Herrens heliga igen. Den är enkel och varm, ledig och lätt. Dess innansida är förstabudskärleken, dess utansida är andrabudskärleken. Det krönte Israel är solfolket, det vita och varma folket.

Denna dräkt har en härlig doft. Den doftar himmel. Lukta på en

* Vi tala ju här i den föreställningen, att "solen går upp och går ned".

solmänniska, och du känner, att hon luktar överjordiskt och övervärldsligt. Hon doftar starkt av "det första, största och yppersta" (2 Kor 2:15, 16).

Kvinnorna bruka ju bestänka sig med välluktande vätskor. Det gör solkvinnan ock. Hon bestänker sig oavlåtligen med det himmelska luktvattnet. Det är det 5:e förbundets heliga vatten. (Hes 36:25–27). Det giver en obeskrivligt härlig doft; ty det giver förstabuds-**allhet** och andrabuds-**helhet**. Man får liksom en elektrisk stöt av dessa himmelska ångor och lyftes upp över tiden, jorden och världen, då man träffar en sol-människa.

I Herrens heliga, stån alltid bestänkta med det himmelska förbundsvattnet till kärlekens allhet och helhet. Ty "världen" luktar på eder och särskilt *den* värld, som går med en draging till en högre värld. Denna "vädrande" värld känner mycket väl, var det luktar sköka eller solkvinna, ty skökan luktar rus, träsk och padda. Och mången sådan världs-människa har av en sol-människas himmelska doft dragits till den värld, där ängeln svänger det doftande rökelsekaret.

Solkvinnan har månen under sina fötter. I grundtexten står ett starkt ord: *nedunder* sina fötter. Det tyder på, att månen icke är någonting, som bär upp henne, utan något som hon kommit *uppöver* och håller *under* sig.

Månen är vår lekamlige måne. Men han är här en bild av en andlig måne. Och vad är den? Jo, tänk efter. Kvinnan är ju krönt. Det tyder på, att månen är någonting, som hon besekrat och håller under foten. Och hon strålar av det starka, klara och varma solljuset. Det tyder på, att månljuset, som är svagt, dunkelt och kallt, är ett ljus, som hon kommit ifrån och som hon nu står högt över.

Men vad vill detta säga? Jo, tänk efter. Kvinnan står ju även här på jorden. Och månen hör ju till jorden och upplyser jorden om natten; han är nattens ljus. Här måste alltså finnas på vår jord en andlig natt med en andlig måne, som kvinnan besekrat och håller under foten.

För att förstå vad denna natt och denna måne äro, måste vi göra några antydningar ur vårt första kapitel.

Den eviga kärlekens sol strålade en gång på paradiserberget. Där vandrade två keruber bland gnistrande ädelstenar. Men den välbehagliga solen subjektiverades icke till klädnad. Mörkret togs i hennes ställe och keruberna blevo nakna (1 Mos 3:7). Då drog sig solen mot väster. Hon sjönk och gick ned. Och över jorden bredde sig natten.

De två keruberna hade "människoansiktet". Varje barn har ett sådant. Även hedningen Ithobal var en härlig kerub. I "Eden, Guds lustgård, han bodde, tills orättfärdighet blev funnen hos honom" (Kap 1, sid. 31 f.).

"Människoansiktet" är förnuftet (Kap 1, sid. 21 f.). Det har till uppgift att göra det förnuftigaste av allt på vår jord: göra Gud till sin "Gud och ingen mer" och göra nästan till broder. För att kunna detta har Gud skrivit de tu buden i varje människohjärta och omslutit detsamma med den världsförsonande och världsruvande tubudsanden.

Under "människoansiktet" lyda de tre övriga ansiktena och därmed alla en människas gåvor, krafter och sinnen och därmed hela den under-mänskliga skapelsen.

På det heliga berget stodo de två keruberna ansikte mot ansikte med "människoansiktet" på tronen. Detta tron-ansikte var den välbehagliga kärlekens sol. Och så länge de så stodo, ägde de "människoansiktet", som är tubuds-förnuftet. De hade tubudsljus i förnuftet. Så voro de i sanning förnuftiga, ännu icke förtrollade och galna.

Men provet kom; och då vände de sig bort från solansiktet på tronen. Och då vände sig detta ansikte bort ifrån dem. De tu buden dogo i deras hjärtan och de två motbuden inskrevs i dem. Därmed slocknade tubudsljuset i de två kerubernas ansikten. Tubudsförnuftet blev förmörkat. Så blev det natt, och den blev en världsnatt. "Mörker övertäcker jorden och mörkret folken" (Jes 60:2). Det är den "andliga natt", som vi nyss nämnde.

Det kerubiska människoansiktet, som är tubuds-förnuftet, skulle stått vänt mot solansiktet på tronen och sekundligen subjektiverat detsamma. *Då hade detta människoansikte varit den starka, klara och varma tubudssolen på vår jord* ; men nu blev det blott jordens "måne".* Det fallna förnuftet blev "denna världens" enda ljus, världsnattens ljus. Det bortvända människoansiktet eller det förmörkade förnuftet är den "andlige måne", som vi nyss nämnde.

Så försvann människoansiktet, som skulle varit den eviga kärlekens, rättfärdighetens, livsnådens och andens tubudssol under jordens tubudsdag. Ja, detta solansikte försvann, och månansiktet, det förvridna, sneda och kalla, trädde i dess ställe.*

Detta skrynkliga och fula månansikte har slagit under sig och förvridit och förvänt de tre övriga ansiktena och därmed hela människan och hela den lägre skapelsen.

Vår lekamlige måne får sitt ljus ifrån solen. Men det värmer oss icke. Så ock den andlige månens, det fallna förnuftets ljus. Det kommer visserligen från ansiktet däruppe, men icke från den välbehagliga kärlekens ansikte, utan från *det* ansikte på tronen, som är överdraget med misshag och "avogt mot de vrånga" (Ps 18:26, 27). Det fallna förnuftets månljus ligger under dödsdomen. Detta ljus är blott det bleka och kalla skimret från ett dött eller döende ansikte.

Vår värld är blott "månens" värld. Därav dess dunkel och köld. I dess ljus kan ingenting ses sådant det verkligen är, icke ens då det är "fullmåne", det är, då det fallna förnuftet lyser som bäst. Stora områden av vår jord hava ofta blott "halvmåne" eller "nytändning", ja, stundom "svartmåne" eller intet månljus alls. Det är oförnuftets och galenskapens svarta tider.

Vår värld är "månens och nattens värld". Och natten är rovdjurens tid. Då äro de i rörelse. Mån-mänskligheten är natt-mänskligheten. Och natt-mänskligheten är vilddjurs-mänskligheten. "Månens värld" och vildjurets värld äro samma värld.

I "månens värld" är skökan drottning. Hon är gift med "Gubben i månen", som är kattbjörnen. Hon lever och regerar i månskenet. Ty hennes ljus är det ofödda eller halvfödda förnuftet med två lamm-horn. Hon saknar det första, största och yppersta ljus-budet. Därför är hennes ljus så blekt och kallt, kallt även då, när hon sjuder av "värme", ty

* Matt 5:14.

* Även vår lekamlige måne visar ju ett sådant ansikte.

hennes värme är blott berusning och fylleri.

Skökan har blott månljuset. Det kännen I, solmänniskor, då I kommen in i en skökokyrka eller ett skökoböhus. Det är blott "månen", som lyser därinne. På talarstolen står mån-ansiktet, det förvridna och sneda, och vrider hela läran och livet på sned. Flyn alla mån-kyrkor och mån-böhus. Ty där utbredes mån-fördärvet, som fördärvar alla jordens folk.

"Jag sitter en drottning", säger mån-kvinnan. Hennes välde är månskensväldet, det kristliga skumrasket; och det är ett världsvälde. Det har solkvinnan fått erfara och får det ännu. Otaliga lidanden och strömmar av blod har det kostat henne att hålla gubben och käringen i månen under foten.

Natten är trollens tid. Mån-käringen är trollkäringen. Och hon söker att med både list och våld förtrolla solkvinnan med sitt förstabudslösa evangelium. Men solkvinnan har satt foten på hennes nacke; och så kommer hon att stå, så länge trollpackan finns.

Natten är berusningens tid. Månkvinnan dricker flitigt ur styggelsens kalk och berusar alla folk. Och hon har ofta sökt locka eller tvinga solkvinnan att dricka ur den förstabudslösa kalken. Ja, hon har använt kejsare, konungar och furstar med all deras makt för att med våld *hälla i* henne horerivinet. Men omöjligt! Den krönta himladrottningen trampade på alla krönta månhuvuden och höll dem vanmäktiga under foten och det in i bittraste död. Och så kommer hon att göra, om nya tvångstider inträda under skökans världsskede.

Men efter detta skede kommer en tid, som sätter solkvinnofoten på de hårdaste prov sedan världens begynnelse. Under padd- eller demondömet blir den antikristiska vetenskapens "måne" jordens beprisade "sol". Det är det fallna förnuftets glansperiod. Då är "gubben i månen" gift med paddan. Då är paddan mån-kvinna och världsdrottning. Och då blir det "svartmåne" och kolmörkt. Men detta den gudlösa vetenskapens mörker kallas ljus, ja, själva ljuset. Och det blir ett tvångsljus vid vite av alla Harmageddoniska kval. Det blir "förödelsens" tid. Ingen annan fot än solkvinnofoten kan då hålla månen under sig. Men den foten kommer att stå på det demoniska mån-parets nacke och det så stadigt och fast och med en så väldig himmelskraft och evighetstyngd, att hela mån-världen blir till agnar under den kröntas krossande häl och den långa världsnatten viker för tusenårig dag.

Nu förstå vi, vad det betyder, att solkvinnan har månen "*nedunder*" sina fötter. Hon står ansikte mot ansikte med "människoansiktet" på tronen. Därmed har hon det kerubiska människoansiktet, som är det fullfödda tubudsfornuftet, vilket sekundligen gör Gud till Gud **En** "och ingen mer" och gör nästan till broder. Genom denna oavlåtliga stamgärning är hon klädd i den eviga tubudssolen, som är Kristus. Därmed står hon *uppöver* månen, som är det fallna och ofödda eller halvfödda förnuftet. Och därmed har hon hela natt- och månvärlden med all dess månskenshärlighet och makt och med alla dess beprisade ljus, både sköko-dankar och padd-dankar, under sina fötter. Och där

håller hon allt detta mån-välde. Och det kostar henne fruktansvärda födslokval. Och därför ropar hon. Där om strax mer.

Alltså är solkvinnan utrustad av Gud med en krona av tolv stjärnor och med solen till klädnad och med månen under fötterna. Genom denna härliga utrustning är hon "människoansiktet" på vår jord eller världens klara ljus och varma sol mitt i den mörka och kalla mån-världen. Och denna utrustning hålles vid makt genom hennes födelse. Vi övergå nu till den.

II

Solkvinnans födelse

Och hon var havande och ropade i barnsnöd och födslovånda.

Och ett annat tecken syntes i himmelen, och se, där var en stor eldröd drake, som hade sju huvud och tio horn och på sina huvud sju kronor. Och hans stjärt drog med sig tredjedelen av himmelens stjärnor och kastade dem må på jorden. Och draken stod framför kvinnan, som skulle föda, för att uppsluka hennes barn, när hon fött det.

Och hon födde ett gossebarn, som skall styra alla folk med järnspira. Och hennes barn blev uppryckt till Gud och till hans tron.

(Upp 12:2–5)

Här ha vi "solkvinnans födelse". Med detta uttryck mena vi icke *den* födelse, genom vilken hon själv blivit till såsom solkvinna, utan *den* födelse, genom vilken hon föder.

Och vem är det då, som hon föder? Det säger texten tydligt. Det är *han*, som skall styra alla folk med järnspira; och det är Kristus. "Solkvinnans födelse" är alltså en Kristus-födelse.

Men det kan icke vara Kristi lekamliga födelse, som det här är fråga om. Ty Uppenbarelsboken skulle ju närmast ställas till de sju församlingarna. Och att underrätta dem om en redan så väl känd sak som Kristi lekamliga födelse, det vore en överflödighet, som profetians ande icke gör sig skyldig till. Utan här är fråga om en Kristusfödelse, som hade en särskild vikt för dessa församlingar. Det var just bristen på denna födelse, som hade störtat två tredjedelar av dem från det prima förstabudsplanet. Där om strax mer.

Sant säger bibelforskaren Godet: "Vilken mening skulle i profetian en återgång till en för länge sedan förfluten och så fullkomligt bekant historisk tilldragelse hava? Denna syn är icke tillbakavisande, utan förberedande". Och sant säger Bengel: "Svenbarnet betecknar Kristus på ett förblommerat sätt, eller icke i sin person såsom han fordom i tidens fullbordan föddes av jungfru Maria i Betlehem, utan såsom han födes i sitt konungarike.*

"Solkvinnans födelse" är en *andlig* Kristus-födelse. Och vad menas med den? Jo, lägg märke till beskrivningen på barnet. Det beskrives så: "Hon födde ett gossebarn". I grundtexten står: "Hon födde en manlig son".** Ordet "manlig" vill tydligtvis icke beteckna könet; ty könet är ju

* Dessa yttranden anföres av prof. Myrberg i hans Förklaring över Uppenbarelsboken sid. 189, 190.

** *hyon arrena*, en manlig son.

redan angivet med ordet "son". Utan det vill beteckna något annat. Och vad det är, se vi av den 13:e versen, som ordagrant lyder så: "Och när draken såg, att han var nedkastad på jorden, förföljde han kvinnan, som hade fött den manlige." Här står i grundtexten varken ordet "son" eller ordet "barn", utan blott: "den manlige".*** Det är alltså på sonens *manlighet*, som vikten ligger. Den Kristus, som solkvinnan föder, är sonen *mannen*. Hon är manföderskan.

Men vad vill detta säga? Jo, det finns två andliga Kristusfödelse, den första och den andra. I den första födes Kristus såsom barnet, i den andra födes han såsom mannen. Den första är pingstfödelsen, den andra är den dagliga födelsen eller den dagliga förnyelsen.

I pingstfödelsen tager Kristus barngestalt i människan. I den dagliga födelsen hela livet igenom tager han manskgestalt i människan.

Alltså är Kristi andliga födelse och människans andliga födelse en och samma födelse, sedd från två olika sidor.

Att föda barnet Jesus är detsamma som att själv bliva född till barn i och genom honom. Och att föda mannen Jesus är detsamma som att själv bliva född till mannen eller till den daglige *övertinnaren* i och genom honom.****

Alltså skola de heliga föda "*den manlige*". Det innebär, att Kristus får framträda i och genom dem såsom övertinnaren, eller att de i och genom honom framträda såsom övertinnare.

Denna födelse är alltså detsamma som den oavbrutna första kärleken eller de oavbrutna första gärningarna, alltså denna kärlek och dessa gärningar fortgående i den stigande mannagestalt, som de alltjämt stigande uppgifterna och frestelserna kräva.

Ja, I solmänniskor, I skolen föda "den manlige". Denna födelse är just den smyrnensiska och filadelfiska helgelsen, som står ostrafflig inför mönstrarens blick, och som han kräver vid vite av de sju löftenas förlust.

Det är alltså icke nog, att I föden barnet och därmed bliven barn; I måsten föda "mannen" och därmed bliva "män". Att föda barnet går väl an, men att föda "mannen" det är värre.

Solkvinnan är manföderskan. På denna födelse ligger oändlig vikt. Ty blott genom densamma kunna de heliga hålla sig uppe och bestå såsom solmänniskor. Utan manfödelsen sjunka de ned i "månens" värld och bliva sekunda, där barnfödelsen är delvis upplöst, och slutligen ned i det under-sekunda, där den är helt och hållet upplöst.

Detta se vi tydligt i de sju breven, som innehålla grundlinjerna till Uppenbarelseboken. Vad **var** felet i Efesus? Utebliven manfödelse. Vad var felet i Pergamus, i Tyatira, i Sardes, i Laodicea? Utebliven manfödelse. Här är månvälde överallt.

Men i Smyrna är sol. Där ha vi solkvinnan. Och hon är havande och ropar i barnsnöd och födslovånda. Mönstraren beskriver henne så: Jag känner din bedrövelse och din fattigdom och den försmädelse du utstår av Satans synagoga. Se där födslokvalen. Men han fann den fattiga rik

*** *ton arréna*, den manlige.

**** Fastna icke vid den lekamliga bilden. Andlig födelse är samma som det oförlorbara människoväsendets förnyelse (Kap 6, sid. 55; Kap 7, sid. 13 f.). Att föda "den manlige" är alltså samma som detta väsendets förnyelse till manlighet eller till vad Paulus skriver: "Varen män, varen starke" (1 Kor 16:13).

och den kvalda ostrafflig. Se där manföderskan. I sin fattigdom och vånda födde hon dagligen, ja, sekundligen "den manlige", och därmed föddes hon själv till "mannen", till övervinnare. Just genom denna födelse räddade hon sin stjärnekrona och sina solkläder och kunde hålla Smyrnas svarta hednamåne och bleka synagogsmåne under foten. Stadigt stod hon på mån-parets nacke. Allt hängde på manfödelsen. Och på den upphängde mönstraren allt, genom slutordet om det oeftergivliga övervinnandet, som är manfödelsen.

Och i Filadelfia är sol. Där ha vi solkvinnan. Och hon är havande och ropar i barnsnöd och födslovånda. Mönstraren beskriver henne så: Du har en liten kraft, men du har tagit vara på mitt ord och icke förnekat mitt namn, och du har ståndaktigt uthärdat anfallet från Satans synagoga. Se där födslokvalen. Och mönstraren fann henne ostrafflig. Se där manföderskan. I sin djupa svaghet och bittra vånda födde hon dagligen, ja, sekundligen "den manlige", och därmed föddes hon själv till "mannen", till övervinnare. Just genom denna födelse räddade hon sin stjärnekrona och sina solkläder och kunde hålla Filadelfias mångubbe och månkäring under foten. Stadigt stod hon på månparets nacke. Allt hängde på manfödelsen. Och på den upphängde mönstraren allt, genom slutordet om det oeftergivliga övervinnandet, som är manfödelsen.

Och i det prima Tyatira är sol. Där ha vi solkvinnan. Och hon är havande och ropar i barnsnöd och födslovånda. Mönstraren beskriver henne så: Din börda är tung nog; jag skall icke lägga på dig någon annan. Se där födslokvalen. Och han fann den tryckta ostrafflig. Se där manföderskan. Under den tunga bördan födde hon dagligen, ja, sekundligen "den manlige", och därmed föddes hon själv till "mannen", till övervinnare. Just genom denna födelse räddade hon sin stjärnekrona och sina solkläder och kunde hålla Jesabels svartmåne och de sekundas fullmåne under foten. Stadigt stod hon på månparets nacke. Allt hängde på manfödelsen. Och på den upphängde mönstraren allt, genom slutordet om det oeftergivliga övervinnandet, som är manfödelsen.

Och i det prima Sardes är sol. Där ha vi solkvinnan. Och hon är havande och ropar i barnsnöd och födslovånda. Mönstraren beskriver henne så: Du har icke besmittat dina kläder. Se där födslokvalen. Vilken vånda att hålla sig ren i döds- och smutspölen Sardes! Men hon stod där ostrafflig. I detta kvava och kvävande döds-Sardes födde hon dagligen, ja, sekundligen "den manlige", och därmed föddes hon själv till "mannen", till övervinnare. Just genom denna födelse räddade hon sin stjärnekrona och sina solkläder och kunde hålla Sardes svartmåne under foten. Stadigt stod hon på mån-parets nacke. Allt hängde på manfödelsen. Och på den upphängde mönstraren allt, genom slutordet om det oeftergivliga övervinnandet, som är manfödelsen.

Alltså lägger den himmelska synen hela vikten på manfödelsen. Johannes såg kvinnans lidande och hörde henne ropa under kvalen. Alltså är solkvinnan icke någon smärtefri lallerska, icke heller en sådan, som har blott ett tillfälligt lidandespjoller då och då, eller som har lidandet såsom ett löst bihang, vilket man spottar och sparkar åt och

söker göra sig kvitt, för att blott ha "saligt och roligt". Den kvinnan är hemma i sköko- eller månkyrkorna. Och av slika lallare och lidandesskygga rolighetskristna vimlar det i alla månskenskyrkor både stora och små.

Nej, i den himmelska synen står solkvinnan såsom den lidande manföderskan. Därmed är tydligt och orubbligt fastslaget, att manfödelsen är de heligas djupaste livssak, utan vilken de icke finnas till. Tag bort manfödelsen, och både krona och kläder och härskarefoten på månen äro försvunna.

Vi ha nu talat om solkvinnans lidande. Men det är blott den ena sidan av saken. Ty märk: hon framställes icke blott såsom födande, utan även såsom den där har fött. Och nu är det ju så: ingen födelse utan moderssmärta, och ingen födelse utan modersglädje. Så även här. (Men fastna icke vid bilden: det är fråga om *andlig* födelse.) Daglig manfödelse, och därmed daglig moderssmärta, men ock daglig modersglädje. "Bedrövade, men alltid glada"; "suckan i tältet, men alltid vid gott mod". Så beskriver Paulus manföderskan. — Ty märk det är icke "barnet", utan "mannen", som hon föder. Hennes glädje är alltså "mannens" stilla, stadiga och mogna glädje. Den vill icke borttaga bedrövelsen och vändan, ty det vore ju att borttaga födelsen, ur vilken glädjen alltjämt framgår. Det förblir alltså vid vad Paulus har sagt: "Vi äro bedrövade, men alltid glada". Se, det är solkvinnan i himmelen och på jorden på samma gång.

Men utom denna dagliga manfödelse finns det även en periodiskt återkommande sådan. Den är den "förnyade bottenskolan" med ny "skräckvecka" och ny "återställelse" och nytt "valplan" och ny pingstdag, som är man-pingstdagen, vilken giver en djupare och högre pingst-ande än någonsin förut (Kap 7, sid. 31 f.). Denna skola är den dyrbara rensningen av en "gren, som bär frukt, för att den skall kunna bära mera frukt". I sådana födelsetider blir bördan ofta, såsom för Paulus, "övermåttan tung". Men vilken härlig modersglädje efter sådana moderskval!

Den himmelska drottningen i vår text är, som vi sett, icke en bild av den himladrottning, som bortom solen och månen uppnått den syndfria fullkomligheten. Just hennes födslovånda och rop visa, att hon icke äger denna evighetsfullkomning, utan är stadd i ett eldigt farande efter densamma. Att i ur och skur och i ondan och godan dag föda "den manlige", det går icke utan synd och brist. Men med sådant tiger mönstraren. Icke ett ord därom varken i Smyrna eller Filadelfia, icke heller i det prima Tyatira eller prima Sardes. Gud är aldrig småaktig. Han är storslagen i nåd och barmhärtighet mot den storslagna manföderskan, som aldrig prutar på förstabuds-alltet. Alltså, i födande, lidande och skriande solkvinnoandar, gruvan eder icke för den sekundliga synden och bristen. I stån inne i försoningsanden, såsom ett vatten står inne i det vatten, med vilket det blandats. Där fortgår sekundlig rening. Gören icke stor affär av småsaker, ty då glömmes och skadas den stora huvudsaken, som är manfödelsen. Det blir en "födelse blott utanpå", som aldrig föder någonting. Och så blir man petig och pjoskig, en Kaifas-pedant, som silar myggor och sväljer kameler.

Nej, blick, blick för det första, största och yppersta! Blick för det

fördolda förstabudslivet med Kristus i Gud, det liv som lever i solen ovan jorden och månen, den safiriska lösgjordheten från "självet", tiden och tingen! Ja, brinnande hjärta och lågande blick för den konungliga stamgärningen, det oavlåtliga förstabudsgreppet, **allt**-hjärtegreppet kring Gud **Allt** och Gud **En**! Just detta förstabudsväsen är manfödelsens grundväsen. "Den manlige", som himladrottningen föder, är framför allt **förstabudsmannen**, som på altaret lägger sin Isak.

Kvinnan syntes i himmelen. Och märk: där syntes ock draken. Just där stod han framför henne. Och Johannes blev nästan förskräckt. Därför utropar han: "Och se, där var en stor eldröd drake!"

Även draken kallas ett "tecken". Alltså betecknar han någonting. Och vad det är, veta vi. Han är i synen en bild av Satan, som är draken, den gamle ormen.

Sålunda finns draken i solkvinnans himmel. Ja, hon har ingen himmel utan drake. Han är med henne där. Och han vill uppsluka hennes barn. Och barnet är Kristus, kommen till manlig gestalt i den övervinnande solkvinnan. Barnet är solkvinnan själv, oavlåtliga född såsom drakens besegrare.

— På det andliga området äro den födande och den födde eller modern och barnet samma person (Kap 4, sid. 34; Kap 6, sid. 17 f.).

— Övervinnarna äro det barn, som draken vill åt. Ty Kristus själv lyckades han icke uppsluka; men nu söker han uppsluka honom i de heliga.

Om någon tvivlar på drakens tillvaro, så finns det bot för den sjukan. Föd "den manlige", och du skall få se, att det finns en drake. Det fick du redan se, då du födde "barnet". Men då hölls han på vederbörligt avstånd av "den vita handen", så att hans anfall voro blott ett "barnverk"; ty mer uthärdade du icke såsom "barnföderska". Men när du föder "mannen", då släppes han alldeles in på dig.

Nu tror man ganska allmänt, att draken icke finns. Den tron är vanlig i tider, som framför andra äro drakens tider. Och den tron blir allt allmännare och starkare, i samma mån som draken i spetsen för österns barbarer rycker in på jorden. Ty denna inryckning sker genom avlelse, havandeskap och födelse, såsom vi sett i vårt 10:e kapitel. Och just därmed avlas och födes den tron, att han icke finns. Ingen besatt tror, att han är besatt. Det tillhör besatthetens väsen att icke kunna tro det. Så på det andliga området. I samma mån som människorna bliva besatta av österns barbarer, i samma mån blir det dem omöjligt att se sin besatthet och därmed omöjligt att tro på en ond andevärld. Det ligger nu i luften att icke tro på drakens tillvaro. Ty själva luften är havande med drakens ande och skall föda demonrikets hemska atmosfär.

Och den moderna skökans vetenskapsdankar hava letat efter draken överallt, men icke funnit honom, säga de. Ja, undra på det, då I haven blott månljuset, som icke visar någonting sådant det verkligen är. I föden edert barn i månskenet; och där sen I icke, att det är en liten kattbjörnsunge med två vetenskapshorn, som likna ett lamms. Åt gubben i månen är fött ett barn av hans gemål. Och aldrig i världen vill farfar uppsluka det. Och så fån I ingen känning av draken på erfarenhetens väg. Och så tron I, att han icke finns. Så lätt gick det att

få bort honom. Prosit!

Nej, upp i solkvinnans himmel och föd "den manlige!" Då står draken framför dig. Och då får du i fullaste mening veta, att han finns. Och då får du se honom sådan han verkligen är, nämligen sådan han ser sig i "*solljuset*". Och hur ser han då ut? Jo, han har en utrustning, även han. Och den är fasansfull. Låt oss betrakta densamma.

Även draken är krönt. Sju kronor bär han på sina sju huvud. Dessa krönte huvuden äro bilden av de sju vilddjursrikerna på jorden, i vilka han har konungavälde. Detta är en förfärande sanning. Det får manföderskan erfara. Draken har världsvälde. "Hela världen är fången i den onde" och står på *hans* sida *emot* henne. Allt är i rörelse för att omöjliggöra manfödelsen eller för att tillintetgöra den födde, som är ett med den födande.

Och han har tio horn, bilden av hans världsvälde under det sjätte riket. Detta rike är visserligen det söndrade och försvagade världsriket, men dock det farligaste för solkvinnan. Ty under detsamma uppstiga avgrundsmakterna på jorden — "i Guds och Kristi namn", ja, i så förklädd och hemlig gestalt, att hela kristendomen, i stort sett, icke märker dem, utan övergår i demonriket med förbundna ögon. De tio hornen tala ett förfärande språk inför kvinnan. Ty de säga henne, att under detta rike söker draken utrota manföderskan genom skökans evangelium, som lägger den personliga frälsningen utanför både barnfödelsen och manfödelsen.

Och märk väl, att omedelbart efter synen av kvinnan och draken i det 12:e kapitlet kommer synen av de två vilddjuren i det 13:e kapitlet. Det är just genom dem han träder solkvinnan in på livet och det under strömmar av blod, såsom vi sett i vårt 10:e kapitel.

Även draken är klädd. Men hans kläder äro röda som eld. De äro en utstrålning av den eld, som han bär inom sig. Denna eld är mot-elden till den tubudselld, som kvinnan har inom sig. Den är alltså de två brinnande och brännande mot-buden, det dödliga hatet mot Gud, hans bud och hans heliga. Denna eld står i högsta brand, då kvinnan skall föda "den manlige". Ty denna födelse är drakens undergång. Ett stycke av hans världsvälde går förlorat i varje sekund, då en solmänniska föder övervinnaren. Undra då på, att han glöder, så att han är eldröd av vrede mot alla vita och varma solkvinnoandar.

Till drakens utrustning hör även en förskräcklig stjärt. Den uträttar stora ting. Ty Johannes såg, att den drog med sig en tredjedel av himmelens stjärnor och kastade dem ned på jorden.

Detta är ock en bild. Men av vad? Jo, att det är en bild av en seger, som den krönte draken vinner, då han står inför den krönte, det se vi tydligt.

Men vad är det för en seger? Jo, han besegrar "himmelens stjärnor" eller åstadkommer en stor förödelse bland dem.

Vad menas då med "himmelens stjärnor"? Det kan icke vara de änglar, som Satan drog med sig i sitt fall. Ty detta fall skedde, innan någon solkvinna fanns, och kan följaktligen icke bliva föremål för en syn i Uppenbarelseboken. Ty denna bok skulle enligt Herrens föreskrift innehålla blott detta: "*Det som nu är*", nämligen är på Johannes tid, "*och det som skall ske härefter*" (Upp 1:19). Och vi se, huru troget

Uppenbarelsesboken följer denna föreskrift. Hon går aldrig tillbaka utöver Nya testamentets tid. Hon blott bygger *vidare* på den grund, som profeterna hava lagt.

Också "*nedkastar*" icke draken sina änglar till jorden. Det är Mikael och hans änglar, som göra det. Och draken kämpar förtvivlat för att få ha dem kvar i himmelen, där han själv ville stanna som anklagare (Upp 12:7–9).

Ävenså passar talet om "en tredjedel av himmelens stjärnor" icke väl tillsammans med änglarnas fall. Ty att Satan skulle lyckats draga med sig en tredjedel av himmelens otaliga änglar (Upp 5:11), det stöter på överdrift. Vi ha nog att söka denna tredjedel på ett annat och närmare håll.

Alltså fråga vi än en gång: Vad menas med "himmelens stjärnor" i vår text? Jo, det säger oss Daniel i dessa ord: "*Och det nya hornet växte ända upp till himmelens härskara och kastade några av denna härskara, av stjärnorna, ned till jorden och trampade på dem. Ja, till och med mot härskarornas furste företog han sig stora ting*" (Upp 8:10, 11).

Här ha vi alltså två furstar och två härar, nämligen Jehovah med sin här och "det nya hornet" med sin här. Detta horn är icke det "romerska" utan det "grekiska" hornet (Kap 2, sid. 4 f.). Och att det betecknar konung Antiochus Epiphanes, "det erkännes av alla"*. Och det är denne konungs fasansfulla raseri mot judafolket, som Daniel såg i sin syn, och som utförligt beskrives i Mackabeerböckerna. Det var just detta för sin religion och frihet kämpande judafolk, som i Daniels syn kallas "himmelens härskara" eller himmelens "stjärnor". Och vi läsa i de nämnda böckerna om härliga "stjärnor". Sådana voro Eleasar och modern med sina sju söner, vilka in i den gräsligaste död behöllo sin plats "på himmelen". Men där läsa vi ock om sådana, som genom lockelser eller hotelser bragtes till avfall. Dessa "stjärnor" lyckades draken, i gestalten av "det nya hornet", att kasta till jorden och trampa på. Där ha vi stjärternas "förödelse" bland stjärnfolket på den tiden.

Alltså framställer skriften de heliga både under bilden av solkvinnan och under bilden av "himmelens stjärnor". Detta senare se vi ju tydligt hos Daniel. Också säger han på ett annat ställe: "De som fört många till rättfärdighet, skola lysa som stjärnor alltid och evinnerligen" (Dan 12:3). Och Paulus säger, att de heliga skola en gång stråla som stjärnor av olika härlighet (1 Kor 15:41).

Guds folk är alltså både solfolket och stjärnfolket. Och bland detta folk anställer drakens stjärnt stor förödelse i alla tider. Och vilja vi se, huru denna förödelse ter sig i det Nya testamentets tid, så ha vi givetvis att vända oss till de sju breven. Ty de äro, som vi sett i vårt 9:e kapitel, icke blott en historisk framställning av församlingens dåtida sakläge utan även en profetia om detta sakläge ända intill tusenårsriket. Och vilken fruktansvärd förödelse hade icke drakens stjärnt åstadkommit i de sju församlingarna! De kristna i Efesus voro en gång härligt strålande stjärnor. Men i mönstringens stund voro de fallna från sin himmelska

* Sid. 362 i prof. Myrbergs bok om Daniel.

höjd, om också ännu icke "till jorden". Likaså nästan alla i Pergamus: stadda på fall. Så ock flertalet i Tyatira. Men i Laodicea voro alla "nedkastade till jorden", ävenså de flesta i Sardes och Jesabelspartiet i Tyatira samt en liten grupp i Pergamus.*

Sålunda: en hel församling (Laodicea), större delen av en annan församling (Sardes), en stor del av en tredje församling (Tyatira) och en liten del av en fjärde församling (Pergamus), ja, en så stor del av alla sju församlingarna låg nedkastad till jorden. Och denna del är även profetisk eller förutsägende det kommande sakläget. Där ha vi den förskräckliga "tredjedelen" i vår text.

Och vad var felet? Utebliven manfödelse. Stjärten gjorde sina listiga svängningar i alla sju församlingarna. I de sekunda hade han fått fäste, så att han kunde draga nedåt, i de undersekunda så starkt fäste, att han kunde göra kastet; och så lågo de som paddor på jorden. Men i Smyrna, Filadelfia och i de prima grupperna i Tyatira och Sardes föddes "den manlige". Där fick stjärten intet fäste.

Vi ha nu betraktat draken sådan han står inför solkvinnan. Han är väl utrustad för sitt hemska verk. Och det förfärligaste i denna rustning är hans sju kronor. Ty de säga oss, att han är denna världens krönte furste. Mot honom förmår människan intet. Det behövdes krona från höjden för att kunna bestå inför den krönte. Den kronan bekommes blott genom pingstfödelsen, som är kraftbeklädningsen från höjden; och den bibehålles blott genom manfödelsen, som är den dagliga kraftbeklädningsen från höjden.

Men här visar det sig, att draken icke bär sina kronor förgäves inför solkvinnan. Han lyckas visserligen icke beseгра henne, så att han totalt utrotar henne. Nej, hon står inför honom såsom *outrotlig*, vilket vi ju se i den himmelska synen. Men han lyckas åstadkomma en förfärande manspillan eller förödelse bland solfolket, såsom vi sett. Och det är just denna manspillan, som betecknas genom de av stjärten nedkastade "stjärnorna". Och annorlunda kunde den ju icke framställas här. Ty att i synen framställa drakens seger på det sättet, att han tog bort "en tredjedel" av kvinnan, som stod framför honom, det var ju icke möjligt. Här se vi, huru fint profetians ande begagnar sig av rotprofetian hos Daniel för att åskådliggöra den förödelse, som den krönte åstadkommer bland solfolket, som är *ett* med stjärnfolket.

Och så blir nedkastandet av "himmelens stjärnor" en verklig, ja, djupt ingripande del av den himmelska synen, vilket naturligtvis är meningen. Men en sådan del blir detta nedkastande *icke*, om man tager det såsom änglarnas fall, eller — vilket somliga göra — såsom genialiska och rikt begåvade människors fall i allmänhet, oavsett om de höra till solkvinnan eller icke. Ty då kommer den förfärande saken att väsentligen stå utanför synen, som ju vill framställa drakens strid med *solkvinnan*.

Nej, "himmelens stjärnor" äro detsamma som solkvinnan. Det ligger ju också antytt i hennes krona, som består av stjärnor. Solfolket och stjärnfolket äro samma folk. Och så blir nedkastandet av stjärnorna en för de heliga fruktansvärt allvarlig och närgående sak. Det visar till fullo den nedkastade delen av de sju församlingarna.

* Se »Sammanfattning» Kap 9, sid. 130 f.

Stjärtens förödelse är, som vi antytt, blott en bild av drakens snärjande list. Också kännen I, stjärneandar, det lömska, lirkande och ringlande stjärtväsendet. I varje känsla, tanke och begär söker draken sticka in stjärten, det är, göra dem förstabudssvaga. Och får han in den, då slår han en stjärtkrok kring dem. Och så börjar han draga nedåt. Härunder förnimmen I en dallrande tjusning och en seg vidklibbning. Rycken I eder lösa på en punkt, så griper han strax tag på en annan. Och så kunnen I få stå under timmar, ja, dagar, och draga och dragas, innan I kommen lösa. *Detta är dragkampen med draken om känslor, tankar och begär.* Och om I låten eder dragas, då slår stjärten en ring kring hela hjärtat. Och nu rycker han eder lösa från förstabudsfastet, fixstjärnefastet på himmelen, och snart gör han kastet, och I liggen som paddor på jorden. Vad var felet? Blott detta enda: utebliven manfödelse.

Och draken stod framför kvinnan, som skulle föda, för att uppsluka hennes barn, när hon fött det.

Och hon födde ett gossebarn, som skall styra alla folk med järnspira. Och hennes barn blev uppryckt till Gud och till hans tron.

Alltså vill draken uppsluka solkvinnans barn, när hon fött det. Men varför vill han icke uppsluka kvinnan tillika med barnet, *innan* hon fött det? Detta vore ju bästa sättet att göra slut på det farliga solkvinnoväldet.

Nej, det vågar han sig icke på. Ty han slukade henne en gång, men det gick honom illa. Det var i "skräckveckan"; då hon föll i sållet (Kap 7, sid. 8 f.). Då fick han tillstånd att sluka henne i sin ande, såsom ett bittert vatten slukar ett sött vatten, då de blandas. Och hans mening var att i sin mot-budsande upplösa och oskadliggöra hennes tubudsande, som var det Kristusbarn hon då gick med. Men det slog så illa ut för honom, att det tvärtom blev hans ande, som upplöstes och oskadliggjordes för den gången. Det var Lammets ande med slaktmärket, som grep in och utfödde henne ur drakens ande och uppryckte henne andligen till Gud och till hans tron på pingstdagen.* Så fick hon en krona och en tron. Och därmed satte hon foten på månparets nacke. Sådan står hon i vår text. Genom Kristi ande har hon besegrat draken. Det var han, som blev uppslukad, då han slukade henne. Och nu aktar han sig för att göra om den saken. Han vet, vem hon är och vad hon går för. Det ser han på kronan, tecknet till att hon i Kristi ande övervunnit honom.

Alltså tänker han icke på att direkt uppsluka henne. Hon står där havande med "den manlige" mitt för hans näsa. Och det havandeskapet kan han icke omintetgöra. Men då hon fött, då griper han in på nytt. Han vill uppsluka barnet. Och barnet är kvinnan själv, sådan hon i Kristus framträder såsom övervinnare eller utövar sin tronmakt över draken. Det är alltså kvinnan såsom *övervinnare*, som han vill åt. Ty att det finns en solkvinna, som går havande, det är visserligen illa nog; dock det måste han nu finna sig i. Men att hon föder övervinnaren eller framträder såsom hans övervinnare, det väcker hans vrede, så att han glöder som eld. Om hon blott ville låta bli att föda eller att angripa och besegra honom, då ginge det väl an. Ty då doge barnet i hennes liv, och

* Det är icke denna *grundläggande* uppryckning, som åsyftas i vår text.

därmed doge hon själv. Men så hemföle hon åt stjärten. Det är just sådana icke-födande, som kastas till jorden.

Men se, nu föder hon "den manlige" — det är den stora olyckan för draken. Och då öppnar han sitt gap. Det kännes I solmänniskor tydligt. Då I trampen på kattbjörnen eller på hans katta, då blir draken etter rasande och spärrar upp sitt gap över och omkring eder, och I hållen på att kvävas av hans bittre och giftige ande. Hans eld lågar omkring eder överallt och antänder allt, så att hela edert liv och hela eder värld står i brand. Allt har drakgap, allt gapar, allt vill uppsluka eder.

Tyst, tyst! Vad är detta? Det bär uppåt, uppåt! Ja, det är "uppräckningen". Just som draken tror sig hava den födde i gapet och då I kännes eder såsom slukade, då ingriper en högre makt, ja, just "den vita handen", som I kännes igen från skräckveckan. I uppräckens "till Gud och till hans tron".

— I himmelen voren I förut, men nu öppnades en högre himmel. På varje övervinnande följer ett: uppåt!

— Hos Gud voren I förut; men nu ryckte han eder närmare sig. På varje övervinnande följer ett: närmare Gud!

— En tron under Guds tron haden I förut; men nu fingen I en högre tron. På varje övervinnande följer en tronsättning närmare Guds tron. Detta är modersglädjen efter moderssmärtan.

Den daglige övervinnaren är det dagliga barnet, som uppryckes till Gud och hans tron. Det "uppryckes". Det är fadershanden, som rycker barnet ur drakens gap, fadershanden, som stundom så plötsligt griper in, att alla svarta händer och alla kattparets klor måste släppa. Det är, som om de alla på en gång finge tvinsot och fölle maktlösa ned.

Det finns intet säkrare skydd på vår jord än övervinnarens. Ty han ryckes alltid i rätta stunden undan alla fiender, som skulle kunna skada honom. Icke ett hår på hans huvud mäktade de kröka Guds vilja förutan. Och då de tillåtas att riva av honom vartenda hår, ja, att slå av honom själva huvudet, så sker det, för att han skall kunna ryckas upp ända till den höga himmelshöjd, till vilken han är ämnad. Vägen till paradiset högsta sfär är jordens törnigaste stig. Så för Kristus, så för hans efterföljare.

Men utom denna dagliga manfödelse av lindrigare eller svårare beskaffenhet gives det en tidtals återkommande sådan. Det är den "förnyade bottenskolan" med mera djupgående skräckvecka, som vi nyss antydde. Då får draken verkligen sluka kvinnan, det är, hans förfärande mot-ande får intränga som ett eldsvatten i människans hela varelse. Det brinner och bränner, river och svider i varje atom. Det är den förnyade sammanväxningen med Kristus genom en lika död. Och såsom Kristus, då han på korset föddes till mannen, ropade i barnsnöd och födslovånda: "Min Gud, min Gud, varför har du övergivit mig?", så får ock människan ropa, då hon är slukad av draken och innesluten i hans ande såsom i ett "moderliv" (Kap 6, sid. 17 f.). I det håller hon på att kvävas, och ur det måste hon utfödas, eller: i den anden håller hon på att upplösas, men den anden måste hon upplösa genom Kristi ande.

I denna närgående förening — vattenföreningen med drakens ande (Kap 4, sid. 22 f.) — får hon erfara denne andes innersta väsen: det sataniska högmodet och trotset mot Gud. Av detta eldsväsen blir hon

fruktansvärt berörd och påverkad. Därav kommer det sig, att hon här ofta känner sig frestad till bitterhet mot Gud, ja, till hädelse mot honom och till det sataniska högmod, som vill taga sig gestalt i det förtvivalde vemodet och trotsset. Här gripes hon av förargelsen djupare än någonsin förut. Hela hennes varelse upprives i sin innersta grund och glöder. Och här undgår ingen att ropa och klaga. — Och vilken föderska undgår det! Däri ligger intet ont. Detta rop är livets rop i kampen mot döden. Det giver lindring, ty det urladdar den kvävande ångesten. — Så ropar ock en födande solmänniska. Däri ligger intet ont. Det är utblåsning av kvävande drak-ande. Och det giver lindring.

Och måhända går det dig här så illa, att du såsom Job förbannar din födelsedag, ja, förbannar hela din tillvaro, som synes dig tusen gånger sämre än maskens i gruset. Ja, du arma lidandeskryp, som här kryper och vrider dig djupt under gruset, djupt ned i förgårdshelvetet — illa är det, att du så förbannar och rasar, och såge dig oerfarna människor, så trodde de dig vara ifrån förståndet, ja, vara besatt; men din Fader i himmelen ser djupare än så. Och om du också icke har någon vän på jorden, som förstår din nöd — i himmelen har du en vän, som ropat i födslovånda på korset och som förstår ditt elände. Och i rätta stunden träder han fram och lägger handen på din dödsbleka och förtvivalde panna och ropar: »**Frid!**»

I denna periodiska manfödelse visar det sig i sanning, vem det är, som föder "den manlige". Det är förvisso icke solmänniskan "*själv*". Ty här brinner det själviska självet upp i sin säregna eller individuella grund. Och här blir hon så grundligt tillstuckad och till intet, att där blir ingen annan plats övrig för henne än publikanens.

Nej, den som föder "den manlige" är innerst just han, som på korset föddes till mannen. Det är *han*, som föder sig själv till "den manlige" i gestalten av den födda.

Så blev drakens ande på nytt uppslukad i solmänniskan, då han slukade henne. Och nu får hon inträda i det högre slaget av uppräckning med det högre slaget av modersglädje efter det djupare slaget av moderssmärta. Hon ryckes upp till en himmelshöjd, vars like hon aldrig skådat.

För Kristus gick vägen till Gud genom drakens gap. Och någon annan väg till Gud finns *icke*. "Min kalk skolen I dricka." Alla andra vägar äro missledande mänskensvägar.

Genom drakens gap till Gud och hans tron — det är av ålder de heligas väg. Dock, så glömd och föraktad den är! Men så är det ock *så*, som det är: "solfolket" är månfolket, "stjärnfolket" är stjärnfolket.

Den sjuhövdade draken är en ande. Och ond ande övervinnes blott genom att som ett gift upplösas av en god ande. Så för Kristus på korset, så för alla hans heliga på deras kors. För varje sådan upplösning genom dem mister draken för evigt en del av sin kraft och makt. — Varför är han så stark t.ex. i vårt land? Jo, därför att hans ande icke blivit så upplöst, som den kunnat och bort bliva. Upplösningsevangeliet, som är övervinnandets eller manfödelsens evangelium, har, i stort sett, blivit lagt på hyllan i hela vårt land. Ja, den "evangeliska" månkattan har rivit bort det ur bibeln och ur de flesta hem bland vårt folk och i stället infört det ande- och budlösa mänskens-evangeliet. Hon är "fullkomligt frälst" utanför födelsen. Och när den svenska solkvinnan påvisat

övervinnandets manlighets-evangelium, vid vilket mönstraren oeftergivligen bundit alla sju löftena, då har "förfalskarelutheranen" rivit och klöst som den argaste katta, och det gör hon ännu.

Men såsom Kristi djupaste livssak var att födas till mannen, så är ock hans heligas djupaste livssak att genom honom föda "den manlige". Denna födelse är skriftens och Luthers dagligt förstabudsfullbordande tro och rättfärdiggörelse, som är den smyrnensiska och filadelfiska förstabudsfullkomligheten, vilken just är "den manliges" dagliga grundväsen. Blott genom denna födelse kunnen I vita och varma solmänniskor stå och bestå inför draken såsom oövervinneliga och outrotliga. Alla som icke föda "den manlige", gripas av drakens stjärt.

Solkvinnan betecknar Guds församling från och med pingstdagen till och med Harmageddons "långfredag". Och hennes födelse framställes såsom skeende blott *en* gång. Och hon föder "den manlige", som skall "styra alla folk med järnspira". Denne "manlige" är, som vi sett, *icke* Kristus i och för sig, utan Kristus i gestalten av den övervinnande eller "manliga" solkvinnan. Det är *hon*, som skall styra alla folk med järnspira. Också har ju Kristus utlovat denna spira åt alla dem som "övervinna och troget göra hans gärningar intill änden", alltså lovat spiran just åt solkvinnan. Detta ha vi sett i Tyatira-löftet (Kap 9, sid. 66 f.).

Och när övervinnarna fött "den manlige" på Harmageddon eller då solkvinnan blivit född till "den manliga" på det Harmageddoniska korset, då "uppryckes" hon i bokstavlig eller lekamlig mening "till Gud och till hans tron". Detta sker strax före de fyra vindarnas lössläppande, såsom vi sett i vårt 10:e och 11:e kapitel. Då bliva de heliga, jämte den första uppståndelsens barn, "bortryckta på skyar upp i luften, Herren till mötes" (1 Tess 4:17). Här använder Paulus samma ord, som står i vår text.* Detta bortryckande innebär ett plötsligt ingripande av Gud för att rädda dem undan den 7:e vredesskålens slutakt, som krossar demonriket och dess demondöme och kastar vilddjuret och den falske profeten i eldsjön, varpå draken nedstörtas i avgrunden för tusen år.

Här ha vi alltså återigen det "summariska" framställningssättet. Solkvinnans födelse framställes såsom blott *en* akt, så ock hennes uppryckning. Men denna summariska födelse och uppryckning innefatta givetvis alla hennes historiska födelse- och uppryckningsakter såsom solkvinna eller församling betraktad, ända från pingstdagen och intill slutet av Harmageddons röda dag. En sådan födelse och uppryckning i andlig mening förestår just nu, då sjätterikskvinnan skall utgå ur Babel och övergå i den apostoliska byssus-kvinnan, som är den Harmageddoniska solkvinnan.

Och icke blott detta, utan hennes summariska födelse och uppryckning innefatta även alla enskilda solmänniskors alla manfödelser och andliga uppryckningar ända intill deras födelse i den "prima döden" och deras uppryckning till Gud och hans tron, då de skördats av den krönte på den vita skyn. I varje "mogen" solmänniskas död skördar den krönte en järnspirebärare eller: han skördar sig själv

* harpazo, upprycka eller bortrycka.

såsom järnspirebärare i gestalten av "den mogne", som faller för lien.

I det ordet "upprycka" eller bortrycka och undanrycka ligger ett kraftigt ingripande av Gud. Det får solmänniskan erfara, såsom vi sett. Och då hon skördas av den kröntes lie, ryckes hon undan de svårigheter och lidanden, som skulle överstiga hennes uppgift och kraft, såsom vi sett i vårt 11:e kapitel.

Det ligger en obeskrivlig tröst och trygghet i detta "bortryckande", som alltid sker i den rätta stunden. Tyst med alla tröstlösa klagovisor, du manföderska! Icke en sekund längre i drakens gap, än som behövs, för att du skall kunna ryckas ända dit upp, där du har din av evighet beskärda himmelshöjd! Men vet, att Gud är aldrig blödsint; han kommer aldrig med hartassen. Nej, han är oändligt ömsintare än så. Han är **gudaöm** om oss och vårt evighetsväl. Det är en ömhet, som överstiger alla mänskliga begrepp. Han trånar med den glödande kärlekens "silverblick" efter att få se dig på den salighetshöjd, för vilken du är skapad. Men upp på denna eviga härlighetshöjd ryckes blott den, som genomgått sitt beskärda lidandesdjup.

III

Solkvinnans skeden

Här ha vi först de två stora huvudskedena: det gammaltestamentliga och det nytestamentliga. Alltså:

1

Den gammaltestamentliga solkvinnan

Kvinnan i vår text är Guds församling från och med pingstdagen och intill tusenårsriket. Men det fanns en Guds församling *före* pingstdagen. Och hon är den gammaltestamentliga rot-kvinnan till pingst-kvinnan. Och henne se vi redan i Abel.

Det fanns alltså en för-pingstlig solkvinna. Hon bestod icke blott av judar utan även av hedningar. Och hon hade fem skeden: den egyptiska solkvinnan, den assyriskt-babyloniska solkvinnan, den mediskt-persiska solkvinnan, den makedoniskt-grekiska solkvinnan och den romerska solkvinnan intill pingstdagen. Dessa skeden sammanfalla alltså med de fem världsrikenas skeden. Och under dem fanns även en sköka vid sidan av solkvinnan, såsom vi sett i vårt 10:e kapitel.

Under vart och ett av dessa skeden utgjordes solkvinnan av "alla dem bland allehanda folk, som fruktade Gud och övade rättfärdighet"; eller av "alla dem, som genom att ståndaktigt göra det goda sökte härlighet och ära och oförgänglighet" (Rom 2:7).

Även denna kvinna var krönt och klädd i solen och hade månen under sina fötter. Men det var blott rot-utrustningen till pingstutrustningen, rot-anden till pingstanden. — Och även hon gick havande, nämligen med rot-barnet till pingstbarnet.

Och även hon hade draken "framför" sig, såsom vi se av Jobs boks första kapitel. Och i de för-pingstliga jättarnas kapitel se vi henne i hans gap (Heb11). Men där se vi ock, att hon bevarar havandeskapet eller står övervinnareståndet efter sitt mått. Så räddade hon barnet; och så stod hon rot-kvinna till pingstkvinna.

Och så blev hon värdig att föda Kristus i lekamlig mening. Han föddes visserligen av Maria. Men hon representerade hela den för-pingstliga solkvinnan bland alla folk och särskilt bland judafolket. Hon var själva höjdpunkten och blomman av alla föregående och samtida solmänniskor. En ensam Maria skulle aldrig kunnat föda Kristus; utan hon kunde föda honom blott i det organiska sambandet med hela skaran av Maria-själur från världens begynnelse.*

Också måste den för-pingstliga solkvinnan gå havande under en mångtusenårig vända av suckan, väntan och rop och under en djupt inskränande tuktan och fostran, innan Kristus kunde taga lekamlig gestalt i Marias moderliv. Också var det djupaste ropet i världen, då Kristus föddes, just ropet på en frälsare och hjälpare från höjden.

På ett liknande sätt måste solkvinnan i alla tider föda sina "profeter, visa och skriftlärdar". De måste bedjas, ropas och lidas fram. Och i vår tid vändas solkvinnan i sådana födslokval. Hon känner ett fruktansvärt djupt behov av de "gudasända", som hava läpparna bestrukna med det glödande kolet från det gyllene altaret. Och snart skola de komma.

Men den gammaltestamentliga solkvinnan finns även i Nya testamentets tid vid sidan av pingstkvinnan. Och hon utgöres alltjämt av sådana, som stå på för-pingstlig ståndpunkt bland alla folk, och som ännu icke fått den utlovade anden. Och denna rot-kvinna, som omfattar alla rot-barn kring hela jordens rund, kommer att finnas till, så länge det finns människor att frälsa.

2

Den nytestamentliga solkvinnan

Här ha vi det andra huvudskedet. Det sträcker sig intill tusenårsriket. Ty att solkvinnan i vår text icke betecknar Guds folk under tusenårsriket, det se vi därav, att draken står framför henne. Det gör han icke under de tusen åren, ty då ligger han innesluten i avgrunden.

Detta huvudskede består av två skeden: hemmaskedet och ökenskedet. Under det förra är solkvinnan hemmakvinna, under det senare är hon ökenkvinna. Alltså:

A

Hemmakvinnan

"Herren kom till sitt eget, och hans egna mottogo honom icke" (Joh 1:11). Jerusalem var hans hem och Kanaan hans hemland. Men han blev *utan* hem och *utan* land. Den judiska skökan gjorde honom hemlös. Hon drev bort honom från hans "eget".

Återigen kom han till sitt eget. Det skedde på pingstdagen. Då kom han i gestalten av solkvinnan. Men hon fick snart samma lott, som han fått förut. Hon kom till sitt eget, och hennes egna mottogo henne icke. Hon blev *utan* stad och *utan* land. Den judiska skökan gjorde henne hemlös. Hon drev bort henne från hennes "eget".

Men en liten tid fick hon vara hemma i den kära fädernestad och i det kära fädernesland, som Gud givit åt sitt egendomsfolk. Hon fick födas i sitt hem och vandra några steg i sitt land. Sedan blev hon

* Det är i denna mening vi talat om Kristi lekamliga födelse av solkvinnan i vårt Kap 3, sid. 6.

utkastad och bortdriven av skökan.

Hon fick alltså vara "hemmakvinnan" en liten tid. Och under denna dyrbara hemmatid födde hon "den manlige", och det i sådan mankraft, att hennes "egna" blevo uppfyllda av häpnad och bestörtning (Apg 3:10) och "höllö henne i stor ära" (Apg 5:15). Därmed var den sista besöksetiden inne för Herrens och hennes "egna". Och om de nu hade mottagit honom i och genom henne, då hade judafolket fått bo kvar i sin stad och i sitt land. Då hade Herrens hemmastad blivit medelpunkten och moderstaden för världsmissionen. Och då hade världsväldet snart blivit ryckt ur vilddjurets klor. — Och hade judafolket fått råda sig självt, då det kände och såg den himmelska världens överväldigande närvaro i hemmakvinnan, då hade det säkerligen gått så. Men se, nu grepo skökoprästerna in och förstörde alltsammans. Petrus och Johannes fängslades och förbjödos att tala i det namnet, ja, alla apostlarna sattes i häkte (Apg 5:17); Stefanus stenades av det stora skökorådet, och en svår förföljelse utbröt mot församlingen i Jerusalem (Apg 8:1).

Och nu blev det snart slut med den sista besökelsen. Skökoprästerna gjorde den om intet. Och därmed var det slut med solkvinnans hemmatid; och så blev det ock slut med judafolkets hemmatid. Jerusalem förstördes och folket måste gå i en bitter landsflykt. Och där går det ännu. Och allt detta var skökans verk.

B

Ökenkvinnan

Och kvinnan flydde ut i öknen, där hon har en plats sig beredd av Gud, för att näras där under ett tusen två hundra sextio dagar (Upp 12:6).

Med öknen menas hednavärlden (Jes 32:15; 35:1, 2). Dit ut flydde kvinnan, då hon icke fick stanna hemma. Därmed började vad Herren kallar "hedningarnas tider", som alltså äro 1 260 dagar.

Denna stora vändning i Guds riksplan uttrycker Paulus inför judarna så: "Guds ord måste i första rummet förkunnas för eder. Men eftersom I stöten det bort ifrån eder och icke akten eder själva värdiga det eviga livet, så vända vi oss nu till hedningarna" (Apg 13:46).

"Så vända vi oss nu till hedningarna." Det var kvinnans flykt från sitt hem och ut i öknen. Så blev hon ökenkvinnan.

Och i öknen skall hon vistas i 1 260 dagar, som äro 42 månader eller 3½ år; alltså ända intill tusenårsriket. Så länge är hon ökenkvinnna. — Under hela denna tid äro Herrens heliga *i öknen*. Och det få de erfara på otaliga sätt. Öknen är vilddjurens friaste hemort. Där ha lammen och fåren det svårt.

Men här står för de heligas räkning ett dyrbart ord: Det är detta: "I öknen har Gud berett kvinnan en plats." Och det ordet står fast i 1 260 dagar. Alltså icke en dag, ja, icke en sekund utan plats. Och denna plats är beredd av Gud. Hela öknen, både under skökodömet och demondömet, har han gestaltat så, att där skall vara plats för de heliga. Där må vara huru svårt som helst — plats är där åt dem. Och där må ske vad som helst — intet sker, som tager platsen från dem.

Var är då de heligas plats? Jo, i öknen. Begär alltså aldrig att komma ut ur öknen under 1 260 dagar. Blott ibland vilddjuren ligger den plats, som är dig beredd av Gud. Någon hemmakvinna finns icke under havsdjurets och jorddjurets tid, som också är 1 260 dagar (Upp 13:5). Hon träder fram först på världspingstens stora dag, då det blir "Jerusalem" överallt och blir "Kanaan" kring hela jordens rund.

Alltså ligger de heligas plats i öknen. Men öknen är stor, ty den är hela världen, som "är fången i den onde". Och *var* i öknen ligger då den av Gud beredda platsen? Jo, överallt där du står krönt och klädd och har månen under dina fötter. Så hade Antipas sin plats till och med där Satan bodde och hade sin tron (Kap 9, sid. 36 f.). Och han behöll den av Gud givna platsen in i döden och fick det högsta betyget:

»**Mitt Vittne, det trogna**», betyget inramat i blod.

Huvudvikten ligger icke på ett "här eller där", utan på att stå solmänniska både "här och där". Då är vart och ett "här" och vart och ett "där" den av Gud beredda platsen.

Överallt där du föder "den manlige", där är din av Gud beredda plats. Ty blott där kan han "upprycka dig" och i rätta stunden rycka dig undan. Men där du icke föder "den manlige", där kan ingen uppryckning ske. Där har du alltså förlorat den av Gud givna platsen.

Var manföderska; då står du på din plats, och det mitt i vilddjurets gap, ja, mitt i hetaste förgårdshelvete. Och då sörjer Gud för allt. Och då styrer han det *så*, att ditt "här" eller "där" blir just *det* "här" eller "där", där du *kan* föda "den manlige". Och han skall noga se till, både att du aldrig kommer dit, där du icke kan föda "den manlige", och att du aldrig får stanna kvar, där du icke kan föda "den manlige".

I vår text står ock ett annat för de heliga dyrbart ord. Det är detta: på den av Gud beredda platsen skall kvinnan näras eller få sitt uppehälle i 1 260 dagar. Vad är det för ett uppehälle? Jo, det är de tre predikoänglarnas eviga evangelium från himmelens mitt. Näringen är det första evangeliebudet, det eviga honungsbudet och vinbudet, som är förstabuds-Kristus, och som gör alla bud till honung och vin. Denna näring uttryckes på ett annat ställe så: "Jag skall giva åt mina två vittnen att, klädda i säckar, profetera under 1 260 dagar" (Upp 11: 3). *Det* är de gudasända vittnenas ord, den heliga oljans ord, som alltjämt skapar och närar oljans söner och döttrar, vilka äro oljedömet eller solkvinnan.

Vi ha nu sagt ett par ord om ökenkvinnan i allmänhet. Och vi gå nu att närmare betrakta henne. Ty hon har tre skeden; i det första är hon martyr-kvinnan, i det andra är hon örnvinge-kvinnan, och i det tredje är hon byssus-kvinnan. Alltså:

a

Martyrkvinnan

Och när draken såg, att han var nedkastad på jorden, förföljde han kvinnan, som hade fött den manlige (Upp 12:13).

För att förstå dessa ord måste vi göra några erinringar ur det föregående.

På korset slukades Kristus av draken, som stod framför honom i

gestalterna av Pilatus och Kaifas, "de två vilddjuren" (Kap 4, sid. 13 f.). Deras ande var innerst drakens ande. Av denne ande slukades Kristus, såsom ett sött vatten slukas av ett bittert vatten, då de blandas. Han inneslöts i denne bittere ande såsom i ett "moderliv". Men han upplöste den, vilket är detsamma som att han utföddes ur den. Därmed föddes han till **mannen**, som är alla tre vilddjurens överman. Därpå upprycktes han till Gud och till hans tron. Där kröntes och tronsattes han. Och omedelbart därpå kröntes och tronsattes kvinnan på pingstdagen. Och nu kommenderar Mikael: "Framåt!" — och draken och hans änglar nedkastats på jorden. Men det var blott från anklagarens himmel han nedkastades (Kap 3, sid. 6 f.; Kap 4, sid. 44 f.), *icke* från solkvinnans, som är den kämpande och lidande trons himmel. Från denna himmel nedkastats han först *då*, när han kastats i avgrunden för tusen år.

Kvinnan kröntes och tronsattes på pingstdagen. Därmed var hon i himmelen, nämligen i den första kärlekens och de första gärningarnas himmel. Och redan på pingstdagen stod den nedkastade draken framför henne. Också gav han sig tillkänna i det djävulska och hädiska gäckeriet med henne, då somliga sade: "De hava druckit sig fulla av sött vin" (Apg 2:13).

Men hemmakvinnan födde "den manlige". Och då sökte draken uppsluka den födde, som var ett med den födda. Han for in i skökoprästernas "Stora råd", som blev hans stora gap. Och i Jerusalems fängelsehålor slukade han apostlarna. Men här födde de återigen "den manlige". Och Gud uppryckte de manfödda till sig och sin tron, och det så kraftigt, att huset skakades, där de tillika med den övriga församlingen voro stadda i uppryckningens bön (Apg 4:31).

Och nu kände draken, att det gungade under fötterna. Ty kvinnan födde sig ifrån honom gång på gång. Överallt framfödde hon sig till hans övervinnare. Nu såg han vad det innebar, att han blivit nedkastad till jorden såsom övervunnen av Lammet på korset. Han kände detta förfärliga "*nedåt*", som till sist ändar i eldsjön.

Men han uppgiver icke försöket att utrota kvinnan. Också stod han ju icke alldeles förgäves inför hemmakvinnan. Redan här drog han två stjärnor och kastade dem till jorden. De voro Ananias och Safira. De födde icke "den manlige" i frestelsens stund. Jorden var dem kärare än himmelen. Och så miste de sin himmel och kastades till jorden. — Ävenså vann ju draken den stora segern, med prästernas tillhjälp, att bortdriva kvinnan från sitt hem, så att hon måste fly ut i öknen. Men han följde med henne dit och förföljde henne även där. Det är detta, som beskrives i våra textord så: "Och när draken såg, att han var nedkastad på jorden, förföljde han kvinnan, som hade fött den manlige." Ty vad detta är för slags kvinna, det se vi tydligt av sammanhanget i det 12:e kapitlet. Det är just hon, som enligt den 6:e versen redan flytt till öknen, och som i egenskap av hemmakvinna så kraftigt fött sig ifrån honom, varom vi läsa i Apostlagärningarna.

"Draken förföljde kvinnan." Vilket fasansfullt innehåll i de orden! Där ligger hela hennes martyrlidande under många mansåldrar ända intill år 323, då hon blev örnvingekvinna. Om detta förskräckliga lidande kunna vi läsa i martyrernas historia. Kvinnan hade draken framför sig i gestalten av hela det 5:e eller det romerska vilddjursriket och i gestalten av den judiska skökan, "Satans synagoga", som stod henne emot överallt, och i gestalten av den kristna skökan, som hon

hade inpå sig i egen krets, såsom vi se t.ex. i Tyatira och Sardes.

I dessa förföljelser anställde stjärten stor förödelse bland stjärnfolket. Inför plågor och död avfölo många och gingo över till vilddjuret. Det vållade kvinnan många sorger och djupa smärtor. Att bröder och systrar i provets stund bröto den heliga syskonringen och bortstötte kronan, den härliga röda, det grep djupt i de heligas hjärtan och tog otaliga tårar ur deras ögon.

Men i dessa fasansfulla lidandestider stod där i öknen en kvinna, en krönt och majestätisk gestalt, den himmelska drottningen, under vars fötter jorden och månen gingo sina varv.

Dag och natt stod hon där högt över tiden och världen, och därför kunde hon stå orubblig i tiden och världen. Hon ropade i barnsnöd och födslovånda och födde "den manlige" in i den gräsligaste död. Under fräsande och sprutande blod strålade hennes himmelska majestät så mäktigt, att kejsare och konungar och deras djuriska hopar bleknade och bävade och stora skaror gingo över på hennes sida.

Blodet flöt i strömmar i den romerska öknen; men uppräckningar skedde även, och det så kraftiga, att fängelsehålorna fylldes med de heligas sånger och jubel; och krossade pannor strålade som solen, och sönderslitna kroppar darrade av modersglädje.

Men det 5:e vilddjuret darrade ock. Det började känna, att dess blod upplöstes i de heligas segerblod. Och man blev betänkt på att sluta fred med den oöverbärliga och outrotliga. Därom nu ett par ord.

b

Örnvingekvinnan

Och åt kvinnan gåvos den stora örnens två vingar, för att hon skulle flyga ut i öknen till sin plats, där hon näres under en tid och tider och en halv tid, fjärran från ormens åsyn (Upp 12:14).

Här ha vi tydligtvis ett Guds ingripande i ökenkvinnans svåra belägenhet. Hon får "den stora örnens två vingar". Därmed försattes hon i ett "fjärran från ormens åsyn". Och det innebär, att det utrotningskrig, som det romerska riket fört mot henne, nu upphör.

Ty vad menas med "den stora örnen"? Det kan icke vara den kerubiske örnen, som är den eviga kärlekens tubuds-örn i safirens rymder (Kap 1, sid. 23 f.). Ty den hade kvinnan förut, eller rättare: den örnen var hon. Och det var just genom hans vingar, som hon skakade hela den romerska öknen. Deras dån hördes i alla land såsom dån av stora vatten, såsom den Allsmäktiges röst och likt dån av en härskara (Hes 1:24).

Och där står icke i texten: en stor örn, utan: "den stora örnen". Alltså var han någonting, som man allmänt kände till på den tiden. Ja, både Johannes och de sju församlingarna visste mycket väl vad det var för en örn. Nästan varje barn i det romerska riket hade sett honom. Ty man såg honom överallt på den romerska krigshärens standar eller "fanor". Detta rike avbildades nämligen med en örn, likasom t.ex. det ryska riket avbildas med en björn.

Att få den stora örnens vingar var alltså detsamma som att tagas in under skyddet av det romerska rikets världsbehärskande makt. Detta

skydd fick ökenkvinnan år 323, då kejsar Konstantin den store förklarade kristendomen för statsreligion. Därmed slutade de blodiga förföljelserna mot de kristna. Så blev martyrkvinnan örnvingekvinna.

Här ha vi alltså statskyrkans uppkomst. Kristendomen togs om hand av den världsliga överheten och blev laga påbjuden. Millioner människor blevo kristna, men blott till namnet. Visserligen avskaffades den hedniska religionen, men hedningen satt kvar i hjärtat. Och där det uppstod en levande kristendom, där blev den oftast anfrätt av den allmänt rådande världsanden. Ståndpunkten blev i bästa fall den sekunda, vanligen blott den pergameiska och tyatiriska. Och statskyrkoprägeln, i stort sett, blev "Sardes", som är döden, och här och där med en tillsats av "Laodicea", som är döden med det skrytrika skenet av liv.

Märken nu, I öknens solmänniskor, en viktig sak, nämligen denna: *I vår text talas blott om kvinnan*. Och hon är den kvinna, som Johannes såg i himmelen, den oöverbinnerliga och outrotliga. Hon är nu visserligen ökenkvinna, men dock alltjämt den krönte himladrottningen, som segerrikt genomgått århundradens blodiga prov. Märken: *blott åt henne gävos "den stora örnens två vingar"*. Och här är Gud givaren; Konstantin är blott redskapet.

Men Konstantin gav örnvingarna även åt skökan. Ty han gav dem åt hela den "kristna församlingen", sådan den befanns år 323. Och i denna församling var även en sköka. Alltså fick även hon laga skydd och laga berättigad tillvaro år 323. Hon blev statssköka.

Men om örnvingar åt skökan nämner texten icke ett enda ord. Där står blott, att de gävos åt *kvinnan*, som är *Guds* församling eller Herrens heliga.

Alltså gav Gud inga vingar eller någon berättigad tillvaro åt skökan. Det var Konstantin, som gjorde det. Och sålunda fick skökan ingen rätt av Gud att finnas till. Alltså, krig på liv och död mot allt vad sköka heter, även mot statsskökan, huru laga berättigad och skyddad hon än är av den världsliga överheten. Hon har absolut ingen rätt att finnas till.

Det skoningslösa och järnhårda utrotningskriget mot skökoväsendet satte Herren i gång särskilt i sitt åttafaldiga ve över den judiska skökan. Och det kriget fortsatte han på Patmos mot den kristna skökan, som inträngt i fem av de sju församlingarna. Och det kriget skall fortgå, så länge skökan finns till. Och ve eder, I Herrens heliga, om I upphören med det kriget! Ty det innebär, att I tillerkänner skökan samma rätt att finnas till, som solkvinnan har att finnas till.

Men vad var orsaken till, att kejsar Konstantin gav örnvingarna åt de kristna, och därmed åt både "kvinnan" och skökan? Jo, det ha vi antytt. Orsaken var den outrotliga martyrkvinnan. Hon hade i århundraden framburit inför världen den eviga tubudskärleken, den eviga tubuds-rättfärdigheten, den eviga tubudsnåden, den evige tubudsanden, med ett ord: hon hade stått klädd i solen; och detta under otaliga förföljelser och in i tusen dödar. Därmed grep hon djupt in i millioner människors hjärtan och samveten och bjöd respekt för den kristna tron. Hedningarna anade, att i henne fanns just den sol, som de behövde i sitt mörker. Och så mognade beslutet hos den världsliga överheten att taga de kristna under den stora örnens skydd.

Det var alltså martyrkvinnan, som genom prima liv in i prima död

köpte vingarna åt sin efterträderska: örningekvinnan. Och dessa vingar eller denna berättigade tillvaro och detta laga skydd till liv och lem och till hus och hem åtnjuta de heliga än i dag i alla statskyrkor och folkkyrkor och i alla småkyrkor, som fått lagligt berättigad tillvaro.

Men vad kostade icke dessa vingar! Otaliga lidanden och namnlösa kval och mångtusen heligas blod — se där priset! Men ur detta martyrlidande framväller en flod av välsignelse över de heliga i årtusenden, ja, ända intill det 6:e världsríkets undergång. Minnets därför varje dag, att *det*, att I ännu få behålla edert liv, det är en frukt av martyrkvinnans prima liv och prima död. Hon har med sitt blod köpt livet åt eder och åt millioner bröder och systrar i öknen.

Men samtidigt blev martyrkvinnan orsaken till, att även skökan fick örningarna. Ty hade icke martyrkvinnan fött "den manlige", varigenom hon blev det romerska rikets överman, då hade ingen kristen fått örnens skydd. Men nu fingo *alla* kristna detta skydd.

Alltså kom martyrkvinnan att köpa örningarna även åt skökofolket. Besinnen detta, alla I hundratals millioner skökomänniskor! Och besinnen detta särskilt, I skökopåvar och skökobiskopar och alla andra skökofurstar i alla kyrkor. I många hundra år haven I suttit trygga i edra ståtliga palats och vräkt eder i allt slags bekvämlighet, överflöd och lyx och solat eder i glansen av eder ära och makt. Men veten dock, att edra örningarna äro köpta med strömmar av blod! Det är i kraft av många tusen heligas fasansfulla död, som I sitten där I sitten. Och när I suttit där skökotiden ut, då haven I fördärvat alla folk och fördärvat kristendomen med edert mänskesevangelium och bragt det kristna namnet i vanära i hela världen. Och då måste Herrens heliga åter träda fram och med Harmageddoniska lidanden intill blods köpa vördnad för det eviga änglaevangeliet från himmelens mitt, solevangeliet, som I föraktat och utrotat bland alla jordens folk.

Men innerst var det väl ändå Gud, som gav örningarna även åt skökan och som alltså gav henne berättigad tillvaro? Ja, naturligtvis; nämligen i samma mening som han "gav" åt kattbjörnen att "fara fram i 42 månader", eller "gav" åt skökoprofeeten att "förvilla jordens innebyggare".

Sådana "Guds gåvor" äro Guds straffdomar över dem, som icke mottaga kärlek till sanningen. Statsskökans uppkomst är en dom över den för-konstantinska skökan. Ty en sådan fanns, såsom vi ofta sett. Skökoväsendet hade i betänklig grad inträngt bland de kristna redan på Johannes tid. Två tredjedelar av de sju församlingarna voro mer eller mindre fördärvade av skökan. Och icke blev tillståndet bättre under den efter-apostoliska tiden, utan flertalet av de kristna tillhörde alltjämt skökan i större eller mindre grad.

Så gick den för-konstantinska skökan havande med stats-skökan under flera hundra år. Och det fostret växte till och måste födas. Och det föddes år 323. Statsskökans födelse är den för-konstantinska skökans straff. Ty hon fick nu framträda offentligt och taga världsväldet och så lägga i dagen hela sitt förfärande inre, som hon rotvis bar inom sig alltifrån apostlarnas dagar. Det är en förskräcklig straffdom. Örningarnas "gudsgåva" åt skökan är ett fasansfullt Guds: "Rulla!" som sätter skökovagnen i straffgång genom årtusenden, ja, in i evigheternas evigheter" (Upp 19: 3).

Men den för-konstantinska skökans straff-födelse till statsköka år 323 är en Guds nåd mot ökenkvinnan. Ty hade skökoväsendet fått fortsätta och fräta omkring sig i de kristna församlingarna, då hade skökan blivit "laga född" inom *dem*, det är, hon hade skaffat sig en laga tillvaro med en allena härskande makt inom den kristna kyrkan. Och det hade blivit ödesdigert för ökenkvinnan. Ty då hade ställningen blivit väsentligen densamma som på Kristi och apostlarnas tid. Då var skökan så gott som allsmäktig. Och det visade hon ock. Hon berövade Kristus hans "eget" och utrotade honom från jorden. Och hon berövade hemmakvinnan hennes "eget" och utrotade henne ur hemstaden och hemlandet och drev ut henne i öknen. Och på samma sätt skulle den kristna skökan ha gjort, då hon blivit allhärskande i kyrkan: hon skulle ha utrotat solkvinnan ur öknen och därmed från jorden.

I jämförelse med en sådan köka är skökan av år 323 en stor Guds nåd. Ty hon står under tukt av staten. Och den världsliga överheten har mången gång tuktat till henne och hutat ned henne, så att ökenkvinnans ställning blivit dräglig. Det ha vi ju ofta sett även i vårt land. — Sju resor bättre att ha inpå sig en köka, som står under den världsliga armens tukt, än en sådan som står under *egen* tukt, som är *ingen* tukt. — Och alltså är året 323 ett domens år för skökan, men ett nådens år för ökenkvinnan.

"Och åt kvinnan gävos den stora örnens två vingar, för att hon skulle flyga ut i öknen till sin plats, där hon näres under en tid och tider och en halv tid, fjärran från ormens åsyn".

Alltså fick hon örnens vingar för att flyga ut i öknen. Men i öknen var hon ju förut, alltsedan hon bortdrevs från sitt hem. Ja, men år 323 blev det en *ny* öken. Förut var den hedningarnas öken rätt och slätt; nu blev den de döpta, de namnkristna hedningarnas öken.

Och hon skulle flyga till sin *plats* i öknen. Men på den platsen var hon ju förut. Ja, men år 323 blev den en *ny* plats, nämligen en plats i *skökans* öken. Ty skökan är "i öknen" (Upp 17:3). Ja, hon *äger* densamma. Hon tronar över de "stora vattnen", som äro öknens folk (17:15). Och där strålar hon, men icke i den himmelska soldräkten, utan i "purpur och scharlakan, guld, ädla stenar och pärlor". Hennes livsväsen är världsanden. Hon lever öknens vildliv under lamm-horn. Hon är öknens drottning. Öknen är hennes *hem*. Och i denna nya öken fick solkvinnan sin plats.

Alltså blev det en grundlig förändring i solkvinnans öken år 323. Förut hade hon att göra med "vilddjuret i eget namn"; nu fick hon att göra med "vilddjuret i Guds namn".

Men i den nya öknen och på den nya platsen hade hon två fördelar av år 323, såsom vi nyss sett. Den ena är *den*, att Gud givit henne örnens vingar. Med dem åtnjuter hon medborgerlig rätt, mänsklig tillvaro och laga skydd. Därmed är hon försatt i ett "fjärran från ormens åsyn", det är, hans plan att utrota henne genom de grymma förföljelserna eller att åtminstone på detta sätt få plåga och martera henne, misslyckades. Den stora örnens vingar hålla honom i detta hänseende "fjärran".

Den andra fördelen är *den*, att Gud genom skökans straff-födelse till

statssköka slog ökenkvinnans farligaste fiende i den världsliga maktens bojar. Även därmed försattes hon i ett "fjärran från ormens åsyn", det är, hans plan att utrota henne genom en egenmäktig och otuktad sköka misslyckades.

Men det är blott i dessa två hänseenden, som ormen hålles "fjärran". I övrigt står han framför kvinnan i himmelen såsom förut. Det se vi ock av de fortsatta och förbittrade anfällen mot henne, som omtalas strax efter vår text och som vi skola betrakta i "Andra delen" av vårt kapitel.

De "två fördelarna" av år 323 voro alltså en svår motgång för ormen. Emellertid fick han skökan född såsom statssköka; och det var ju icke så litet. Ty därigenom fick han en "laga gemål" åt kattbjörnen; och horn- och munförändringen nr 1 fick laglig rätt och kraft. Men han uppger icke den gamla planen att utrota kvinnan genom en allsmäktig sköka. Också har han i den romerska påvekyrkan mången gång varit nära att nå detta mål. Ty denna kyrka är icke en statskyrka i egentlig mening, utan snarare en frikyrka. Men hon har dock aldrig lyckats att göra sig fullt fri från "Konstantin", eller från den världsliga makten. Och det är påvens stora sorg, att han icke får alla kejsare och konungar att kyssa hans fötter. Också jämrar han sig ideligen över, att han icke har världslig makt att sätta bakom sina ord. Ja, det fattas blott *det*, för att han skulle bliva allsmäktig och därmed ormens plan bliva genomförd. Ty en sådan makt i skökopåvars händer vore ökenkvinnans undergång. Men "Konstantins" knytnäve har varit och är hälsosam. Den har ofta örffilat upp den romerska skökan, då hon varit alltför pösigt och nosigt. Och det har gjort henne gott. Och så har hon aldrig kunnat bliva allsmäktig och blir det icke heller — tack vare "Konstantin den store".

Kvinnan "skulle flyga ut i öknen till sin plats, där hon näres under en tid och tider och en halv tid, fjärran från ormens åsyn".

Här talas återigen om hennes näring. Men här står icke såsom i den 6:e versen: "för att näras", utan här står: "där hon näres". Det är alltså fortfarande samma uppehälle, som hon haft under martyrtiden och som hon fick löfte om, då hon flydde från sitt hem. Och då sades detta uppehälle skola räcka i 1 260 dagar, och nu säges om samma uppehälle, att det skall räcka "under en tid och tider och en halv tid". Alltså äro "1 260 dagar" och "en tid och tider och en halv tid" — *samma* tid. Den är tiden från kvinnans flykt från sitt hem och ända intill tusenårsriket, alltså hela ökentiden.

Härav förstå vi, att uttrycket: fjärran från ormens åsyn" icke kan gälla "tid, tider och en halv tid" i dess *helhet*. Ty då skulle ju kvinnan vara försatt i detta "fjärran" under *hela* ökentiden. Men då komme profetian att motsäga sig själv, då hon ju låter detta "fjärran" inträda först *då*, när kvinnan fått örnens vingar.

Och icke heller kan detta "fjärran" gälla hela tiden från vingarnas erhållande och intill tusenårsriket. Ty då kommer profetian återigen i motsägelse till sig själv, då hon ju tydligen lärer, att under demon- eller paddömet skola "de tio konungarna", som äro den tidens världsliga överhet, giva sin makt och myndighet åt vilddjuret till utrotningskriget mot Lammet och dess heliga. Just genom detta överlämnande av makten åt vilddjuret tager "Konstantin den store" vingarna från kvinnan. Därmed upphör detta "fjärran", och ormen träder henne inpå

livet såsom under martyrtiden, innan hon fick vingarna. Alltså syftar det uttrycket "fjärran från ormens åsyn", endast på *den* del av "tid, tider och en halv tid", vilken utgöres av *örnvingetiden*, som sträcker sig från år 323 och ända till det 6:e världsríkets övergång i demonríket. Och alltså kommer detta "fjärran" att inbegripa den mellersta och allra största delen av "tid, tider och en halv tid" (eller av de 1 260 dagarna), nämligen hela skökotiden, som redan är bortemot 2000 år.

Tacken alltså Gud, I öknens solmänniskor, för örnvingarna och för skökans straff-födelse, varigenom hon ställdes under "Konstantin den stores" starka arm.

Och tacken Gud för löftet om näringen i öknen. Och läggen märke till, att denna näring under hela ökentiden består i den förste predikoängels eviga förstabuds-evangelium, som både sköko-paddan och demon-paddan förkasta. Och till denna näring hör dels den andre ängels skoningslösa kritik över skökans världsfördärv, dels den tredje ängels fasansfulla hot mot dem, som tillbedja vilddjurets bild, vare sig i gestalten av skökodömet eller demondömet bild.

c

Byssuskvinnan

Sedan hörde jag likasom starka röster av en stor skara i himmelen, som sade: "Halleluja: Frälsningen och äran och makten tillhör vår Gud (Upp 19:1). Ty sanna och rättfärdiga äro hans domar; ty han har dömt den stora skökan, som fördärvade jorden med sin otukt, och han har utkrävt sina tjänares blod ur hennes hand" (v.2). Och åter sade de: "Halleluja!" Och röken av henne uppstiger i evigheternas evigheter! (v.3). Och de tjugufyra äldste och de fyra livsväsendena föllo ned och tillbådo Gud, som satt på tronen, och sade: "Amen! Halleluja!" (v.4).

Och från tronen utgick en röst som sade: "Loven vår Gud, alla I hans tjänare och alla som frukten honom, både små och stora" (v.5). Och jag hörde likasom röster av en stor skara, lika bruset av stora vatten och dånet av starka tordön; de sade: "Halleluja! Herren vår Gud, den Allsmäktige, har trätt fram såsom konung (v.6). Låtom oss glädjas och fröjdas och giva honom äran, ty tiden för Lammets bröllop är kommen, och dess brud har gjort sig redo (v.7). Och åt henne har blivit givet att kläda sig i ett byssus, som är glänsande och rent". Ty detta byssus är de heligas rättfärdigheter (v.8).

Och han sade till mig: Skriv: Saliga äro de som äro kallade till Lammets bröllopsmåltid" (v.9).

Och jag såg himmelen öppen, och se, en vit häst, och den som satt på honom heter "Trofast och Sannfärdig", och han dömer och strider i rättfärdighet (v.11).

*Och honom följde på vita hästar de himmelska härskarorna, klädda i vitt och rent byssus (v.14).**

Här ha vi byssuskvinnan. Och vem är hon? Jo, hon är *den* Guds församling, som framträder på stridsplatsen omedelbart efter det stora Babylons fall.

* Uppenbarelsebokens 19:e kapitel.

Detta se vi tydligt i vår text. Ty där höra vi först "en stor skara", nämligen solkvinnans syskonskara i himmelen, prisa Gud med ett trefaldigt "Halleluja" för hans rättvisa dom över den stora skökan, som fördärvade jorden med sin otukt (v.1–3).

Därpå sammanfattas denna lovsång i ett "Amen" och i ett nytt "Halleluja" av de 24 äldste och av de 4 livsväsendena, alltså av hela skapelsen, så långt som den står på Guds sida (v.4).

Och omedelbart därpå utgår en röst ifrån tronen med uppmaning till alla Guds tjänare att lova Gud (v.5). Och strax uppstämmer ett nytt "Halleluja", likt bruset av stora vatten och likt dånet av starka tordön, i förening med ett nytt lov till den Allsmäktige, därför att han nu trätt fram såsom konung, nämligen genom den världsomfattande domen över den folk- och jordfördärvande skökan, genom vilken dom det största hindret för Guds rike, sedan världens begynnelse, nu är undanröjt för evigt.

Och detta lov till Gud besvaras genom en väldig utgjutelse av ande, som kommer alla tjänande hjärtan och tungor i himmel och på jord att ropa till varandra: "Låtom oss glädjas och fröjdas och giva honom äran, ty tiden för Lammets bröllop är kommen och dess brud har gjort sig redo." Det var alltså denna nya flod av ande, som gjorde henne redo. Och därför tilläggas de orden: "Och åt henne har blivit givet att kläda sig i ett byssus, som är glänsande och rent."^{*}

Så högtidlig och betydelsefull är den stund, då byssus-kvinnan träder fram på världens skådeplats omedelbart efter Babylons fall. Hela skapelsens otaliga ögon äro riktade på henne i ny glädje och fröjd. Alla händer räckas henne till hjälp med förnyad kraft. Alla hjärtan och tungor bära henne på den kerubiske örnens Halleluja-vingar. Till och med de sju tordönen ställa sig på hennes sida med sina väldiga bastämmor (Upp 19:6; 10:3, 4). Därmed har allt skapat ända ned till sandkornet heligt förpliktat sig att stå till hennes tjänst och med oemotståndlig kraft föra hennes sak till seger. Och först och sist och framför allt: *Den Allsmäktige träder fram såsom konung och giver henne byssusdräkten*, den "glänsande och rena". — Stannen här, I Harmageddons slaktefår, och besinnen vilka väldiga makter, som stå på eder sida, och vilka väldiga krafter, som äro ställda till eder tjänst. Här finnas inga skäl att blekna och darra, intet rum för fruktan och flykt; allt är Halleluja, Halleluja, lov och pris och tack, och det bland bomber och kulor och i strömmar av blod.

Låt oss nu betrakta byssuskvinnan från fyra synpunkter: hennes dräkt, skydd, mission och strid. Alltså först:

Byssuskvinnans dräkt

Denna dräkt framställes under bilden av byssuskläder, som gjordes av bysstyg, vilket vävdes av finaste bomull och varav förfärdigas forntidens finaste dräkter (Kap 9, sid. 83).

Det finns alltså ett himmelskt byssus. Och det är detta vi åsyfta, då vi tala om kvinnans byssusdräkt. Och vår text giver oss den rätta förklaringen över denna dräkt. Den säger så: "Detta byssus är de heligas

^{*} Så översätter prof. Myrberg.

rättfärdigheter".*

Men akten eder här, I heliga, för den lutherska parasolldamen! Ty hon skall prompt ha detta byssus till att betyda "Kristi tillräknade rättfärdighet". Den är hennes parasoll, som hon spänner upp till ett skydd mot Guds brännande vrede, och under vilket hon kan dölja sig, "så att Gud icke ser, hurudan hon är".

Nej, vad "byssus" är för ett slags rättfärdighet, det ser var och en som *vill* se; och någon annan är här icke fråga om; ty det är, som vi se, blott fråga om "de heliga". Och deras byssus är deras "*rättfärdigheter*" som naturligtvis äro sammanfattningen av hela deras rättfärdighetsväsen, rättfärdighetsliv eller rättfärdighetsgärningar, både den sekundliga stamgärningen och de dagliga fruktgärningarna inne i Kristi stamgärning och fruktgärningar.

Byssusdräkten är naturligtvis "solen", som kvinnan har "till sin klädnad"; men icke denna soldräkt i den försvagade gestalt, som inträdde under skökodömet, utan i dess ursprungliga gestalt, såsom den apostoliska hemmadräkten.

Under skökans tid förhindrades de himmelska flödena i betydlig grad genom hennes otuktsande, som "i Guds namn" höll folken i förstabudslösheten, och som låg likt en tyngande och kvävande mara över de heliga. Men nu är detta hinder borttaget genom Guds rättvisa dom över henne; och nu få de heliga kläda sig i hemmadräkten, den dyra och kära, som de i årtusenden saknat och sökt under outsägliga suckar och tårar.

Och det är underbart att se, vilket djupgående och kraftigt iklädningsverk, som Herren nu utförer hos sina heliga. Underbara ingripanden och uttaganden, kraftiga och smärtsamma utfödelse ur förlamningsväsendet under skökotiden och härliga infödelse i förstabudsevangeliets byssusande från himmelens mitt, med ett strålande förstabudsliv högt över jorden och månen! Han "giver" åt kvinnan i våra dagar att kläda sig och göra sig redo för att stå som brud vid hans sida först på Harmageddons blodiga långfredag, vars röda flammor nu stråla i öster, och därefter på tusenårig dag och under evigheternas evigheter.

Ja, Herren giver åt kvinnan att kläda sig i byssusdräkten, "den glänsande och rena". Och härpå ligger hela vikten. Ty han måste nu få en sådan mannagestalt *inne i de heliga*, att han kan stå *bredvid* dem i hela den härskarerustning, som kräves för att i och genom dem föra kriget mot all världens besatta konungar och folk.

Alltså bereden eder nu på djupare och bittrare födslokval än någonsin. Ty i vår övergångstid, då skökodömet övergår i demondömet, sker en motsvarande övergång hos de heliga. Örnvingekvinnan skall föda byssuskvinnan eller övergå i densamma och bliva Harmageddons martyr-brud, som med ett himmelskt Halleluja faller i brudgummens famn.

Ja, nu är det bråttom med iklädnaden. Det kännen I tydligt. Också har ju redan Harmageddons bödelsskara ryckt in på jorden, och hela härar av demoner vältra sig dagligen över Euftrat. Ve den som nu

* Så står det ordagrant i grundtexten.

försummar att kläda sig och göra sig redo. Ty Harmageddons dag är "tjuvens dag".

Byssuskvinnans skydd

Detta härliga skydd ligger i dessa härliga ord: "Herren vår Gud, den Allsmäktige, har trätt fram såsom konung."

Med det 6:e världarikets undergång, som är dess övergång i demonriket, mister kvinnan örnens vingar. Det visar sig redan i våra dagar. Den världsliga överhetens skyddande makt blir allt mer försvagad genom det inbrytande demondömet. Och när bajonetternas flertal övergått i "den laglöses" händer, då äro örnens vingar försvunna. Och då står kvinnan blottställd för alla kulturdemoners och rådemons djävulska raseri.

En sådan blottställdhet kan, t.ex. i vårt land, delvis inträda vilken dag som helst, även om bajonetternas flertal vore pålitligt. Ty demonpaddorna äro organiserade, ja, österns djävlar i människogestalt äro organiserade i hela vårt land. Och om t.ex. en revolution bryter ut, då räcker icke den världsliga makten till överallt; utan på många ställen stå de heliga blottställda för den råaste misshandling, ja, för den kvalfullaste död.

Alltså blir den jordiske "Konstantin den store" allt svagare dag för dag. Men i hans ställe träder nu den himmelske "Konstantin den store" fram. Han heter i vår text: »**Herren vår Gud, den Allsmäktige**». Och han kommer, som vi sett, med byssusanden, som giver byssusdräkten, den glänsande och rena, vilken upplyfter kvinnan i ett högre förstabudsliv högt över jorden, världen och kvalen, ja, lyfter henne upp på byssustronen, från vilken hon sätter segerfoten på alla jordens demoniska konungar och folk. I stället för "örnens vingar" får hon den kerubiske örnens byssusvingar, som föra upp i safirens väldiga förstabudshöjder på himmelens mitt.

Låt alltså "Konstantin" och hans vingar fara. I hans ställe kommer den Allsmäktige just så som det behövs på "den allsmäktige Gudens stora dag". Utan hans vilja krökes icke ett hår på ditt huvud. Och då han låter det värsta och grymmaste ske dig, så är det blott för att det härligaste och bästa skall ske dig ovan solen och månen, i paradiset höga sfärer.

I rätta stunden griper han in och rycker dig *upp* och *undan* och *bort* från alla demoniska händer och klor. Såsom vissnade falla de till jorden på en vink av den himmelske "Konstantin den store", ja, den *store*.

Byssuskvinnans mission

Omedelbart efter kvinnans beklädnad med byssusdräkten fick Johannes denna befallning: "*Skriv: Saliga äro de som äro kallade till Lammets bröllopsmåltid.*"

Vad är detta för en kallelse eller bjudning? Jo, sammanhanget visar tydligt, att här är fråga om en kallelse, som utgår *efter* Babylons fall och *efter* kvinnans beklädnad. Just som hon gjort sig "redo", ljuder det ordet: "Skriv!" Och det som nu skrevs gäller alltså henne. Det är *hon*, som skall inbjuda till bröllopsmåltiden. Här ha vi byssuskvinnans

världsmission, som är sjunderiksmissionen.

Det måste vara något säreget med denna mission, eftersom Johannes fick särskild befallning att skriva dessa ord. Och vari består detta säregna? Naturligtvis i den *byssusande*, som utförer denna mission.

De, som få sin kallelse genom byssuskvinnan, hava en fördel framför dem, som fingo sin kallelse genom örnvingekvinnan. Ty hos denna senare stod den missionerande anden lågt på grund av skökans fördämning mot de himmelska flödena och på grund av det lumpna och småaktiga mångkyrkeriet och partisinnnet, som flertalet missionärer föra med sig till hedningarna, t.ex. de katolska, som företräda den *allena* saliggörande kyrkan.

Och nu förstå vi, varför *de* prisas "*saliga*", som få sin kallelse genom byssuskvinnan. Det är därför, att de få evangelium i apostolisk ande och kraft, som sätter dem på en förstabudshöjd, vartill örnvingekvinnan icke kunde lyfta dem. Här återkomma de väldiga kraftgärningar och de härliga massomvändelser, som utfördes av hemmakvinnan. Och i hela hopen av missionärer och omvända kommer att finnas "*ett hjärta och en själ*". Det giver styrka.

Och redan nu börjar byssusanden att göra sitt inträde på hednafälten. Många missionärer och missionärskor höja hjärteskriande rop till Gud om apostoliskt förstabudsliv. Och flera av dem hava börjat att ikläda sig dräkten, den "*glänsande och rena*". Och snart skola vi få se skaror av missionärer, vilka stå "*redo*" att möta det antikristiska demondömet, som nu bryter in även i hednavärlden, och som kan bekämpas blott genom byssusanden. Dessa gudasända män och kvinnor få läpparna bestrukna med det "*glödande kolet*" och hjärtat fyllt med det eviga förstabudsevangeliet från himmelens mitt. "*Saliga*" äro de, som genom dem bliva kallade till Lammets bröllopsmåltid, som ätes i "*tusen år*".

Byssuskvinnans strid

Omedelbart efter talet om de kallades salighet och efter Johannes tacksamhetsbetygelse mot den ängel, som visat honom såväl domen över den stora skökan som ock byssuskvinnans framträdande, såg Johannes en härlig syn. Han såg himmelen öppen; och där kommer den vite ryttaren i spetsen för det vita rytteriet. Det är de himmelska härskarorna, som rycka in på jorden samtidigt med skökodömet övergång i demondömet. De komma till striden på den allsmäktige Gudens stora dag. Hela Harmageddon kring jordens vida rymd besattes med vitt rytteri. Överallt, ja, i varenda buske och i varenda vrå och på varenda fläck håller en himmelsk ryttare med höjd järnspira. Kunde vi se, såsom Elisas tjänare såg, då skulle vi se varje berg och dal, varje fält och stad fullsatt av eldiga hästar med stampande hovar och blixtrande ögon, riktade på Skaparens fiender. Och vi skulle se, huru järnspirorna draga upp de gränslinjer, över vilka inga demoner, inga gastar och spöken, inga hornugglor och korpar kunna komma. Då du vaknar om morgonen, du Herrens helige, då är hela din väg under dagens lopp kantad av vita ryttare. Stundom ser du ju ock, huru förunderligt vitt det är överallt; och du känner beständigt, huru mäktigt tryggt och lugnt det är överallt. Och då du lägger dig om kvällen, då slår en skara ryttare den starka vaktkedjan kring din bostad, och järnspirorna bilda häck kring ditt läger. Också ser du huru vitt du ligger, och känner huru sött du sover till och med i Satans bostad och invid hans tron. Och om du under natten

eller dagen därpå gripes av demoniska människor och släpas till slaktabänken, såsom fordom Antipas, så skall du i din ande få höra och känna ryttarevaktens himmelska Halleluja; — stäm in, du blodiga "vittne, det trogna"!

Himmelen står öppen över byssuskvinnan under hela hennes stridsdag. Den striden är mångsidigt beskriven förut i Uppenbarelsboken.* Och det är huvudsakligen dess slutakt, som nu framställs i det 19:e kapitlet strax efter vår text, sedan kvinnan blivit uppryckt undan de fyra vindarnas världskrossande domar.

Eja, eja! Skönt att strida under öppen himmel, samma öppning som slaktefåret Stefanus såg, och ur vilken han fick mottaga den väldige hemmaande, som lyfte honom högt över bödlarna och kvalen! Härligt att kämpa i kretsen av otaliga syskon från ovan, gott att få dö i deras starka och ljuva armar! Amen, Halleluja, Amen!

ANDRA DELEN

Solkvinnan närmare betraktad från två synpunkter

De två synpunkterna äro dessa: solkvinnan är den vattenbesprutade kvinnan (I), och: solkvinnan är de kvarblivna ättlingarna (II).**

I

Solkvinnan är den vattenbesprutade kvinnan

Och ormen sprutade ur sin mun vatten såsom en ström efter kvinnan, för att strömmen skulle bortföra henne. Och jorden kom kvinnan till hjälp; och jorden öppnade sin mun och drack upp strömmen, som draken hade sprutat ur sin mun (Upp 12:15, 16).

Ormens första anfall mot ökenkvinnan bestod i hennes blodiga förföljande genom det romerska vilddjuret i förening med hennes försvagande genom den för-konstantinska skökan. Och detta anfall misslyckades, då hon fick örnens vingar och då hennes lömska fiende föddes till statssköka. Alltså kunde han icke på denna väg utrota henne.

Men nu gör han ett nytt anfall. Han sprutar en ström av vatten efter kvinnan, som nu är örningekvinnan. Och meningen var att bortföra henne med strömmen, alltså föra bort henne från den skyddade ställning hon nu fått och dränka henne.

Vad menas då med detta vapen? Det inse vi lätt, om vi lägga märke till vad profetian menar med vatten. Ty med vatten i ond betydelse menar hon onda folk eller rättare: ond folkande. Så liknas den av vilddjuret behärskade mänskligheten vid "havet" (Dan 7:3; Upp 13:1). Och den av skökan behärskade mänskligheten liknas vid "de stora

* t.ex. Upp 16:12–16; 17:12–14.

** Vår mening från början var att med ledning av texter ur Uppenbarelsboken betrakta solkvinnan från flera synpunkter, vilka också blivit antydda i det föregående. Men då vår bok redan antagit ett omfång långt utöver den ursprungliga planen för densamma, så sluta vi med dessa "två synpunkter".

vattnen" (Upp 17:1); ja, icke blott liknas, utan det säges rent ut, att de stora vattnen "*äro folk*" (17:15).

Alltså finns det ett vatten, som består av folk. Och detta folk-vatten är folk-anden. Och detta folk-ande-vatten är på *sitt* område detsamma som det lekamliga vattnet är på *sitt*.

Alltså finns det i bokstavlig mening ett andligt hav, ett folk-hav, som är folkets ande. Och alltså finns det i bokstavlig mening ett andligt världs-hav, som är alla folkens eller hela världens ande.

Och nu behärskas detta världshav, i stort sett, av vilddjuret och skökan. Och vilddjuret och skökan äro *innerst* ormen. Alltså behärskas världshavet innerst av ormen. "Hela världen är fången i den onde."

Alltså är ormens ande blandad i folk-anden såsom vatten i vatten. Denna blandning är den fallne världsanden, som är vilddjuret och skökan.

Alltså har ormen hela folkhavet, hela världshavet *inne i sin ande så*, som det vatten, vilket är blandat i ett annat, har detta vatten inne i sig. Därmed är han i stånd att sätta folkhavet i rörelse. Och det kan ske blott genom utsprutning eller därigenom att han utsprutar sin egen ande och därmed folk-anden, som han har i sin ande. Sådana utsprutningar hava ofta skett i folkrörelser av förfärande art. Men den fasansfullaste sprutningen återstår. Den är detsamma som den treeniga padd- eller demonblåsningen på världens motpingstdag, varom vi talat i vårt 10:e kapitel.

Och så är han ock i stånd att åstadkomma strömmar i folkhavet. Det sker på det sättet, att han utsprutar sin egen ande i förening med folk-anden i en särskild riktning och för ett visst ändamål. Och det är just en sådan ström, som han utsprutar i vår text, vilket vi strax skola se.

Men varför fatta strömmen i vår text i denna *förmedlade* betydelse eller såsom en ström i folkhavet? Bör den inte snarare fattas såsom strömmen av ormens och avgrundens andemakt i blott *omedelbar* och osynlig gestalt? Nej, det är omöjligt. Ty denne omedelbare och osynlige ande hade han i hela dess styrka använt mot kvinnan ända från pingstdagen, särskilt i de skräcktider då han i denne ande fick sluka de heliga för att söka kväva eller dränka dem i det bittra mot-ande-vattnet. Men *det* hade misslyckats. De upplöste hans ande, eller: de födde sig ut ur densamme genom att föda "den manlige". Denna omedelbara ström var alltså försökt, men befunnen otillräcklig. — Också tog strömmen i vår text snart slut, såsom vi strax få se. Jorden kom kvinnan till hjälp och drack upp den. Detta slut passar icke ihop med strömmen av hans omedelbare ande. Ty den tager icke slut före tusenårsriket. Ända till dess kväljer han de heliga med denne ande, särskilt på manfödelsens "onda dag", då ormen i spetsen för andevärldens furstar och väldiga omedelbart angriper dem (Ef 6:10–12).

Nej, här finns blott en utväg. Och den består i att låta profetian själv förklara vattenströmmen i vår text och alltså fatta densamma som en ström i folkhavet, såsom vi nyss antydde. Och den förklaringen passar alldeles förträffligt. Ty just vid den tiden, då kvinnan fick örnens vingar, uppstod en ström i folkhavet eller en folkrörelse, vars like i avgrundande och världsbetydelse ännu icke funnits på vår jord. Den

rörelsen kallas »**Folkvandringarna**». De äro strömmen i vår text. Och om dem kunna vi läsa i världshistorien. Här blott ett par ord.

Just då kvinnan fått laga skydd och mänskligt berättigad tillvaro på jorden, började hela världen att skakas i grund. Våldiga människomassor satte sig i rörelse mot det romerska världsriket, i vilket kvinnan hade vingarnas skydd och rätt. Hunner, Östgoter, Västgoter, Allemanner, Vandaler, Franker, Longobarder, Svever och Alaner m.fl. vältrade sig fram som en förfärande flod mot detta rike och in över dess gränser. Likt härar av förhärjande gräshoppor slog de ned över allt. Hela romarriket skakades i sina grundvalar. Alla dess folk grepos av förfäran. Man trodde världens sista dag var inne; och en samtida författare vid namn Zosimus säger, att en ond ande bragte hela den mänskliga tingens ordning i förvirring*.

Dessa vilda och råa folkmassor kastade sig först över det östromerska riket och tillfogade detsamma förfärande skador och nederlag. Men de förmådde icke störta det. Då satte sig folkfloden i rörelse mot väster och bröt in i Italien och intog Rom år 476. Det var det västromerska rikets undergång. Och det var "det 5:e huvudets sår till döds", det sår som läkes av skökan under det 6:e världsriket och som nu snart är läkt.

Det finns en berättelse från den tiden, att när Västgoternas konung Alarik ämnade intaga och plundra Rom, gick en av Herrens heliga till honom och talade varningens ord. Men konungen svarade: "Jag drager icke av egen vilja mot Rom, utan det är en som dagligen faller mig besvärlig. Han plågar mig och säger: Drag åstad och förstör staden Rom."* Vi förstå vem det var, som intalade konungen att förstöra Rom. Det var just vattensprutaren i vår text.

Men nu skall man naturligtvis icke fatta folkvandringarna så, som om de vore ett verk av ormen. Nej, dessa folk rörelser hade sina naturliga förklaringsgrunder och hade en väldig uppgift i Guds världsstyrelse. Men ormen passade på och begagnade sig av den vilda och råa folkströmmen för att inom densamma sätta i gång en ström av avgrundsande och folk-ande i förening. Och hans mål var att bortföra kvinnan genom denna förskräckliga ström i folkhavet. Och vi inse lätt, att denna översvämning av gudlösa och sataniska folkmassor innebar en fruktansvärd fara och mycket lidande för Herrens heliga. Här föreliggå många och djupa kval, som blott Gud i himmelen känner.

"Och jorden kom kvinnan till hjälp; och jorden öppnade sin mun och drack upp strömmen, som draken hade sprutat ur sin mun."

Här ha vi alltså kvinnans räddning. "Jorden kom henne till hjälp." Men vad menas då med denna hjälp? Jo, det inse vi lätt, om vi lägga märke till vad profetian menar med "jorden", då den sättes i motsats till folkhavet.

Likasom profetian säger oss vad hon menar med vattnet i vår text, så säger hon ock vad hon menar med jorden i vår text. Båda delarna säger hon på samma ställe, nämligen i det kapitel, som följer strax efter vår

* Se Bibelforskaren för 1885, sid. 171 och 174.

* Se Bibelforskaren för 1885, sid. 171.

text. Där talas nämligen icke blott om havet utan även om jorden. Ur havet uppstiger det första vilddjuret, som är kattbjörnen; ur jorden uppstiger det andra vilddjuret, som är den falske profeten. Både havet och jorden äro mänskligheten. Men jorden är mänskligheten såsom blott namnkristen. Den är skökoprofetens element.

Sålunda finns det icke blott ett hav, som består av folk, utan även en jord, som består av folk, alltså icke blott ett folk-hav utan även en folk-jord.

Folken hava blivit namnkristnade av skökan. Därmed har havets orolige folk-ande övergått i en visserligen stillad och ordnad, men *jordbunden* folk-ande under kristligt sken. Det är denna jordiska folk-ande, som profetian i vår text och i det 13:e kapitlet kallar "jorden". Denna "jord", som är en ande, har alltså i bokstavlig mening en *mun*. Den är kattbjörnens förändrade mun nr 1, som är skökodömet eller skökans mun, varom vi talat i vårt 10:e kapitel. Och den är "jordens mun" i vår text. Det är *den* munnen, som öppnade sig och drack upp strömmen. Så "kom jorden kvinnan till hjälp".

Och nu ana vi vad som menas med denna hjälp. Den måste innebära, att de vilda folken kommo i beröring med en kristnad folk-jord eller med en jordisk folk-ande under kristligt sken, samt att de läto kristna sig. Och det är just vad som skedde med dessa folk. De kommo i beröring med det namnkristna romarariket och läto kristna sig och bildade kristna samhällen.

Så övergick folkvandringarnas brusande havsström i en stillad folk-jord. Det var den romerska namnkristenheten, som drack upp denna ström. Den upptog den i sig genom att kristna den och därmed förvandla den till sin like eller till en folk-jord.

I detta kristnande deltog många Herrens heliga. Men det var skökan, som satte sin prägel på det hela. Därvid fick hon slita mycket ont. Hon fick dricka barbarernas kalk. Hon öppnade sin mun och sväljde folkraseriets bittra vatten. Och i sin andes inälvor förvandlade hon den vilde folk-anden till sin andes like: till en i det yttre hyfsad folk-ande, men innerst till en jordkrypande padda med lamm-horn.

Så övergick den råe och hejdlöse folk-anden, som ormen begagnat sig av, i en någorlunda anständig folk-ande. Därmed förlorade han det brusande havsvatten, som var ett så förträffligt element för honom. — Ställningen i det stora hela blev alltså denna: folkvandringarnas vilda folk-hav övergick i folk-jord, den råe kattbjörnen övergick i lamm-ormen, skökan tämjde vilddjuret och klev upp på dess rygg, och där sitter hon delvis ännu.

Så kom jorden kvinnan till hjälp. Det var skökan, som med sin jord-ande hjälpte henne. Men icke var det skökans mening att hjälpa solkvinnan; utan hennes mening var blott att utvidga sitt välde över de nya folken. Därmed blev hon ett medel i Guds hand till solkvinnans hjälp. Ty allt måste tjäna de heliga. Och skökan har mången gång måst göra solkvinnan stora tjänster.

Vi ha nu betraktat strömmen ur drakens mun och kvinnans räddning från densamma. I dessa världsomvälvande tilldragelser föreligger en underbar sammanstötning mellan Guds och Satans världsstyrelse. Se här några antydningar.

Drakens närmaste plan var att störta det förhatliga romarriket, som tagit kvinnan i sitt skydd och givit henne rätt att finnas till på jorden. I stället för detta rike tänkte han att med de vilda folken upprätta ett helt och hållet gudlöst och antikristiskt världsrrike, där kvinnan skulle bli dränkt och därmed utrotad från jorden.

Men se nu, huru Gud inflätar sin världsstyrelse i ormens listiga plan. Han lät honom få sin vilja fram. Vattensprutaren fick tvinga Alarik att intaga Rom och därmed störta det romerska riket. Så fick han utföra Guds dom över detta rike, som i århundraden utgjutit martyrkvinnans blod och som genom detta blod blivit så berusat och förbannat, att det sjönk ned i ett gränslöst syndaelände och så mognade för sin dom genom strömmen. Så fick sprutaren verkställa Guds dom. Och se vidare. Då draken fick störta det världsbehärskande Rom för att själv bli enväldig världshärskare och därmed få solkvinnan i sitt våld, då bar det sig icke bättre, än att han blott fick tillfoga vilddjurets 5:e huvud, som *innerst* var hans *egot* 5:e huvud, ett dödligt sår, vilket för många århundraden försatte hans världsrrike i de 10 hornens eller de 10 tårnas söndrade och försvagade rike. Då han "högg ned" Rom för att få till stånd ett starkare "Rom", då råkade han hugga sig själv i huvudet, så att han fick ett svagare Rom än förut. Ja, så gick det med hans storartade planer.

Och se vidare. Draken hade med otrolig möda och flit uppammat skökan för att i henne ha en hjälp mot solkvinnan. Men se, nu strejkar hon. Hon helt enkelt tar sig för att dricka upp strömmen för honom och kommer därmed att hjälpa solkvinnan *mot* draken. Så fick han möta Guds styrelse, infläta i själva skökan. Och så har Gud mången gång använt skökan för att tukta kattbjörnen och därmed kväsa draken.

Och se vidare. Draken var så upptagen av sin närmaste plan: att störta det romerska riket för att riktigt komma åt solkvinnan, att han tills vidare och i det stora hela lämnade henne i fred. Detta se vi tydligt i folkvandringarnas historia. De främmande folkens raseri riktade sig icke närmast mot de heliga, utan mot det folk, i vilket de hade sitt skydd. Visserligen fingo även de lida fruktansvärt av den allt förhärjande folkfloden; och säkerligen drog stjärten här många stjärnor på grund av utebliven manfödelse, eller — vilket är detsamma — många drunknade i strömmen. Men ett planmässigt och allmänt utrotningskrig mot dem hade draken ännu icke satt i gång. Det skulle komma *sedan*, då han fått makten därtill. Men den makten fick han icke. Här se vi återigen Guds plan infläta i ormens plan. Gud låter honom rusa i väg mot hans närmaste mål och därmed rusa kvinnan förbi, tills strömmen utsinade i jorden. En högre hand höll folkvandringarnas flod stadigt i sig och tvingade den att tjäna sina syften.

Alltså gick ormens plan sönder på varje punkt. Så skall ock hans största och sista plan, som han i vår tid förehar mot solkvinnan, gå sönder totalt och för alltid. Han anordnar nu den stora invandringen från östern och ämnar dränka de heliga i det 7:e världsríkets demoniska paddträsk. Nu får han verkligen störta "Konstantin den store" och därmed beröva kvinnan vingarnas skydd. Men nu skolen I, Herrens heliga, få se, huru grundligt hans plan kommer att trasas sönder av den Allsmäktige. Han, som i sin hand höll både strömmen och kvinnan i vår text, han skall i samma allsmäktiga hand hålla både den nya strömmen

från öster och den kvinna, som draken tänker dränka i den.

Vi ha nu sett, att strömmen ur ormens mun var en ström i det dåtida folkhavet, och att den bestod i avgrundsande och folk-ande i förening, samt att den hade sin yttre och synliga gestalt i den världsskakande och världsomvälvande rörelse, som kallas folkvandringarna.

En så väldig tilldragelse måste givetvis få sin vederbörliga belysning i Uppenbarelseboken. Ty här föreligger en i både kvinnans och mänsklighetens tillvaro så djupt ingripande och så underbart hopflätad knut av gudomlig vishet och satanisk list, att profetian icke kunde gå den förbi, utan att hennes djupa riks- och världssammanhang bleve rubbat.

Och just på grund av detta dubbla sammanhang har profetians ande upptagit folkvandringarna på två ställen i Uppenbarelseboken, nämligen både i vår text och i det 9:e kapitlet. På det senare stället ha vi folkvandringarna i den 5:e basunen. Här framställas de såsom "det första ve", vilket störtar det västromerska riket. Här ha vi alltså deras världshistoriska betydelse, då de däremot i vår text framställas från kyrkohistorisk synpunkt.

I den 5:e basunen framträda de vilda folken under bilden av förhärjande gräshoppor ur avgrundens brunn. Denna bild visar till rotprofetian hos Joel (kap. 1 och 2). Under denna bild beskrivas dessa folk såsom hemska vidunder, liknande både människor och hästar och gräshoppor och skorpioner på samma gång (Upp 9:7–10). Här skildras alltså folkvandringarna från synpunkten av den avgrundsande, som behärskade dem och som var Guds straffdom över det romerska riket. Detta avgrundsväsen, som fick till uppgift att plåga och fördärva det rike, som plågat Herrens heliga och fördärvat många av dem, framställes på ett förfärande sätt särskilt genom namnet på den konung, som gräshopporna hade över sig. Han säges nämligen vara avgrundens ängel med det förskräckliga namnet Abaddon eller Apollyon, som betyder: Fördärvaren. Han förde alltså befälet under urfördärvarens överbefäl.

Här vore nu stället att ingå på en närmare utredning av den 5:e basunen. Men då den icke har någon omedelbar betydelse för oss, så gå vi densamma förbi. Dem som önska en sådan utredning hänvisa vi till de lärde, såsom t. ex. Gräber, Auberlen och Myrberg.*

Till sist vilja vi påminna om en underbar händelse, som timade i början av folkvandringarna, och som under alla tider är för Herrens heliga ett säkert bevis för att strömmen i vår text och den 5:e basunen äro just folkvandringarna.

I senare hälften av det 3:e århundradet levde i det romerska riket en skriftställare vid namn Commodianus, en av Herrens heliga. Han har författat en skrift till försvar för den kristna tron. Och den skriften finns

* Den sjätte basunen, som är "det andra ve", handlar ock om en förfärande folkrorelse, nämligen muhammedanernas eller turkarnas, som störtade det östromerska riket. Och somliga lärde hänföra även denna rörelse till strömmen i vår text. Men vi sluta oss till dem, som icke göra detta. Ty denna folkflod, som är en art av det falska profetdömet, fortgår ännu och hotar hela kristenheten. Det passar icke väl ihop med jordens uppdrickande av strömmen i vår text.

ännu i behåll.**

Under det att Commodianus författade denna skrift, läste och begrundade han den 5:e basunen. Plötsligen greps han av profetians ande. Då fattade han pennan och nedskrev dessa ord:

"När skall detta (som står i den 5:e basunen) inträffa? Förnimmen i få ord, med vilka tilldragelser detta skall ske. Många skola tecknen vara till det förskräckliga fördärvet. Men början skall utgöras av vår 7:e förföljelse. — Se, redan klappar han på dörren, och redan ser man honom med svärdet, där han med de inbrytande goterna överskrider floden. Apollyon — så skall denne konung heta med de sina. Denne med det gruvliga namnet skall försmå att under krigslarmet förfölja de heliga. Han går löst på Rom; med honom många tusenden av hans folk. Och efter gudomligt rådslut tager han till fånga de redan till hälften under oket tvingade. Många av senatorerna skola då som fångar jämra sig och smäda himmelens Gud, emedan de blivit besegrade av dessa barbarer... Sådana öden drabba dem, som förfölja Guds älskade. Under fem månader bliva de ihjälslagna av fienden."

Här ha vi alltså en profetia. Och vi känna den heliga fläkten och höra den höga rösten. Hon uttalades på en tid långt innan goterna bröto in i Italien. Profeten såg Apollyons svärd höjt över Rom, mer än 100 år innan det högg till. Det var alltså det svärd, som fördes av gräshoppornas konung "med det gruvliga namnet", alltså den 5:e basunens svärd. Och sålunda var det just detta svärd, som sårade det 5:e huvudet "till döds".

Märken alltså, I Herrens heliga, att i strömmens förskräckliga tid grep Gud in och uppväckte en profet, som med fingret på den 5:e basunen visade just på den punkt i profetian, där de heliga då stodo.

Folkvandringarnas avgrundsflod försatte hela världen i förvirring, bävan och ångest, så att "människorna sökte döden, men funno den icke" (Upp 9:6). Förfärande tecken visade sig, och både himmel och jord syntes förlora sina grundvalar. Men genom Commodianus riktade profetians ande den 5:e basunens ljuskastare över dessa världsskakande händelser och gav därmed åt de heliga ljus, ledning och tröst i det fasansfulla mörkret och virrvarret.

Ja, de fingo en bergfast tröst, ty just i den 5:e basunen står för deras räkning detta härliga ord: Det blev sagt till gräshopporna ur avgrundens brunn, att de skulle skada blott de människor, som icke hade Guds insegel på sina pannor (v.4). Kring det ordet klängde sig de heliga fast som vid en klippa i havet och sökte under helig fruktan och bävan blott ett: att bära Guds och Lammets namn på sina pannor, d.ä. föda "den manlige". Därmed voro de oåtkomliga för all annan skada än den, som Gud i sin lidandesnåd lät drabba dem. Och man märke, att profeten Commodianus ser i sin syn sanningen av detta härliga ord. Han ser "Apollyon under krigslarmet försmå att förfölja de heliga". Där ha vi den allsmäktiga handen, som stadigt höll den brusande folkfloden och lät den strömma kvinnan förbi, tills den utsinade i jorden.

Detta var alltså den "märkvärdiga händelse", som vi ville påminna om. Av den se vi tydligt, att Gud grep in och visade folkvandringarna vara den 5:e basunen.

** Se Bibelforskaren för 1885. På sidan 174 omnämnes den händelse vi här berätta.

Men vi hava något mer att lära av denna händelse. Och vad är det? Jo, att i de svåra tider, som nu stunda för solkvinnan, skall Gud uppväcka "Commodianer" eller profeter, som med fingret på profetian skola visa de heliga var de stå och vad det gäller, och det i en ande och kraft, som lyfter dem upp över det skummande och fräsande demonhavet och ställer dem på den höga och härliga förstabuds-höjd under himmelens mitt, där ingen annan skada når dem än den, som förer dem upp på deras evigt beskärda paradishöjd.

Ja, här skola komma gudasända Commodianer, både män och kvinnor — det skriar ju i allas våra hjärtan efter dem — genom vilka Gud skall nedgjuta en flod av himmelsvatten över sin församling, så att hon lyftes upp över allt slags paddträsk och i svallande fröjd och kraft står beredd i byssusdräkten, den glänsande och rena, till kampen mot "Apollyon" på Harmageddons röda fält.

II

Solkvinnan är de kvarblivna ättlingarna

Och draken upptändes av vrede mot kvinnan och gick bort för att föra krig mot de kvarblivna av hennes ätt, mot dem som hålla Guds bud och hava Jesu vittnesbörd. Och han ställde sig på sanden vid havet (Upp 12:17; 13:1).

"Draken upptändes av vrede mot kvinnan." Här ha vi alltså en stegrad vrede; ty han var ju vred på henne förut; ja, hans vrede var "*stor*" (Upp 12:12); men nu blev den större. Och varför det? Jo, på grund av de många misslyckade försöken att utrota henne och nu särskilt på grund av det fåfänga försöket att bortföra henne genom strömmen. Här är alltså fråga om hans vrede mot kvinnan *efter* Roms fall, alltså hans vrede närmast under det 6:e världariket, som började med det 5:e huvudets sår genom Apollyons svärd.

Vi taga nu två synpunkter: de kvarblivna ättlingarna; och drakens krig mot de kvarblivna ättlingarna.

1

De kvarblivna ättlingarna

Här göra vi två frågor: Vad menas med de kvarblivna ättlingarna? Och: Vad är deras kännetecken?

A

Vad menas med de kvarblivna ättlingarna?

*"Draken upptändes av vrede mot kvinnan och gick bort för att föra krig mot de kvarblivna av hennes ätt."**

Här talas, som vi se, både om kvinnan och om hennes ätt eller säd. Och det talas härom på sådant sätt, att kvinnan synes både finnas till och icke finnas till. Ty att hon finnes till framgår ju tydligt därav, att draken säges vredgas på henne. Men nu står där, att denna vrede riktar

* "De kvarblivna av hennes ätt". Så översätter prof. Myrberg m.fl.

sig mot *hennes ätt*. Ty det är ju mot *den*, han ämnar föra kriget. *Alltså äro kvinnan och hennes ätt här samma sak; och sålunda finnes hon nu till blott i gestalten av sina ättlingar*. Och de sägas vara "de kvarblivna". Följaktligen har en del av hennes ätt gått förlorad.

Det har alltså skett någonting förskräckligt. Vi stå här inför en händelse av ett förfärande innehåll och av en djupgående och världsomfattande betydelse. Och den måste vi noga lära känna. Vi återkomma strax till densamma.

Med kvinnan i vår text menas naturligtvis här, såsom i hela det 12:e kapitlet, den stjärnekrönta och solbeklädda kvinna, som Johannes såg i himmelen (Upp 12:1). Där står hon ännu kvar. Och därmed står hon ännu kvar på jorden, trots alla de förskräckliga öden hon genomgått allt intill Roms fall för Apollyons svärd. Och både i himmelen och på jorden kommer hon att stå kvar, trots allt det förskräckliga hon får genomgå under det 6:e och det 7:e världariket. Ty hon är *den* församling, som icke ens dödsrikets portar övergå i styrka. Den krönta himladrottningen inför Johannes blickar är en bild av *de* Herrens heliga, som hava sina namn i boken (Upp 13:8) och som stå det orubbliga namnståndet. Hon är alltså en bild av hemmakvinnan, av martyrkvinnan, av örvingekvinnan och av byssuskvinnan, nämligen så långt dessa historiska "kvinnor" äro oöverbanneliga och outrotliga. Och det är mot denna outrotliga solkvinna, som draken vredgas i vår text; ty hon gäckar oavlatligen alla hans anfall.

Under flera århundraden hade nu denna kvinna i egenskap av hemma-kvinna, martyr-kvinna och örvinge-kvinna utsått tubudsevangeliets säd bland många folk. Därmed hade hon fått en härlig och talrik ätt. Många tusen barn hade hon fött. Så t.ex. säger sig Paulus hava fött korintierna genom evangelium (1 Kor 4:15). Han födde ock galaterna (Gal 4:19). Men det var solkvinnan eller den bakom Paulus stående församlingen som födde dem. Ty hennes ande bodde i honom och födde genom honom. Så voro de hennes barn.

Men under tidernas lopp hade draken frånryckt kvinnan många barn. Och det skedde på grund av utebliven manfödelse eller på grund av sviktande namnstånd, som vållade namnets utstrykning ur boken. Redan som hemmakvinna fick hon vidkännas förluster, t.ex. Ananias och Safira. Och såsom ökenkvinna ännu fler. Se på de sju församlingarna. De bestodo en gång av hennes härliga ättlingar. Men i mönstringens stund var en tredjedel förlorad och en tredjedel på väg att förloras. Här hade hon alltså blott en tredjedel såsom — "*kvarblivna ättlingar*".

Och såsom martyrkvinna gjorde hon stora förluster. Många sviktade i den blodiga striden och miste sin krona.

Och såsom örvingekvinna förlorade hon många tusenden av de sina, vilka slöto sig till statsskökan och blevo *ett* med henne. Detta grep henne så djupt, att många av hennes ädlaste barn flydde ut i vildmarkerna. Där tillbragte de sitt liv i ensamheten med Gud, fjärran från statsskökoeländet, som de icke uthärdade att se. De voro de s.k. eremiterna.

Och i strömmen ur drakens gap drunknade säkerligen många. Och då skökan drack upp denna ström och lade de nya folken under sitt

välde, då gingo många tusen söner och döttrar förlorade.

Så väldiga förluster hade kvinnan lidit, så många hade fallit ned från berget; och detta på grund av utebliven manfödelse eller på grund av sviktande namnstånd. Namnet på pannan, »**Jag är**», bleknade bort och försvann, och så ströks det ur boken. Så miste hon stora skaror av sin heliga ätt.

Men *hon*, den outrotliga, krönta och klädda, *hon* däruppe högt över jorden och månen, *hon* härnere i öknen, hon med den himmelskt majestätiska pannan, som strålar av namnet »**Jag är**» i Jesu »**Jag är**» – – *hon* fanns kvar. Men i vilken gestalt? Jo, såsom **Ättlingekvinnan**. Solkvinnan finns nu till blott i gestalten av — "*de kvarblivna ättlingarna*", som alltjämt komma att finnas till, trots den alltjämt fortgående förlusten av medättlingar ända intill tusenårsriket.

Men huru kunde den heliga släkten så förskräckligt vansläktas och detta redan så snart som på Johannes tid? Man läser med bestörtning och grämlse de sju breven och undrar, om kristendomen verkligen är vad den giver sig ut för att vara. Den talar om sitt himmelska liv och om evangelium såsom "en Guds kraft" (Rom 1:16), och så ligger den här till större delen i ruiner redan i slutet av apostlarnas tid.

Och vad är "kristendomen", i stort sett, i dag? Jo, en ruin. Den har ruinerat hela världen; den är en världsskandal, ett världsfiasco.

Europa har varit "kristet" i snart två årtusenden; och i den dag som i dag är, står det inför oss icke blott såsom *vilddjuret* utan såsom det snart uppstigna *avgrundsdjuret*, färdigt till utrotningskriget mot Lammet och dess heliga.

Det var icke värt att skryta med den "kristna kulturen", då kristenheten årligen offerar miljarder kronor på krigsgudens, spritgudens och på lyx- och fåfänglighetsgudens altare, under det att miljoner människor sakna nödiga existensvillkor. Och den ligger där, denna kristenhet, söndersliten i en tusenfaldig inbördesstrid på alla områden, ett inbördes padd- och demonkrig långt värre än i alla hedningars länder och riken. Och så skryter man med den kristna kulturen!

Nej, *i stort sett*, ligger där en förfärande sanning i demonprofeternas predikan: "*Kristendomen är en död religion*". Att förneka den sanningen är absolut omöjligt. Den står där oemotsäglich i det folkfördärvande och världsförtrollande skökodömet. Ja, där står denna sanning som ett fasansfullt *världsfaktum*. Här är icke rum för skryt, men väl för blygsel och skam. En kristen rodnar och skäms var han går eller står, för den "kristendom", som "kommit jorden och dess innebyggare att tillbedja vilddjuret och dess bild".

Här måste alltså redan i början ha hänt någonting förskräckligt, något som bragt Guds frälsningsplan ur dess normala gängor och tvingat utvecklingen in på en avväg, som blev en ödesdiger krokväg till målet.

Här måste ha kommit någonting emellan, som hämmat floden från Guds och Lammets tron, så att den icke kunde utgjuta sina fulla och normala flöden över "allt kött" (Apg 2:17), utan blev — och det rätt snart — betänkligt försvagad.

Här måste föreligga en djupgående och alltjämt upprepad *synd*, ett

fasansfullt *brott*, som alltfört håller de kristna folken under en skuld, som förhindrar Guds frälsningsråd att gå fram på sin från början tillämnade väg. — Vad har då hänt? Jo, låtom oss se.

Gud hade berett åt solkvinnan ett eget folk, ett eget land och en egen stad. Han hade givit och gjort allt vad som krävdes, för att det utvalda folket skulle kunna bli även i *inre* mening utvalt folk.

Och på pingstdagen födde han hemmakvinnan i gestalten av de 120. I henne tog det Jerusalem, som ovan till är, synlig gestalt. Hon blev dotter till det himmelska Jerusalem, som är allas vår moder (Gal 4:26). Också känna de heliga, att de bo i en stad eller *äro* en stad, som har grundvalar.

I och med hemmakvinnans födelse steg alltså det Jerusalem, som ovan till är, ned i det synliga Jerusalem. Och att det kom någonting överjordiskt och överväldigande ned i den utvalda staden, det kände alla dess innebyggare *utom* skökoprästerna. Folket greps av häpnad och bestörtning, och allas hjärtan började öppnas för den nedkommande staden. Och den hade också kommit ned och förvandlat hela Jerusalem till sin dotterstad, om icke den judiska skökan förhindrat det. Det himmelska Jerusalem skulle för alla tider i den utvalda staden haft sitt synliga uttryck, sin stående hemort och stamort på jorden. Det var frälsningsplanens normala gång.

I och med hemmakvinnans födelse sänkte sig Sions osynliga berg ned på och ned i Sions synliga berg och skulle i detsamma för alla tider haft sitt synliga uttryck, sitt världscentrum för evangelii utbredning till alla jordens folk. Det var frälsningsplanens normala gång. Men den förhindrades av den judiska skökan. I och med hemmakvinnans födelse gick alltså begynnelsevis denna centrala profetia i bokstavlig fullbordan.

Och det skall ske i kommande dagar, att det berg, där Herrens hus är, skall stå fast grundat såsom det yppersta bland bergen och vara upphöjt över andra höjder och alla hednafolk skola strömma dit. Ja, många folk skola gå åstad och säga: »Kommen, låtom oss draga upp till Herrens berg, till Jakobs Guds hus, att han må undervisa oss om sina vägar, så att vi må kunna vandra på hans stigar». Ty från Sion skall lag utgå och Herrens ord från Jerusalem (Jes 2:2–3; Mik. 4:1–2).

Se, där ha vi centralstaden med centralberget och centraltemplet, världscentralen för världsmissionen. Det var frälsningens normala gång. Men den förhindrades av den judiska skökan.

I Petri predikan på pingstdagen utgick "Herrens lag", som är "Andens lag" eller evangelium, från det utvalda berget; och "Herrens ord", som är tubudsordet eller evangelium, utgick från den utvalda staden. Denna lag och detta ord skulle i alla tider utgått från detta berg och denna stad såsom centralberget och centralstaden för evangelii utbredning på jorden. Det var frälsningsplanens normala gång.

Också se vi, att Petrus med stadig hand håller Guds frälsningsråd i dess normala gängor. Han räknar just pingstdagen såsom den första dagen av vad profeterna kalla "de yttersta dagarna" (Apg 2:17). Allt det härliga, som de förutsagt om dessa dagar, det ser han nu gå i uppfyllelse. "Här uppfylles", säger han, "det som är sagt genom profeten Joel, att Gud skall utgjuta av sin ande över allt kött". Där ha vi alltså den

centrala, fulla och normala strömmen från Guds och Lammets tron. Den började just på de "yttersta dagarnas" första dag. Och den *kunde* och *skulle* fortgått ohämmad varje dag av dessa yttersta dagar, alltså i apostolisk ande och med apostoliska kraftgärningar, såsom vi ju tydligen se i fortsättningen av hans predikan. Och så hade frälsningsplanen gått sin normala gång. Men den judiska skökan ställde sig i dess väg och tvingade den in på en avväg, som blev en ödesdiger krokväg till målet.

Gud födde hemmakvinnan på pingstdagen i gestalten av de 120. Hon kom till sina "egna". Och hon kom med Guds sista anbud om frälsning för dem. Å Guds vägnar tillsade hon det utvalda folket en fullkomlig förlåtelse för alla dess synder, om det ville ändra sinne. Och hon erbjöd Guds kraft till denna sinnesändring och framräckte det eviga livets gåva i Guds Son, som de "*ovetande*" hade korsfäst.

Här förelåg alltså full möjlighet till fullkomlig frälsning för hela judafolket. Och hade nu denna frälsning mottagits, då hade Israel blivit det i inre mening utvalda folket bland alla jordens folk, förstlingsfolket med den höga uppgiften att lägga alla världens folk på knä inför Israels Gud, blivit det hemmafolk eller den alltjämt kvarstående **Hemmakvinna**, som Gud avsett med detsamma.

Då hade det heliga landet blivit vad Gud ämnat det till, nämligen evangelii hemland och centralland bland alla jordens länder.

Då hade den heliga staden Jerusalem blivit evangelii hemstad och huvudstad på jorden, och "*alla hednafolk hade strömmat dit*".

Just den centrala ställning, som Rom intager i *falsk* mening, skulle Jerusalem intagit i *sann* mening. Just det moderskap, som den romerska "modern" utövar i *falsk* mening, skulle hemmakvinnan i Jerusalem utövat i *sann* mening. Just den centrala ställning, som Peterskyrkan på berget i Rom innehar i *falsk* mening, skulle helgedomen på berget i Jerusalem innehaft i *sann* mening. Just den ström av alla världens folk, som strömmar till Rom under namn av "pilgrimer", skulle strömmat till Jerusalem och Sions berg i egenskap av den heliga släktens besök hos sin moder i hemmet. Så hade Guds frälsningsplan fått gå sin normala och tillämnade gång.

Ty det utvalda folket var ämnat till det moderfolk, som på den normala och alltså genaste vägen skulle fött alla folk till sina dotterfolk genom evangelium och därmed snart ryckt världsväldet från vilddjuret. De 42 månadernas verkliga tid skulle då blivit kort mot vad den nu blir, sedan sköko-Rom ryckt till sig världscentralen. Också klingar där i Nya testamentets skrifter ett "*snart, snart*", som hade verklig grund i den på pingstdagen givna möjligheten, men som småningom blev blott det bortdöende ekot av den försvunna hemmarösten.

Denna världscentrala moderförsamling, omfattande Guds egendomsfolk, skulle hava utsänt den normala, fulldjupa och fullbräddade tempelflod, som snart gjort hedmarken fruktbar och havsvattnet friskt.

Denna stående moderförsamling skulle hava bildat dotterförsamlingar över hela jorden med fortfarande apostolisk ande och apostoliska kraftgärningar, tecken och under, som allt efter behov slagit folken med "häpnad" och försatt dem i "vörndnad".

Och huru denna stående moderförsamling och alla hennes döttrar

skulle hållit sig rena från draken, vilddjuret och skökan, det se vi av Petri rensande kraftord, som slår Ananias och Safira döda till jorden. Det var en församlingstukt just av hemmakvinnan. Och en därmed likställig hemmatukt skulle hava övats överallt, där det funnits någon att tukta. I hemmabarnet Petrus se vi "den manlige" född, redan då, med järnspiran. Och *så* skulle hemmakvinnan och alla hennes döttrar hava fött "den manlige" överallt, där järnspiran behövts. — Men även denna spira har fått sin vederstyggliga motsats i Rom, den sataniska och djävulska mot-staden till Guds utvalda stad. Där har påven fört skökospiran t.ex. i bannlysningar och hemska förföljelser mot hemmakvinnans heliga ättlingar och gör det ännu. Så förvänd har ställningen blivit på alla punkter.

Det har hänt någonting förskräckligt redan i början, sade vi. Och nu se vi vad som hänt. En djupgående synd har ryckt det centrala från Jerusalem och förlagt det till Rom, ett fasansfullt brott har tillintetgjort Guds världscentrum i den utvalda staden och i stället skapat ett sataniskt världscentrum i sköko-Rom som så blivit mot-staden till Guds stad, mot-kvinnan till **Hemmakvinnan**, mot-modern till **Hemmamodern**.

Den gudafödda hemmakvinnan i de 120 kom med förlåtelse och evigt liv till sina "egna". Men den judiska skökan stötte bort henne och drev ut henne i öknen. Därmed förlorade hon sin centrala hemmaställning; hon försvann såsom hemmakvinna, då hon blev ökenkvinna. Vår höga hemmamoder finns icke mer.

De judiska skökoprästerna hade genom det förstabudslösa löftet fördärvat judafolket och gjort det till den sköka, som bortstötte Kristus och förde honom på korset. Nu kom han åter till detta folk genom hemmakvinnan. Men det stora skökorådet bortstötte honom även nu och kvarhöll folket i det budlösa löftet. Så blev Kristus för andra gången korsfäst och dödad, nämligen andligen i hemmakvinnan. Här ha vi den "djupgående synden, det fasansfulla brottet". Genom detta brott gick Israels höga och heliga världsuppgift förlorad för 3½ år. Under hela denna tid hava Herrens heliga intet hemmafolk, ingen hemmamoder på jorden.

Och den kristna skökan fortsatte samma synd, samma brott. Likasom den judiska skökan förfalskat löftet, så förfalskade den kristna skökan evangelium. Hon gjorde det förstabudslöst. Och genom *det* fördärvade hon redan i början större delen av den heliga slakten, såsom vi se i de sju breven. Och såsom statssköka av år 323 fördärvade hon många folk. Därpå slog hon sig ned i Rom och ryckte till sig världs-moderskapet över alla jordens folk. Överallt korsfäster hon Kristus i de heliga (Upp 11:8). Så kvarhåller hon utvecklingen på den ödesdigra avväg, som den judiska skökan begynte. Och så gör hon de 42 månaderna till en Satans och djävulens tid (Upp 12:14), varunder himmelens "ve" vilar tungt över världen. Så tager himmelens ve sin väg genom förbannelsens Rom, då himmelens väl icke fick taga sig väg genom välsignelsens Jerusalem. Ve-floden är eldsfloden från Guds och Lammets tron, och den koncentrerar sig där, varest det falska centrum är, nämligen i förbannelsens Rom, där all synd och skuld från världens begynnelse är magasinerad, och varifrån denna fasansfulla ve-flod gjuter sig ut i otaliga förbannelseflöden bland alla folk.

Men denna oerhörda förvändhet, varigenom kristendomen blev världsfördärvande i stället för världsfrälsande, kom givetvis icke så som en överraskning för Gud. Han hade naturligtvis förutsett både den judiska skökans grundläggande synd och den kristna skökans fortsättning av densamma och inrättat frälsningsplanen därefter. Det se vi ju ock på många ställen i Skriften vid sidan av sådana, som med väldig kraft framhålla frälsningens normala väg och som hota *dem* med förfärande ansvar och straff, vilka rubba denna väg. Men han hade icke förutsett skökans synd såsom *nödvändig*, lika litet som han förutsett Evas synd såsom *nödvändig*. *Detta skola vi orubbligen hålla fast. Ty i annat fall blir ju synd icke synd, och det abnormala i utvecklingen blir icke det abnormala, utan det normala. Och därmed är skuldmedvetandet försvunnet.* Just så har det gått; just så tager skökan saken. Hon är den normala utvecklingen. Det påstår hon ideligen och med förfärande avgrundskraft. Påven säger sig vara Kristi sanne vikarie och Petri sanne efterträdare på jorden ja, säger sig till och med vara *ofelbar* på Petri stol. Till den grad har han fått det abnormala till att vara det normala, fått själva avvägen till att vara den rätta vägen. Därmed är varje spår av skuldmedvetande försvunnet. Och därmed är skökan inlåst i synd- och skuldanden. Därav hennes stockförblindelse och stenförhärdelse. Därav den styve och strame romare-nacken och den ofelbara romare-pannan i alla sköko-kyrkor och framförallt i centralskökan. På motberget i Rom sitter det hemska mot-mysteriets mot-moder bergfast i det stora brottet och i den stora skulden och med den "stora vreden" mot den heliga ätten, i vars blod hon druckit sig drucken.

Om du kommer till Rom och träffar påven, så giv honom de titlar han har i profetian och tilltala honom så: "Du djävulske **hädare** på det sjuhövdade vilddjuret med de många hädelsernamnen; du **lammhornsorm**, som gör det abnormala till det normala och därmed föder Satans "stora vrede" till en himmelsstormande folkvrede, som till sist söker utrota Gud och hans Son och hans heliga på Harmageddon; du **tvåhorns-padda** i purpur och scharlakan, som öppnar himmelens veflod över "jorden och havet" och gör hela världen till en ve-tyngd värld; du **trollgubbe**, som förhäxar alla folk med ditt förstabudslösa evangelium, vilket lägger dem på knä vid din fot och vid din bild åt vilddjuret; du **köpmannafurste** med de otaliga kramvarorna, genom vilka du förvillar och behärskar jordens innebyggare; du uppblåste och förgudade **antikrist**, som under Jesus-namnets sken och förklädnad spelar hela världen i händerna på Antikrist; du avskyvärde **fyllbult**, som berusar dig ur horerikalken i din hand och är drucken av de heligas blod."

Ja, tilltala honom så på profetians språk, som icke åsyftar personen i och för sig — vilken ju någon gång kan hava en sekunda, men *aldrig* en prima fromhet — utan åsyftar den mot-centrala, folkförvillande och världsfördärvande kristna skandal-ande, för vilken påven är högste målsman på jorden.

Vi sade nyss, att det måste hava kommit någonting emellan, som hämnat floden från Guds och Lammets tron, så att det centrala och normala pingstflödet "över allt kött" snart avstannade. Och nu se vi fördämningen. Den är skökans förstabudslösa evangelium, som i Kristi

namn håller människorna i förstabudslösheten. Och så kan han icke utgjuta sin ande "över allt kött". Ty han är först och sist och framför allt förstabuds-Kristus. Utan honom ingen Kristus. Skökans evangelium är ve- och domsevangeliet, förtorkningsevangeliet, med vilket hon förtorkar alla folk och därmed banar väg över Euftrat för den Förstabudslöse i spetsen för österns barbarer.

Så blev den centrala, fulldjupa och fullbräddade tempel-floden ödesdigert försvagad och kan icke utgjuta sig till *folkfrälsning*, utan blott till *ättlingefrälsning*. I stället för den folkfrälsande floden genom det utvalda centralfolket ha vi fått den folkfördärvande floden från den falska centralen i Rom. Så förvänd har ställningen blivit.

Där står i Uppenbarelsebokens 13:e kapitel ett förskräckligt ord. Och för mången har det svartnat för ögonen, då han läst eller hört det. Det lyder så: "*Det blev givet åt vilddjuret att föra krig mot de heliga och övervinna dem*" (v.7). Märk det fasansfulla uttrycket: "*övervinna dem*", *besegra dem*.

Vari består då denna seger? Jo, det ha vi nu sett. Den består däri, att draken genom vilddjuret och skökan gjort de heliga **moderlösa**, ja, *moderlösa* på jorden.

De kvarblivna ättlingarna i vår text äro närmast barn av den föregående örnvingekvinnan; och hon är barn av den för-konstantinska martyrkvinnan; och denna är barn av hemmakvinnan; och denna åter är barn av det Jerusalem, som ovanför är, och som alltså är de heligas stammoder *i himmelen*, under det att hemmakvinnan är de heligas stammoder *på jorden*. Från denna senare härstamma de heliga i rätt nedstigande led. I deras ådror flyter det högättade hemma-blodet, det apostoliska förstabuds-blodet, den firsidiga allkärlekens solkvinno-blod.

Men var är nu hemmakvinnan? Hon är försvunnen. Då den judiska skökan ryckte det utvalda folket ur den rot- och stamställning, som det i Guds folkutkorelse har i förhållande till alla folk (Rom 11:13–18), då försvann detta folk ur Guds frälsningsplan för 3½ år. Det försvann såsom nytestamentligt hemmafolk eller såsom folkfrälsande moderfolk för alla folk. Och därmed försvann solkvinnan såsom *hemmakvinna*. Hon blev hemlös och moderlös på jorden och förjagades till öken.

De kvarblivna ättlingarna hava alltså mistat sin moder och äro förskingrade i det babyloniska och månghövdade världsskökodömet. Där äro de fångar. De hava ingen stående moderförsamling på jorden. Den starka medelpunkten, det världsbehärskande centrum, som Gud förlagt till det utvalda folket, är tills vidare förlorat.

Men skökans månghundra miljoner ättlingar äro icke moderlösa. De ha sin stammoder i Rom. Och *hon*, den hemska mot-modern, utsänder en modersande, en moderskraft och en moderstukt, som ännu i dag slår den blinda världen med häpnad och försätter den i vördnad. Här finns ett världscentrum, en stående centralförsamling, som med både lamm-mänskliga och lamm-djävulska krafter sammanhåller och uppbär det hela till ett kraftigt världsmaskineri, som miljoner hornorms-människor beundra och tillbedja.

Här se vi innebörden i det förskräckliga ordet: "*Det blev givet åt vilddjuret att föra krig mot de heliga och övervinna dem*". Genom

vilddjuret och skökan har draken gjort dem moderlösa. Därmed har han frånryckt dem det centrala världsmoderskapet i den utvalda moderstaden och upprättat det världsbehärskande mot-moderskapet i den sataniska mot-staden. Så ha de blivit förödda och förströdda och försatta i ett skymundan, där de icke mäktade förhindra, att vilddjuret och skökan förvilla och fördärva alla jordens folk. De få i det stora hela blott stå och se på — och gråta däröver. Den folkfrälsande, världsomskapande och världsbehärskande hemmafloden är dem tillsvidare berövad. *Så* äro de besegrade av draken.

Alltså försattes solkvinnan, då hon blev moderlös och utdrevs i öknen, i samma läge som Kristus hade. Även han blev besegrad av draken. "Detta är eder stund och nu har mörkret makten", sade han. Mot denna makt förmådde han intet. Han kunde icke hindra, att skökan fördärvade judafolket. Han fick blott stå och se på och — gråta däröver. På samma sätt hans heliga under ökentiden. Vilddjuret (och under det 6:e världsriket även skökan) råder över alla folk och håller de heliga moderlösa och därmed besegrade. Så hade det icke *behövt* gå. Ty i Kristus, *den uppståndne*, fanns tillräcklig segerkraft över draken, vilddjuret och skökan, ja, där fanns även järnspiran till deras nacke och rygg, att handhavas på hemmavis. Men det utvalda folket "aktade sig icke värdigt" denna kraft och makt. Och så blev det som det blev. — Likasom herden själv blev slagen och fåren förskingrade, så blev ock hemmakvinnan slagen och hennes ättlingar förskingrade.

Alltså hade solkvinnans nederlag icke sin orsak i något fel å hennes sida. Hon har ingen skuld i drakens seger över henne. Också nämnes icke ett ord om någon sådan, varken i vår text eller på något annat ställe i det 12:e kapitlet. Det är skökoprästerna och det Stora skökorådet, som bära skulden, och därjämte även folket, som lät sig förledas av dem. — Ostrafflig stod Kristus i sitt nederlag; ostrafflig står solkvinnan i sitt nederlag, ty hon stod och står alltjämt inne i hans straffrie ande med slaktmärket. Hon är den ostraffliga Smyrna- och Filadelfiakvinnan.

Alltså blev ställningen denna: genom den judiska skökans grundläggande synd mot Kristus i hemmakvinnan lyckades draken vinna en grundläggande seger över de heliga; och genom den kristna skökans fortsättning av denna synd mot Kristus i ökenkvinnan lyckas han hålla de heliga besegrade i 3½ år. I sanning en förskräcklig ställning! Och just därför gå oljans söner och döttrar klädda i **säckar** i 1 260 dagar (Upp 11:3).

Denna grundläggande seger över de heliga började snart visa sina ödesdigra följder, såsom vi sett. Redan på Johannes tid ligger kristendomen till två tredjedelar i ruiner. Och den blev snart den stora folkförvillelsen, som ruinerar hela världen och fördärvar själva jorden; den blev trolleriskandalen från troll-Rom ut genom alla dess trolldöttrar, både stora och små. Och vad är den s.k. levande kristendomen i vår tid. Jo, den är till större delen ingenting annat än ett trolleriliv utanför det första budet, utanför den smyrnensiska och filadelfiska förstabudsfullkomligheten. Ja, låtom oss öppet och ärligt erkänna den kristna världsskandalen och ikläda oss säcken och bortlägga skrytkåpan. Ty under 1 260 dagar finns icke på hela vår jord en enda gnista av sant andligt liv utan att gå i säck, — också börjar hela världen att se den kristna skandalen. Folken gripas av ett allt djupare

förakt för kristendomen och av en allt djupare fiendskap mot densamma, en fiendskap som snart vräker överända hela skökodömet och därmed hela det 6:e världsriget och tillgriper utrotningskriget mot Lammet och dess heliga.

Den judiska skökans grundläggande synd, som drev kvinnan från det av Gud givna hemmet, och genom vilken det utvalda folket för årtusenden förlorade sin världshistoriska uppgift i frälsningsverket, var Pauli bittraste tagg, hans »*stora bedrövelse och oavlåtliga kval i hjärtat*» (Rom 9:1–5). Han såg det förskräckliga öde, som denna synd skulle draga över judafolket och över hela världen och över alla Herrens heliga under många tusen år. Och han gick så prästerligt in i denna synd, att han önskade sig vara "förbannad från Kristus" för sina bröder. Det är: han önskade sig vara en ställföreträdande förbannelse bort ifrån Kristus, likasom Kristus var en ställföreträdande förbannelse bort ifrån Gud under övergivenheten på korset — om det vore möjligt att på detta sätt rädda judarna. Detta är en ställföreträdande kärlek, som går långt in i Kristi ställföreträdande kärlek. Här ha vi prästen i svartaste säck. Den "stora bedrövelsen och det oavlåtliga kvalet" var Pauli oavlåtliga säck.

Detta Pauli hjärtekval går igen hos alla heliga, som stå skrivna i boken och som äro Nya testamentets präster. Det går igen såsom den "stora bedrövelsen" över den kristna skökans fortsättning av det stora brottet, som de dagligen se, men icke kunna hindra. De kvarblivna ättlingarna rodna överallt var de gå eller stå; de slå ned ögonen och skämmas över den kristna skandalen, detta oerhörda fiasko, som evangelium blivit genom skökan och som är det inbrytande demondömet nöje och framgång. De icke blott lida av hennes synd, utan de ingå i densamma såsom i sin egen och bära den fram inför Gud, att han måtte förbarma sig över den förvillade mänskligheten och över alla dessa förvillade skaror, som blivit förledda att lägga sin frälsning utanför det första evangeliibudet.

Denna bedrövelse, blygsel och skam och detta prästerliga ingående i det världsfördärvande brottet — *är säcken*. I den äro de moderlösa och besegrade ättlingarna klädda under ökentiden, som är det "stora brottets", den "stora vredens", det "stora ve-ets" och den "stora bedrövelsens" tid. Säcken är de heligas sorgedräkt över deras mistade moder och deras ställföreträdande botdräkt över det brott, som berövade dem deras moder.

Vad menas med de kvarblivna ättlingarna? Den frågan satte vi såsom överskrift till denna avdelning. Och nu se vi något litet av vad som menas med dem.

De kvarblivna ättlingarna äro:

De heliga, som efter Roms fall för Apollyons svärd stodo kvar med namnet på pannan och i boken, och som stå kvar under det 6:e och det 7:e världsriget;

De högättade heliga, som härstamma från urmodern i himmelen genom hennes höga dotter, den apostoliska hemmamodern på jorden;

De heliga, som draken övervunnit genom att beröva dem deras stammmoder på jorden, och som han håller övervunna genom att hålla

dem moderlösa;

De heliga, som sakna den centrala och stående moderförsamling på jorden, vartill det utvalda folket var kallat;

De heliga, som på grund av denna sin moderlöshet blivit och bliva förödda genom stora förluster av medättlingar och äro förskingrade i det babyloniska världsskökodömet och försatta i samma pinande och tårekrävande läge av förnedring och svaghet som Kristus;

De heliga, som äro ve-tidens präster klädda i den "stora bedrövelsens" sorgedräkt och botdräkt och bärande hela världen på sina hjärtan;

De oöverbanneliga och ostraffliga heliga, som gäcka drakens alla försök att beröva dem namnet på pannan och i boken;

De heliga, som äro den solbeklädda och stjärnekrönta ättlingekvinnan, stående högt över jorden och månen och därmed stående outrotlig mitt i ve-tyngd värld, där "mörkret har makten";

Den solkvinna, som oavslåtligen föder "den manlige" och därmed oavslåtligen bliver "den manliga", som är drakens, vilddjurets och skökans överman även då, när de "göra med henne vad de vilja" och besegra henne så, som de besegrade Kristus på korset;

Den solkvinna, som kan avläsa förnedrings- och svaghetstidens rikssignatur: *»Du har en liten kraft»*, och som på äkta filadelfiavis kan så hushålla med "smulan och grynet", att mönstraren står med höjt finger över denna ättlingekvinna, såsom fordom över Filadelfia, och säger: "Se, se, se!" (Kap 9, sid. 113 f.).

Detta var en liten antydning om vad som menas med de kvarblivna ättlingarna. Men därom ha vi något mer att säga, och det skola vi säga längre fram.

Alltså fingo de heliga under ökentiden en ställning, som i mycket liknande den ställning, vilken de heliga hade under Gamla testamentets tid. Där förelåg möjlighet för det utvalda folket att bliva den förpingstliga rot-kvinnan eller bliva det välberedda rot-folket till det nya förbundets moderfolk för alla folk. Men i stället för rot-kvinnan blev det rot-skökan till den kristna skökan.

Men på varje tid fanns bland det skökofördärvade judafolket en förpingstlig solkvinna. Hon hade sin moder i den högättade fädernekvinnan, som utgjordes av Abraham, Isak och Jakob m.fl. Men även hon blev moderlös på jorden, då hennes folk avföll från Abrahams tro och i stället för Abrahams barn blevo "djävulens barn". Så blev även hon ättlingekvinna och förlorade många av sina medättlingar och kunde icke förhindra, att vilddjuret och skökan fördärvade judafolket. Men hon stod alltjämt kvar; i varje tid fanns det några, som "icke böjde knä för Baal". De voro det gamla förbundets kvarblivna ättlingar eller den *»heliga kvarlevan»*, varom det talas så mycket i dess skrifter.

På samma sätt under Nya testamentets tid. Här förelåg möjlighet till en direkt och allmän folkfrälsning med det utvalda folket såsom moderfolk. Men skökovägen beträddes; och den fasthålls och försvaras av den kristna skökan såsom den "normala utvecklingen". Men under moderlöshetens tid finns det en solkvinna, som icke böjer knä för "Baal". Hon är vad vår text kallar de "kvarblivna ättlingarna",

vilka alltså äro det nya förbundets »**heliga kvarleva**».

I grundtexten kan man se släktskapen mellan det ord, som är översatt med "kvarleva", och det ord, som är översatt med "kvarblivna". Det förra heter "leimma" (Rom 11:5), och det senare heter "loipoi". Båda komma av ett gemensamt stamord, som heter "leipo", och som betyder lämna eller kvarlämna. Alltså: vad Paulus i Rom 11: 5 kallar "kvarlevan", är detsamma som Johannes i vår text kallar "de kvarblivna".

B

Vad är de kvarblivna ättlingarnas kännetecken?

Och han gick bort för att föra krig mot de kvarblivna av hennes ätt, mot dem som hålla Guds bud och hava Jesu vittnesbörd.

Här se vi deras kännetecken. Det är detta: "De hålla Guds bud och hava Jesu vittnesbörd". De äro **budhållare**.

Det är alltså budhållningen, varigenom de hållit sig kvar i den höga släktskapen med den mistade modern. Det är budhållningen, som gjort dem outrotliga och oöverbunna mitt under det att de voro överbunna av draken.

Så under hela det 6:e och det 7:e världsriket. De höga ättlingarna behålla sina höga anor blott genom budhållningen. Genom den stå de oöverbunna av draken, vildjuret och skökan, mitt under det att de stå överbunna av dem och icke kunna förhindra deras gräsliga själamord och världsfördärv. Ja, budhållningen är den heliga ättens stående kännetecken. Märken det. I kvarblivna ättlingar!

Och budhållningen är alltid tubudshållning, nämligen den eviga kärlekens, den eviga rättfärdighetens, den eviga livsnådens, den evige andens första- och andrabudshållning. De kvarblivna stå såsom tubudsbarn inne i Lammets tubudsande med slaktmärket. Därmed stå de i släktskapen med den apostoliska hemmamodern i rätt nedstigande led. Budsläppning är vansläktning.

Det är alltså icke sinaitisk, utan sionitisk budhållning, den fulltonigt evangeliska budhållningen. Ty de kvarblivna känna intet annat evangelium än Jesu budevangelium, som är den paulinska andelagen, Hebreerbrevets hjärte- och sinnelag, det petrinska budet, det johanneiska budet, den jakobiska lagen och de tre änglarnas eviga budevangelium från himmelens mitt (Kap 5, sid. 56 f.). Och något annat evangelium finns varken i himmel eller på jord. Någon annan Jesus än tubuds-Jesus finns varken i tid eller evighet — vare det sagt för 1000:e gången.

Men skökans "Jesus" är den tubudslöse "Jesus". Det är just genom honom, som hon stänger tubudsströmmen från tronen och förtorkar alla folk. Hon har ryckt av honom tubudsdräkten och påhängt honom en massa av bud och stadgar, som göra Guds bud om intet, så att han liknar ett spöke, ja, ett troll; och med detta spöke förtrollar hon alla jordens folk och större delen av de troende i alla kyrkor.

De kvarblivna ättlingarnas budhållning är icke någon lagisk stretkamp; utan den är en livs levande och sekundligt stående gärning, nämligen den prima stamgärningen, som gör Gud till "Gud och ingen

mer" och gör nästan till broder i prima och dagliga fruktgärningar. Denna höga och djupa, heliga och saliga stamgärning inne i Jesu eviga stamgärning är det eviga livet i Guds Son. Den är tubudsfloden från Guds och Lammets tron. Den är alltså den centrala och normala strömmen från moderskällan i det Jerusalem som ovan till är, men i *försvagad* gestalt. Ty den har icke den moderskälla *på jorden*, som den skulle haft i det utvalda moderfolket. Och därmed är den icke den folkfrälsande hemma-floden "över allt kött", utan tills vidare blott ökenfloden, skymundan-floden, förnedrings- och svaghetsfloden, som blott genom filadelfisk hushållning eller subjektivering kan ägas och hållas vid makt såsom prima. Märken detta, I kvarblivna ättlingar! Den "stora kraften" gives icke, förrän det utvalda folket låter frälsa sig. Ända till dess haven I blott Filadelfias "lilla kraft". Här står förnedrings- och svaghetsprovet: huruvida I viljen hushålla med "smulan och grynet", så att eder budhållning står prima och edra höga anor räddas. Ja, här står budhållningsprovet, ökenprovet, förskingringsprovet. Och huru går det här? Jo, inför detta prov misten I "två tredjedelar" av edra medättlingar. Budsläppning är vansläktning.

Så se vi profetians djupa, starka och fina sammanhang. Ty märk: det var genom den stora budsläppningen på grund av det budlösa löftet, som den judiska skökan begick det stora brottet, vilket berövade kvinnan hennes gudagivna hem och bragte utvecklingen in på det stora ve-ets krokväg; och det var genom den stora budsläppningen på grund av det budlösa evangeliet, som den kristna skökan fortsatte och ännu fortsätter det stora brottet, vilket håller kvinnan moderlös på jorden och därmed håller utvecklingen kvar på det stora ve-ets krokväg. Och se nu: gent emot denna skökans ödesdigra budsläppning sätter profetian fint och starkt, tvärt och skarpt de kvarblivna ättlingarnas budhållning, som håller dem kvar i släktskapen med den mistade modern och därmed håller dem utanför det stora brottet. Och så står denna budhållning såsom det ena och enda och absolut oeftergivliga kännetecknet på de kvarblivna ättlingarna under hela det falska profetdömet och då först och främst under skökodömet, där draken söker utrota den heliga ätten genom skökans budlösa tvångsevangelium i gestalten av den förstabudslösa lärobilden åt vilddjuret.

Märk nu, huru budhållningskännetecknet närmare beskrives i vår text. Där står icke blott så: "de hålla Guds bud", utan även så: "de hava Jesu vittnesbörd".

Här ha vi en oändligt viktig sak. Och den skolen I högättade heliga noga känna och aldrig glömma. Ty glömmes den, då står budhållningen — den må vara så nitisk och välmenande som helst — i fara att sjunka ned från den höga och saliga, fristående och vittskådande höjd, på vilken profetian har ställt den. Ty de orden: "Jesu vittnesbörd" sätter budhållningen på profetisk grund, så att den blir *tidsenlig* och alltså fyller det *särskilda* krav, som varje särskild tid ställer på densamma. Detta se vi tydligt av den förklaring, som profetian själv giver över detta "vittnesbörd". Hon säger nämligen så: "Jesu vittnesbörd är profetians ande" (Upp 19:10).

Vi ha alltså här att göra med "Jesu vittnesbörd" icke blott i dess allmänna betydelse utan i den särskilda betydelse, som det har, då det

ryckes in i "profetians ande" och därmed får sin särskilda plats på det profetiska programmet.

För att förstå denna viktiga sak taga vi två synpunkter, nämligen: vad som menas med Jesu vittnesbörd i allmänhet; och vad som menas med Jesu vittnesbörd på profetisk grund.

a

Jesu vittnesbörd i allmänhet

Jesus var det trogna vittnet (Upp 1:5). Han vittnade om Gud. Och det gjorde han genom att bära Faderns namn på sin panna (Kap 9, sid. 46 f.). Det namnet är **Ehjeh, Jag är**. "*Jag är*" den eviga kärleken, "*Jag är*" den eviga rättfärdigheten, "*Jag är*" den eviga nåden, "*Jag är*" den evige anden. Det är Faderns namn på Sonens panna. Jesu »**Jag är**» är Jesu vittnesbörd. "Den mig ser, han ser Fadern."

Denna fyrsidiga namnverklighet eller namnväsen *var* han i livet och i döden; och den *är* han i all evighet.

Denna eviga verklighet, denna djupa och höga tubudsrealitet, som fyller alla himlar och evigheter, den inlade han i alla sina tankar, ord och gärningar. Han *var* vad han tänkte, talade och gjorde. Så vittnade han om Fadern. Detta är "Jesu vittnesbörd". Och alltså är "Jesu vittnesbörd" detsamma som Jesu budhållning.

Och nu säger vår text om de kvarblivna ättlingarna, att "de hava Jesu vittnesbörd"*. Det är alltså detsamma, som att de hava Guds och Lammets namn på sina pannor. Deras namn är det höga namnet **Ehjeh, Jag är**. De *äro*, efter sitt mått, den eviga tubudskärleken i Lammet, den eviga tubuds rättfärdigheten i Lammet, den eviga tubudsnåden i Lammet, den evige tubudsanden i Lammet. Detta »**Jag är**» är Faderns och Lammets namn på de högättade barnens pannor. Och detta deras namn är "Jesu vittnesbörd", eller *Jesu eget vittnesbörd, subjektiverat eller fött i dem, eller Jesu eget vittnesbörd, förbundsmässigt lagt i deras hjärtan och skrivet i deras sinnen*. Så "*hava de Jesu vittnesbörd*" eller Jesu namnväsen, ja, just hans eget vittnesbörd; de hava det i sig såsom hans eget namnväsen. Och alltså hava de Jesu budhållning i sig, ja, just hans egen budhållning eller hans eget namnväsen.

Så äro de kvarblivna ättlingarna "Jesu vittnen", *som vittna Jesu eget vittnesbörd*. Just så tog Johannes saken. Ty just så sade han sig hava gjort. Han kallar sig nämligen "*Jesu tjänare, som vittnat Guds ord och Jesu Kristi vittnesbörd*". Ja, så står det bokstavligen i grundtexten: "*Vittnat Jesu Kristi vittnesbörd*" (Upp 1:2).*

Alltså äro de kvarblivna ättlingarna, efter sitt mått, samma fyrsidiga namnverklighet eller namnväsen, som Kristus *var* och *är*. Ja, de *äro*, efter sitt mått, denna eviga verklighet, denna djupa och höga tubudsrealitet, som fyller alla himlar och evigheter. Var och en av de höga ättlingarna med de höga namnen *är* denna den eviga kärlekens, rättfärdighetens, livsnådens och andens realitet. Det känna I ock, I kvarblivna heliga med de höga anorna. Där bor någonting inom eder, som står oändligt uppöver alla edra tankar och begrepp. Det glimmar

* Så står det ordagrant i grundtexten.

* Emartyräsen tän martyrian Jäsu Christu.

till någon gång, såsom I ju kännen, I solmänniskor, på eder klaraste och varmaste soldag — och I häpnen och sjunken ned i detta oändliga **Intet**, som inrymmer detta oändliga **Allt**. Ja, I nästan förskräckens för den höga verklighet, den himmelska och eviga "skatt", som I bären i "lerkärlet", och som genom den "stora barmhärtigheten" kommit eder till del. Och I skolen i tid som nu stundar, då hela världen sjunker allt djupare på knä inför den ändliga och fåfängliga verkligheten, få erfara Jesu höga namnverklighet, så att I vittnen även hans *blodiga* vittnesbörd med strålande pannor och halleluja-sjungande tungor.

Denna fysisidiga tubudsverklighet inlägga de heliga ättlingarna, genom filadelfisk hushållning med den "lilla kraften", i alla sina tankar, ord och gärningar. De *äro* vad de tänka, tala och göra. Så stå de, trots sekundlig synd och brist, det ostraffliga vittnes- eller budhållareståndet på filadelfiavis. Så "hava de Jesu vittnesbörd" eller så *äro* de Jesu vittnen ut i fingrar och tår. Så vittna de hans vittnesbörd eller frambära hans eget vittnesbörd. Därmed vittna de ock *om* Jesus. Ty det är blott såsom grenvittnen i honom, stamvittnet, som de förmå vittna eller frambära hans vittnesbörd. Blott såsom namn i hans namn kunna de stå namnståndet. En millimeter — så att säga — utanför Jesusnamnet »**Jag är**», och deras namn bleknar bort till ett "Jag är-icke". Blott ett namn i hans namn kan vittna hans namn och därmed vittna *om* hans namn.

b

Jesu vittnesbörd på profetisk grund

Vi ha nu talat om Jesu vittnesbörd i allmänhet eller om dess allmänna väsen och beskaffenhet, som måste förefinnas hos alla Jesu vittnen, i vilken tid de än leva. Och vi ha sett, att detta vittnesbörd består i den eviga kärleken, rättfärdigheten, livsnåden och anden. Det kan alltså även uttryckas så: Jesu vittnesbörd består i Herren Sebaots ande såsom subjektiverad först i Jesus själv och sedan genom honom i de heliga, eller korteligen: *Jesu vittnesbörd är Jesu ande*.

Men nu säges det, såsom vi sett: "*Jesu vittnesbörd är profetians ande*". Alltså är Jesu ande och profetians ande samme ande. Här står sålunda Jesu ande eller vittnesbörd på profetisk grund. Och på den grunden står alltid Jesu ande. Den finns icke till i någon annan gestalt än såsom profetians ande. Med andra ord: den framträder alltid *tidsenlig* hos solkvinnan, så att hon kan fylla den särskilda uppgift, som varje särskild tid kräver av henne. Och det ligger en omätlig vikt på att Jesu ande *får* framträda i profetisk eller tidsenlig gestalt hos de heliga; i annat fall mistes denne ande, ty han finnes till blott såsom profetians ande.

Sålunda måste de heliga hava en noggrann kännedom om solkvinnans profetiska skeden, ty inom vart och ett av dem måste Jesu ande eller vittnesbörd frambäras tidsenligt. Och sålunda får Jesu vittnesbörd lika många skeden, som solkvinnan har skeden.

Här ha vi då först hemmakvinnan. Hon frambar Jesu vittnesbörd tidsenligt, alltså i *den* profetians ande, som utmärkte hennes tid. Och den anden var den apostoliske anden. I den anden vittnade hon *emot* sin tids särskilda onda, som var det judiska vilddjuret och den judiska skökan.

Därpå kommer ökenkvinnan. Hon frambar Jesu vittnesbörd tidsenligt, alltså i *den* profetians ande, som utmärker hennes tid. Och den anden är ökenanden, som är den försvagade och av draken besegrade anden.

Ökenkvinnan framträder först såsom martyrkvinna. Hon frambar Jesu vittnesbörd tidsenligt, nämligen i en så stark hushållning med den svage ökenanden, att hon i strömmar av blod vittnade omkull hela det romerska riket.

Sedan framträder ökenkvinnan såsom örnvingekvinna. Hon frambar Jesu vittnesbörd tidsenligt, alltså i ökenanden, som är den "lilla kraften". I den anden stod hon inför det kristnade vilddjuret eller statsskökan. Och hon hushållade så väl med "smulan och grynet", att hon stod ren inför detta skökodjur.

Och snart blev hon den vattenbesprutade kvinnan. Även såsom sådan frambar hon Jesu vittnesbörd tidsenligt, alltså i *den* profetians ande, som utmärkte hennes tid. Och även den anden var ökenanden med "den lilla kraften". Men den stod icke blott inför statsskökan utan även inför strömmen ur drakens gap. Och med kraftigt stöd av den 5:e basunens profetia frambar hon Jesu vittnesbörd så, att hon på ökenvis stod oöverbunden av både draken och skökan, fastän hon var överbunden av dem och i det stora hela icke kunde förhindra deras själamord och världsfördärv.

Sedan framträder örnvingekvinnan såsom ättlingekvinna. Hon frambar Jesu vittnesbörd tidsenligt, alltså i *den* profetians ande, som utmärker hennes tid. Och även den anden är ökenanden med "den lilla kraften". Men den står inför drakens organiserade skökökrig, som föres centralt ifrån troll-Rom i förening med alla dess trolldöttrar. Härom ha vi talat i det 10:e kapitlet och skola säga ännu ett ord i sista avdelningen av vårt 12:e kapitel.

Till sist framträder ökenkvinnan såsom byssuskvinna. Hon frambar Jesu vittnesbörd tidsenligt, alltså i *den* profetians ande, som utmärker hennes tid. Även den anden är ökenanden, som är besegrad av draken. Men den undergår en stor förändring genom kvinnans beklädnad med det himmelska byssus, "det glänsande och rena". Här återkommer den apostoliske anden; men den är ännu icke *den* hemmaande, som skulle uppstått i och genom det utvalda folket, om det övertagit sin världshistoriska uppgift såsom det kristna moderfolket för alla folk. Denne ande kommer först *då* och i *den mån*, som Israel låter frälsa sig. — Byssuskvinnan har alltså att frambara Jesu vittnesbörd genom sjunderikes-missionen och gentemot sin tids onda makter, som äro alla världens besatta konungar och folk. Härom ha vi ofta talat, och särskilt i det tionde kapitlet, och ämna säga ännu ett ord i nyssnämnda avdelning av vårt 12:e kapitel.

Så se vi, huru viktigt det är att känna solkvinnans skeden, vilka profetian så tydligt och kraftigt påvisar. Därför ha vi gjort några små antydningar om dem även i en särskild avdelning av detta kapitel.

Dessa skeden äro solkvinnans historia eller den sanna "kyrkohistorien". Men den vill naturligtvis skökan icke veta av, ty den avslöjar och dömer henne. Hon har *sin* kyrkohistoria, som är historien om skökan, vilken utgives för att vara solkvinnan.

I vart och ett av solkvinnans skeden påvisar profetian två viktiga saker. De äro dels den ande, som under det ifrågavarande skedet står till solkvinnans förfogande, dels de fiender, som hon där har att bekämpa. Och båda sakerna måste de heliga noga känna för att kunna tidsenligt frambära Jesu vittnesbörd.

Så t.ex. skola de heliga, som leva i vår tid och som utgöra ättlingekvinnan under skökodömet, veta vilken ande som gives dem under denna tid. Denne ande är, som vi ofta antytt, ökenanden med "den lilla kraften". Och det kräves äkta filadelfisk hushållnings- eller subjektiveringskonst för att få "smulan och grynet" att räcka till för alla behov*. Men få äro de, som förstå denna konst; och därför äro "Filadelfierna" så få, så få i alla kyrkor. Och den fiende, som dessa "Filadelfier" ha att bekämpa, är framför allt den *döpte* draken, som är det kristnade vilddjuret eller skökan. Ja, de ha att möta särskilt den *troende* draken, som beder och sjunger och tackar Gud för sin frälsning. Och inför denne frälste Satan stå "Filadelfierna" *besegrade* och kunna i stort sett icke förhindra hans gräsliga själamord och världsfördärv i Guds namn. Här gäller det att frambära Jesu vittnesbörd tidsenligt, så att man står oöverbunden av draken, mitt under det att man är överbunden av honom. Ja, här gäller det att vittna i tidsenlig säck, som är de kvarblivna ättlingarnas säck, sorgedräkten över den mistade modern och den ställföreträdande botdräkten, under vilken klappar det hjärta, som famnar hela världen och bär all dess synd inför Gud såsom sin egen.

Vi sade nyss, att Jesu ande icke finns till i någon annan gestalt än såsom profetians ande. Och alltså måste alla heliga i alla tider hava profetians ande. Och det hava de även. Det säger oss också en ängel från himmelen, nämligen samme ängel, som säger oss vad Jesu vittnesbörd är.

Denne höge ängel hade fått i uppdrag att visa Johannes domen över den stora skökan samt byssuskvinnans framträdande. Då Johannes sett detta, föll han ned för ängelns fötter och ville tillbedja honom enligt den tidens sätt att visa sin vördnad och tacksamhet. Men ängeln sade:

Gör icke så. Jag är din medtjänare och dina bröders, deras som hava Jesu vittnesbörd. Gud skall du tillbedja. Ty Jesu vittnesbörd är profetians ande (Upp 19:10).*

Här talar ängeln om Johannes bröder. Och vilka äro de? Naturligtvis alla de heliga som funnos på Johannes tid och som finnas i alla tider. Om dessa bröder säger ängeln, att de hava eller frambära "Jesu vittnesbörd". Och så förklarar han strax vad som menas med detta vittnesbörd: "*Jesu vittnesbörd är profetians ande*". Alltså hava alla Johannes bröder profetians ande, det är, alla Herrens heliga i alla tider

* Läs härom i Filadelfiabrevet, Kap 9, sid. 112 f.

* Hör, du skökopåve i troll-Rom, läs om denna djupa änglaödmjukhet, som icke vill se en människa vid sina fötter, och läs om densamma än en gång i Upp 22:9, och skäms för att sticka fram foten att kyssas!

hava profetians ande. Och det är just i och genom denne ande som de kunna vittna profetiskt eller tidsenligt.

Nu är det, som vi se, en ohygglig brist på profetians ande bland de troende i vår tid. Varpå beror det? Naturligtvis därpå att de icke hava Jesu ande, som alltid är profetians ande. De hava icke den smyrnensiske och filadelfiske Jesus-anden, vilken är den ende ande, som mönstraren på Patmos godkänner, och därmed hava de icke profetians ande. Därav deras liknödhet för en rätt insikt i profetian och deras totala brist på en sådan insikt. De ha icke den *verkliga* nyckeln till profetian, vilken nyckel är profetians ande, utan på sin höjd någon av de många falska nycklarna till densamma, vilka äro lika många, som det finns arter och grader av skökoande. Och så är profetians heliga och härliga helgedom stängd för dem. — Och så kunna de icke frambära Jesu vittnesbörd tidsenligt mot den samtidige fienden; ty den känna de icke, såsom de icke heller känna den säck-ande, i vilken han skall bekämpas. Och så komma de att i all sin välmening vittna *emot* Jesus, i stället för att vittna för och *med* Jesus. Ty deras Jesus är den förstabudslöse eller förstabudshalve Jesus. Och så vittna de *med* skökan och *emot* solkvinnan, ty de hava icke profetians ande, som håller människan på smyrnensisk och filadelfisk förstabudshöjd och därmed håller henne *utanför* och *uppöver* skökans ande. Och så ha vi fått detta ohyggliga virrvarr, detta vittnande huller om buller och härs och tvärs och alldeles uppåt väggarna. Och här se vi en ny sida i det förfärande spratt, som skökan spelat människorna, då hon lärt dem att lägga den personliga frälsningen utanför födelsen, utanför Kristi ande, som hon blott tager som släp till en fullkomlig utanförfrälsning. Därmed har hon berövat människorna profetians ande och så gjort det omöjligt för dem att tidsenligt frambära Jesu vittnesbörd. Vilket förfärande brott!

Alltså, I kvarblivna ättlingar, I måsten hava den smyrnensiske och filadelfiske Jesus-anden, som är profetians ande, beklädd med ättlingesäcken eller med den "stora bedrävelsen och det oavlåtliga kvalet i hjärtat" över skökans gräsliga själamord och världsfördärv, som I icke kunnen förhindra, men som I måsten vittna *emot* och protestera *emot* för att kunna hålla eder rena från "det stora brottet". Tystnar detta edert tidsenliga vittnesbörd, då är det höga ättlingeskabet, som är förstlingsskabet, förlorat.

Vad är de kvarblivna ättlingarnas kännetecken? Den frågan satte vi som överskrift till denna avdelning. Och nu ha vi sett, att detta kännetecken består däri, att de hålla Guds bud, vilket är detsamma som att de hava eller frambära Jesu vittnesbörd, vilket åter är detsamma som att de hava profetians ande. Svaret på frågan är alltså detta:

De hålla Guds bud

eller:

De hava Jesu vittnesbörd

eller:

De hava profetians ande

2

Drakens krig mot de kvarblivna ättlingarna

Och draken upptändes av vrede mot kvinnan och gick bort för att föra krig mot de kvarblivna av hennes ätt, mot dem som hålla Guds bud och hava Jesu vittnesbörd. Och han ställde sig på sanden vid havet.

Här få vi två synpunkter, nämligen: drakens krig mot de kvarblivna ättlingarna under det 6:e världsricket; och drakens krig mot de kvarblivna ättlingarna under det 7:e världsricket.

A

Drakens krig mot de kvarblivna ättlingarna under det sjätte världsricket

"Draken gick bort för att föra krig mot de kvarblivna av hennes ätt, mot dem som hålla Guds bud och hava Jesu vittnesbörd."

Detta är i sanning ett hemskt ord. Ty det säger oss, att draken nu kommit så långt, att han icke har några andra att föra krig emot än de kvarblivna ättlingarna. Blott dem gäller kriget, såsom vi se. Och varför? Jo, ty de hålla Guds bud och frambära Jesu vittnesbörd. Därför skola de bekrigas. Det är alltså icke de "kristna", som draken vill åt, utan *de* kristna, som hålla Guds bud. Det är icke "kristendomen", som han vill utrota, utan *den* kristendom, som består i budhållning. Det är icke "evangelium", som är hans stötesten, utan *det* evangelium, som är "Andens lag" i liv och lära. Allt annat har han på sin sida, och det behöver icke bekrigas.

Draken gick bort för att föra kriget mot dessa budhållare. Han "gick bort", står där. *Varifrån* gick han då? Jo, han gick naturligtvis bort ifrån den gamla krigsställningen gentemot kvinnan och intog en ny sådan. Han övergav det förra stridssättet och tillgriper ett nytt. Varför det? Jo, han har två skäl därtill, nämligen dessa:

Det första: *Han hade nu vunnit vad som stod att vinna på den gamla krigsvägen.* Och vad hade han vunnit? Jo, han hade lyckats göra kvinnan moderlös på jorden, så att han nu blott har att göra med ättlingekvinnan, som består av de kvarblivna ättlingarna. Han behöver alltså icke föra krig mot en stående moderförsamling och hennes döttrar. Såsom sådan är solkvinnan besegrad.

Det andra skälet. *Det består i det svåra nederlag, som han lidit.* Hans plan var att genom den ström, som han utsprutade ur sin mun, tillintetgöra hela det kristna romarriket, alltså både statsköken och örvingekvinnan, sålunda utrota allt vad kristendom heter. Men det misslyckades.

Han hade alltså starka skäl till en tidsenlig och förbättrad krigföring. Och därför "gick han bort". Och *vart* gick han? Jo, han gick och "ställde sig på sanden vid havet! Varför just där? Jo, ur havet uppstiger vilddjuret nr 1, och ur jorden uppstiger vilddjuret nr 2, som under det 6:e världsricket är skökoprofeten. Det är alltså genom dem, som han skall föra det nya kriget, nämligen kriget mot de kvarblivna ättlingarna. Hans krigshär består alltså av hela vilddjursmänskligheten och hela

skökomänkligheten och i all synnerhet av den senare. Det är alltså icke småsaker, som I förskingrade ättlingar haven emot eder. Och vad gäller striden? Jo, edert höga kännetecken. Draken strider blott mot dem, som hålla Guds bud eller hava Jesu vittnesbörd eller hava profetians ande. *Blott mot dem, som vittna tidsenligt eller som angripa honom tidsenligt, strider han tidsenligt; de andra låter han vara i fred, ty dem har han på sin sida.*

Och vilket fruktansvärt krig han fört och ännu förer mot de kvarblivna ättlingarna, det ha vi sett i vårt 10:e kapitel. Skökan utövar vilddjurets hela makt i dess åsyn. Denna makt består i mot-budet, genom vilket hon kommer jorden och dess innebyggare att tillbedja det första vilddjuret. Detta mot-bud bringar hon till stånd genom mot-födelsen från nedan i kraft av det uppstigande vilddjurets ande. Så skapar hon djävulsbarnen i Guds namn, som äro drakens fullt dugliga och pålitliga soldater i striden mot de förskingrade ättlingarna. Och hon förmår jordens innebyggare att göra läro- och kyrkobildden åt vilddjuret, och hon gör den till tvångsbild vid vite av livets förlust. Inför denna förstabudslösa bild, som vill beröva ättlingarna deras budhållningskännetecken, har kriget rasat fasansfullt, särskilt i den romerska kyrkan, där det krävt strömmar av de heligas blod. Påvedjävulen har frossat i detta blod. Men så länge de pinade och budhållande ättlingarna kunde röra sin tunga, framburo de Jesu vittnesbörd tidsenligt emot den blodiga trollpackan och centralskökan.

Alltså förer draken det nya kriget med en förunderlig klokhet och med en djupsinnig list. Då han såg, att han icke såsom uppenbar fiende till kristendomen kunde utrota densamma från jorden, då beslöt han att själv bliva kristen. Han tog dopet, lät inskriva sig i kyrkoboken, blev konfirmerad och gick till nattvarden, satt flitigt i kyrkan och bad och sjöng och tackade Gud för sin frälsning. Ja, draken blev påve, kardinal, biskop, präst, predikant, kyrkvärd, klockare och kyrkvaktare m. m. Han helt enkelt tog hand om kristendomen och blev överallt dess målsman, försvarare och sakförare. Och varför? Jo, för att med kristendom kunna utrota kristendomen från jorden. Har du sett på maken till list? Nu förstår du, varför profetian så flitigt kallar Satan för draken och ormen.

Och huru allmänt och grundligt han lyckats göra slut på kristendomen genom att själv bliva kristen, det visar hans kristna världsvälde, skandalväldet i Guds namn. Och så har han blott att bekriga den "heliga kvarlevan", de budhållande ättlingarna, som äro förskingrade i det världsbehärskande skökodömet. Och mot dem strider han genom kristendomen, genom det lagstadgade eller hävdvunna skökoevangeliet i lära och liv. Så listig och klok är "denna världens Gud", och så grundligt har han dragit hela världen vid näsan genom att låta kristna sig. Denne kristne Satan är just vilddjuret nr 2, som har två horn vilka likna ett lamms, och som talar likt draken. Ja, så ser den kristne draken ut. Och han har lyckats "förvilla jordens innebyggare" och göra dem till den kristna krigshären mot de kvarblivna ättlingarna.

Ja, sådan är eders ställning, I förskingrade budhållare. Det fån I ock dagligen se och erfara. Den kristne draken har satt sin prägel på allt. Hela kristendomen är budlös. Handel och vandel, affärer och allt slags

liv omkring eder är budlöst. Ja, själva luften är budlös, giftig, tyngande och sövande. Allt har sammansvurit sig till att draga ned eder från budhållarefästet i Kristi ande. Och gent emot denna fiendemakt haven I blott ökenanden med "den lilla kraften", som kräver så energisk hushållning eller subjektivering, att I ofta gå som på nålar.

Och det ginge väl an, om I hadn emot eder blott vanliga världsmänniskor och namnkristna. Men nu kommenderar draken mot eder stora hopar av troende, som äro den frälste draken. De svärma omkring eder likt spyflugor och söka inlägga sina drakägg i edra hjärtan, så att I bliven skökoättlingar. Och särskilt är den evangeliska månskenskattan flitig till att påtruga eder sin juridiska och budlösa utanför-frälsning. Hon vill trolla eder in i himmelen med "straffsummeblodet", som icke finnes till. Och får hon icke det, då murrar och klöser hon. — *Så fån I känna vad det är att bo i öknen och stå i sacken och gå fattigvägen och sitta i skymundan och vara korsfästa med Kristus av skökan.*

"Det blev givet åt vilddjuret att föra krig mot de heliga och att övervinna dem" (Upp 13:7). Detta förskräckliga ord ha vi påvisat i det föregående. Och de kvarblivna ättlingarna få dagligen se, vad det ordet innebär. *I ären drakens övervunna övervinnare.* Det är den hemska och djupa hemligheten i eder ställning. Tagen några exempel från vår statskyrka.

Vad förmån I i kyrkomötet? I det stora hela ingenting. I frambären där Jesu vittnesbörd tidsenligt, nämligen så som det skall frambäras *emot vilddjuret och skökan* under det 6:e världariket. Men då börja gubbarna att må illa och vrida sig i bänkarna. I yrken på en tidsenlig reform, såsom t.ex. att prästen skall befrias från att stå och läsa en lögn var gång han döper ett barn. Men se, nu griper man till med hornen, och de myndiga "fäder" streta emot, som om de bestode helt och hållet av gamla torkade bockhorn. Och så blir det omröstning. Och huru den i allmänhet utfaller, det veten I. Skökan ställer och styr. Hon äger kyrkomötet. I haven intet kyrkomöte. *Så ären I övervunna av draken.*

På samma sätt i de lagstadsade prästmötena i stiftet. Vad förmån I där? I det stora hela ingenting. I frambären Jesu vittnesbörd tidsenligt, nämligen så som det skall frambäras *emot vilddjurets och skökans* gräsliga själamord och folkfördärv, under det 6:e världariket. Och se, vilken oro det blir bland skökans myndiga prostar och präster. Och strax bliven I nedklubbade. Skökan ställer och styr. Hon äger prästmötet. I haven intet prästmöte. *Så ären I övervunna av draken.*

På samma sätt i kyrko- och skolrådet. Vad förmån I där? I det stora hela ingenting. I frambären Jesu vittnesbörd tidsenligt, nämligen så som det skall frambäras *emot vilddjurets och skökans* gräsliga själafördärv i församlingen. Men se, huru gubbarna vändas och riva sig bakom örönen. De såge helst, att I icke voren där. Och i omröstningen hålla de eder utanför. Skökan ställer och styr. Hon äger kyrko- och skolrådet. I haven intet sådant. *Så ären I övervunna av draken.*

På samma sätt i kyrkostämmorna. Vad förmån I där? I det stora hela ingenting. I frambären Jesu vittnesbörd tidsenligt, nämligen så som det skall frambäras *emot vilddjuret och skökan* under det 6:e världariket. Men strax börja kattbjörnen och hans katta och slå kutrygg och morra

och sträcka klor. Man mumlar och spottar och ser på klockan och väntar, att det där vittnesbördet skall taga slut. Och så blir det ett rungande nej eller en väldig röstpluralitet emot eder. Vilddjuret och skökan ställa och styra. De äga kyrkostämman. I haven ingen sådan. *Så ären I övervunna av draken.*

På samma sätt vid prästval. Vad förmån I där? I allmänhet ingenting. Det är oftast draken, som sätter till präst genom vilddjuret och skökan. Ty vad väger edert lilla röstetal mot drakens? Ingenting. *Så ären I övervunna av honom.*

Så hava de kvarblivna ättlingarna i vårt land hållits övervunna av draken under århundraden; och så hållas de ännu. Allt ligger i händerna på vilddjuret och skökan. *Hon innehar det kristna moderskapet och utövar modersmakten.* Hon har sin beslutande och styrande centralförsamling i kyrkomötet med underlydande centralförsamlingar i prästmöten, kyrko- och skolråd samt i kyrkostämmor; och med underlydande folkförsamlingar, som bestå just av hennes "förvillade jordinnebyggare", *vilka bo på ett visst jordområde och äro jorddjurets jordförsamlingar.*

Se där, vad som trätt i stället för den av Gud tillämnade modern, som skulle utgjorts av alla folkens rot-, stam- och moderfolk, det frälsta hemmafolket i hemmalandet och hemmastaden. Detta centralfolk för alla jordens folk skulle utövat det centrala moderskapet med den centrala modersmakten och moderstukten genom den väldiga hemmaströmmen från Guds och Lammets tron, vilken började sina härliga flöden "över allt kött" redan på "yttersta dagarnas" första dag.

Detta utvalda folk har redan av naturen en alldeles särskild begåvning för denna sin höga uppgift. Intet folk på vår jord kan så *älska* och därmed även så *hata* som judafolket. Detta folk skulle handhaft den kristna centralstyrelsen och utövat sin makt genom underlydande centralstyrelser och solkvinnoförsamlingar i alla jordens länder, och detta med en **all**-kärlek till Gud och **hel**-kärlek till nästan, som intet annat folk i världen kan åstadkomma. Juden går där med anlag för ett sådant förstabudshjärta, som kan klappa blott i ett judebröst. O, du utvalda Israel, du Guds hjältefolk utan like, du helgjutna och storslagna hjärtefolk, huru länge dröjer du att intaga din plats såsom vårt rot-, stam- och moderfolk!

Men i stället för detta normala moderskap har trätt det abnormala moderskapet. Centralstyrelsen och därmed all styrelse har blivit frånryckt solkvinnan och förlagd till månkvinnan i Rom. Där ha vi den stora mot-centralen, som fortplantar sin mot-centrale ande till alla sina sköko- och trolldöttrar. Och en sådan dotter är den svenska statskökan. Så förvänd har ställningen blivit genom det falska moderskapet, som är skökans moderskap. Och så hava de heliga blivit övervunna av draken genom vilddjuret och skökan. Och räkne, mäte och väge den där kan. alla de suckar och tårar, sorger och kval, som denna drakens seger över de heliga kostat dem! Men allt detta står upptecknat i boken och skall rättvist utkrävas av den judiska och kristna skökan, som ryckt frälsningsplanen ur dess normala gängor och därmed tvingat Gud att "giva åt vilddjuret att övervinna de heliga".

Drakens seger över de heliga sträcker sig även till småkyrkorna. Man söker bilda församlingar av troende både inom och utom storkyrkorna. Däri ligger intet ont då det sker i **all**-kärlek till Gud och **hel**-kärlek till nästan. Och det är möjligt, att sådana församlingar, i synnerhet i början, innehåva en prima, en smyrnensisk och filadelfisk ståndpunkt. Men förr eller senare överlistas de av den "troende draken" eller av skökans smygande och "ljuvlige" orm-ande. Så bliva de till en del och så småningom till större eller största delen skökodöttrar, som sakna den smyrnensiska och filadelfiska förstabudsfullkomligheten, vilken mönstraren på Patmos oeftergivligen kräver. Och så få de heliga inom dessa församlingar erfara, att de stå där såsom "de kvarblivna ättlingarna". De frambära Jesu vittnesbörd tidsenligt, nämligen så som det skall frambäras mot vilddjuret och skökan under det 6:e världsriget. Men deras ord förklingar oftast ohört i den sekunda och under-sekunda hopen. Och så äro de övervunna av draken.

Men snart ljuder signalen: "*ut, ut, ut från Babel, I mitt folk!*" Och uttågets dag är måhända närmare än vi tro. Ty sköko-Babel börjar övergå i demon-Babel. Österns "gastar och spöken, hornugglor och korpar" i människogestalt börja ju taga särskilt storkyrkorna om hand och styra och ställa i dem efter behag. Och ve den, som då stannar kvar i Babel (Kap 11, sid. 18 f.).

Sådan är eders ställning, I budhållande ättlingar, sådant edert läge under det 6:e världsriget, ja, just sådant som profetian framställer det i vår text. Det sen I tydligen.

Guds nytestamentliga församling under skökodörets tid utgöres endast av "den heliga kvarlevan", som är de kvarblivna och moderlösa ättlingarna, vilka hålla Guds bud eller hava Jesu vittnesbörd, som är profetiernas ande. Genom detta höga kännetecken bevara de släktskapen med den mistade hemmamodern och med den höga urmodern i himmelen.

Ja, blott denna "kvarleva", detta "Smyrna" med sin "fattigdom", detta "Filadelfia" med sin "lilla kraft", detta prima "Tyatira", med, sin "börda", detta prima "Sardes" med sina "obesmittade kläder" — är Guds nytestamentliga församling, den i mönstringens stund ostraffliga.

Gränslinjen kring denna församling går icke kring den eller den storkyrkan eller småkyrkan, huru mycket man än må avlas därom; utan den skär tvärt igenom alla kyrkor både stora och små, och ställer alla "smyrnensiska" och "filadelfiska", "tyatiriska" och "sardesiska" budhållare på den ena sidan och alla de övriga på den andra sidan, ja, just så som mönstraren på Patmos ställde dem. Ättlingeförsamlingens rämärke är hennes i skriften givna tresidiga kännetecken: *Hon håller Guds bud, hon har Jesu vittnesbörd, hon har profetiernas ande.* Men det är bristen på denne ande och därmed bristen på insikt i solkvinnans "kyrkohistoria", som är orsaken till detta vidriga käbbel och skrik: "*Här, nej här, nej här är den sanne Kristus.*" Och under allt detta öronbedövande larm är saken mycket enkel och tydlig, ty saken är denna: *Kristus framträder under tidernas lopp blott såsom profetiernas Kristus, d.ä. såsom samtidig eller tidsenlig och alltså med det tidsenliga andemåttet och med det tidsenliga kravet.* Blott de som hava denne Kristus och som alltså hålla hans bud eller frambära hans vittnesbörd,

icke tidsvidrigt, utan tidsenligt under solkvinnans olika skeden och lägen — blott de äro hans församling, den i mönstringens stund ostraffliga. Detta är ju till och med så tydligt, att det säger sig självt att så är. Saken hänger alltså helt och hållet på ett sådant andedop, som ställer människan på smyrnensisk och filadelfisk förstabuds-höjd, den enda ståndpunkt som mönstraren godkänner. Blott på detta Sions förstabudsberg, som alltid är *nu*-berget eller som alltid befinner sig i samtidighetsläget, står Guds församling, den i mönstringens stund ostraffliga.

Men nu skriker skökan, ja, hon alldeles gallskriker. Ty hon är Guds församling — förstås. Hon är den normala utvecklingen alltifrån pingstdagen — naturligtvis. Och "de där ättlingarna — ja, de äro pietister, läsare, svärmare, tokar, kärlekslösa domare, överspända och stormodiga kräk, som vilja vara förmer än vi andra".

Draken står i vår text såsom den högstkommenderande generalen på sanden vid havet. Hans eldröda ögon speja efter budhållare. Där han upptäcker en sådan, där rycker han fram med sina härar. Han strider mot "*ättlingar*", alltså mot dem *såsom en och en*. Lagg märke till det. Just där du är ställd, just i dina dagliga sysslor och plikter, i dina sorger och i dina fröjder, ja just *där*, sekundligen alldeles inpå dig och in i dig rasar kriget mot dig, för att försvaga och rubba budhållningen och frånrycka dig det höga kännetecknet, genom vilket du tillhör den höga ätten. Ja, just detta sega och ihärdiga krig *mot var och en särskilt*, är drakens krig mot de kvarblivna ättlingarna, som bo i skökans öken och stå i säcken. *En* seger har han vunnit över de heliga, då han gjorde dem moderlösa på jorden; men det är segern nr 2 han vill vinna: göra dem moderlösa även i himmelen.

B

Drakens krig mot de kvarblivna ättlingarna under det sjunde världsricket

Vid början av det 6:e världsricket "gick draken bort och ställde sig på sanden vid havet". Det var den förändring i stridsättet, som de dåvarande förhållandena krävde. Denna förändring är detsamma som den fullt genomförda horn- och munförändringen nr 1. Och vi ha nu sett, huru han för kriget mot ättlingekvinnan under detta världsrrike.

Men vid början av det 7:e världsricket går han och ställer sig vid "den stora floden Euftrat". Där står han enligt den 6:e vredesskålen, såsom vi sett i vårt 10:e kapitel. Det betyder en ny förändring i stridsättet mot ättlingekvinnan. Och denna förändring är detsamma som horn- och munförändringen nr 2.

Redan genom den judiska skökans grundläggande korsfästelsesynd mot Kristus i hemmakvinnan lyckades draken att på ett grundläggande sätt uttorka tubudsfloden från tronen. Han berövade tubuds-Euftrat dess folk-frälsningsflöden "över allt kött".

Och genom den kristna skökans fortgående korsfästelsesynd mot Kristus i ökenkvinnan, lyckas han hålla denna folk-frälsande Euftrat torrlagd. Så blev han i stånd att genom skökans torr-evangelium förtorka alla folk. Så blev tubudsgränsen i hjärtana utplånad; budens

heliga rämärken blevo upprivna genom det budlösa evangeliet. Ja, Euftrat har torkat ut; och nu ställer sig draken vid densamma. "Framåt!" kommenderar han, och den nya krigshären rycker in. Österns barbarer taga folken i besittning på födelseväg genom den stora demon- eller paddblåsningen. Därmed börjar det nya kriget, som draken förer genom all världens besatta konungar och folk. Det är sjunderikskriget mot ättlingekvinnan på Harmageddon.

Den nya förändringen i stridssättet är alltså en återgång till det gamla stridssättet. Draken framträder nu återigen såsom den *uppenbare* fienden mot kristendomen och solkvinnan. Nu tager han icke dopet mer; spelar icke kristen längre. Det behövs icke. Ty med skökans hjälp och framförallt genom den romerska centralskökans kraftiga handtag har han fått alla folk grundligt beredda för den *uppenbara* gudlösheten och antikristendomen. Hela världen tillgriper nu det lagstadgade och offentliga utrotningskriget mot de kvarblivna ättlingarna. Det under skökodömet fördolda och smygande demonväldet avkastar slöjan och framträder såsom det öppna och världsbehärskande demonväldet. Med en så förfärande konsekvens framträder det onda i världsutvecklingen. Men det vilja människorna icke höra talas om. Ja, de gapskratta åt slikt tal, ända tills de sitta järnhårt insmida i det förskräckliga öde de gjort åt sig själva. Säg t.ex. den evangeliska skökan i vårt land, att hon genom sitt budlösa evangelium, som hon i århundraden vräkt ut över vårt folk, och genom sitt hejdlösa raseri mot Guds bud, som för liv och död icke få vara med i den personliga frälsningen, ja säg henne, att hon därigenom har förtorkat vårt folk och banat väg för de härar av demoner, "gastar och spöken, hornugglor och korpar", som nu vältra sig över Euftrat — och du skall få se, huru oskyldig hon ställer sig. Ja, så gjorde även den judiska skökan, då Herren påvisade, att hon genom det budlösa löftet fördärvat judafolket. Hon ställde sig alldeles oskyldig, ja, hon blev så etter rasande, då hon fick höra denna sanning, att hon helt enkelt förde Kristus på korset.

Huru draken kommer att föra det nya kriget mot ättlingekvinnan, ha vi sett i vårt 10:e kapitel. Han förmår jordens innebyggare att göra den antikristiska vetenskaps-bilden åt vilddjuret. Den blir lagstadgad tvångsbild, som kräver underkastelse och tillbedjan vid vite av livets förlust. Och alla regerande kulturdemoner och alla rådemoner komma att draga försorg om straffets utkrävande genom livslångt pinande eller genom dolk, revolver och dynamit eller andra den tidens plågo- och utrotningsmedel. Då inträder i högsta mening den tid, om vilken det är sagt, att det blir en tid av nöd, vars like icke funnits allt ifrån den dag, då människor blevo till på jorden (Dan 12:1; Matt 24:21). Ty då kommer den fasansfulla motsvarigheten till "Jerusalems förstörelse". Då blir det nämligen fråga om att med våld storma, intaga, och förstöra det himmelska dotter-Jerusalem, som är ättlingekvinnan. Ja, detta Jerusalem skall stormas av den himmelsstormande anti-kristendomen på Harmageddon.

I det 7:e världsriket, som är demonriket, möter alltså draken de kvarblivna ättlingarna med en övernaturlig andemakt i människogestalt, en fruktansvärd kraftbeklädnad från nedan. *Detta känna alla verkligt*

troende människor redan nu. De inse, att de stå inför ett nytt krig, där deras hittills varande andemått icke räcker till. Här går ett rop ur alla heligas hjärtan efter en ny pingstdag med en ny kraftbeklädnad från höjden, ja, ett skriande rop ur andarnas djup efter en tidsenlig dräkt, utan vilken de icke kunna upptaga striden mot österns barbarer.

Ja, sälla ären alla I, som sen att I nu behoven *något nytt*; sälla äro alla de, som ropa efter den nya dräkten! Den kommer, den kommer: **byssusdräkten**, "den glänsande rena". Men den kommer blott till dem, som av *allt* hjärta, *all* själ, *all* kraft och *allt* förstånd begära densamma. Ty blott dessa trånande förstabudsandar kunna bära den nya förstabudsdräkten och bestiga den nya förstabudshöjden.

Överallt där de förskingrade ättlingarna nu samlas i ett litet "Smyrna", ett litet "Filadelfia", där är deras första och sista bön, ja, deras stående böneämne just detta: "*Herre, Herre, ny dräkt, ny dräkt! Tag ut oss, föd ut oss, om än med onämnbara kval! Och föd in oss i Harmageddons segerande, den glänsande och rena!*"

Och överallt där en ättling nu går eller står, där suckar han så: "*Herre, Herre, kläd mig i det himmelska byssus; ty utan det är jag ohjälpligt förlorad i det nya krig, som nu börjar föras mot mig!*"

Ja, nu försiggår dagligen en grundlig sällning i andarna. Ty blott åt dem, för vilka byssusdräkten är dyrare än allt på vår jord, blott åt dem, som låta allt annat fara, gives den nya dräkten.

Endast de storslagna och helgjutna Smyrna- och Filadelfiaandar, som på nytt skaka av sig jorden, världen och tingen, som djupare och skarpare än någonsin spränga och krossa alla bojor från nedan, endast dessa trånande och glupska **allt**-andar i öknen, vilka sväva fram över mullen, lätta och liksom på tå, och vilkas valspråk är detta: »**allt eller intet!**» — *blott de* bliva klädda i himmelens byssus, "det glänsande och rena", ja, "rena" d.ä. sjunderiksrena, som är något mer än det sjätteriksrena.

Sen upp, sen upp, I öknens förskingrade barn! Vad sen I? Jo, se, se, Sions berg flyttar plats! Det övergår från sjätteriksberget till sjunderiksberget. Se, det skrider, det skrider sakta och majestätiskt för att stanna mitt på Harmageddon! Se upp, se upp, du öknens skara! Fort upp på det nya berget, att det icke går dig förbi. Fort på med byssus-hjälmen, den glänsande och rena, på med byssus-pansaret och byssus-bältet, det glänsande och rena, på med byssus-skorna, de lätta, glänsande och rena, tag byssus-skölden, den starka, glänsande och rena, grip byssus-svärdet, det skarpa, glänsande och rena! Ja, fort, fort på med den nya vapenrustningen och fort upp på det nya berget! I dag är det bredvid dig; i morgon skrider det förbi dig! — O, om alla troende nu visste, i vilken tid de leva: iklädningsens och bergbestigningens tid! Men vilken sällning i andarnas värld! Vilka skaror, som dräkten och berget nu gå förbi! — Herre, Herre, låt berget gå sakta och samla många, många på det!

Så blir ättlingekvinnan tidsenligt rustad för det nya kriget. Skökans fördämning mot hemmafloden är raserad genom Guds rättvisa dom över henne. Den apostoliske anden gjutes såsom över de 120 på pingstdagen. *Och med något mindre var det aldrig värt att möta det*

demoniska och antikristiska världsväldet!

Med denne ande bliva de förskingrade ättlingarna i stånd att organisera sig efter det nya krigets behov. Kraftiga Smyrna- och Filadelfiaförsamlingar här och där i byssusdräkt och byssusvapen. De komma att föra icke blott försvarskrig, utan även anfallskrig genom sjunderiks-missionen. Apostoliska kraftgärningar slå människorna med häpnad och försätta dem i vördnad. Men draken svarar med "stora tecken och under".

Under hela det 7:e världsricket är ättlingekvinnan fortfarande i öken. Men nu är det en ny öken. Hon bor icke längre tillsammans med skökan, utan tillsammans med österns barbarer i människogestalt, ja, tillsammans med "pilormen, gastar och spöken, hornugglor och korpar" i människogestalt. Det är demon-öknen, där det gäller bevara ättlingekännetecknet, som är att hålla Guds bud tidsenligt eller att frambära Jesu vittnesbörd i profetians byssusande. I denna öken bliva "Smyrna- och Filadelfiaförsamlingarna" ofta sprängda och ättlingarna förödda och förströdda. Så få de känna, att de allfort äro övervunna av draken och stå i säcken. Israel har ännu icke blivit deras moder; folkfrälsningens tid är ännu icke inne.

Låt oss nu flytta fram till den evigt avgörande striden. Den stora demon- eller paddblåsningen är fulländad och världsomfattande. Alla jordens besatta konungar och folk äro församlade på Harmageddon. "Framåt!" ropar överdemonen vid Eufrat. Apollyon svänger förödelsens svärd. Härarna sätta sig i gång. Sions berg skall stormas. Det himmelska dotter-Jerusalem skall intagas och förstöras. Tiden med nöd utan like är inne.

Nu provas din vapenrustning, du dödsdömda skara! — O, vad se vi! Se, berget strålar av hjältemän och hjältekvinnor i glänsande dräkter och vapen! Intet tårat öga, ingen fruktan och bävan för de anryckande härarna. Osynlig, men dock synlig står den vite ryttaren i ättlingarnas mitt. Hans närhet kännes så mäktig, att allas anleten stråla av segerfröjd, *innan* striden har börjat. Och hela berget är fullsatt av vitt rytteri med höjda och flammande järnspiror.

"Svängen andens svärd, det blixtrande och skarpa", ropa Cyprianer; "falle huggen skoningslösa och tunga över en himmelsstormande värld!"

Berget strålar i rött. Det är de heligas blod. Ja, vad mer. Det är ju deras långfredag. Varje droppe av det högättade blodet vinner tusen fiender, som kasta vapen, byta dräkt och inträda i ättlingarnas led.

Fruktlöst är utrotningskriget, ointagligt är det himmelska Jerusalem. *Det* börjar fienden ana, men den stryker icke flagg, nedlägger icke sina vapen.

Nu är den tecknade förstlingskaran fulltalig, och de slaktades antal är fullt (Upp 6: 11). — Men vad är detta? Se, här stod ju nyss en, nu är han borta; och där stod en, han är ock borta. Och se nu är hela ättlingeskaran försvunnen från jorden! Uppryckningen, uppryckningen i rätt stund!

Men — o, fasa! Se, kolsvarta moln överallt vid horisonten! Det mörknar; blixtar flamma, tordönen mullra, hela världen börjar darra, och fiendehären gripes av hemska aningar.

Nu lösösläppa de fyra änglarna jordens vindar. Och en världsorkan utan like bryter ut. "Tiden av nöd utan like" är inne för jordens demoniska konungar och folk. Och likt överdådet Titanic i den fasansfulla natten, går hela den himmelsstormande världen i kvav, för att aldrig mer stå upp.

Men likasom det vid Titanics undergång visade sig, att många av de drunknandes skara voro besådda av det 6:e världsrikets ättlingekvinna, så skall det ock vid världs-Titanens undergång visa sig, att *många, många*, blivit besådda av det 7:e världsrikets ättlingekvinna. Bland världsvrakets spillror skall ljuda ett mäktigt:

"Närmare, Gud till dig, närmare dig; slut mig till ditt bröst!"

Ty likasom i Titanics hemska dödsstund — då hon med all sin gudlösa kultur, sin hemska fåfänglighet och lyx stupade på huvudet ned i sin djupa grav — likasom en hjälteskara då trädde fram, grep instrumenten och spelade: *"Närmare, Gud, till dig!"* — så skall ock, när den demoniska världs-Titanen stupar i sin grav, en hjälteskara träda fram och stämma upp ett hjärtegripande och världsgenomträngande: *"Närmare, Gud, till dig!" Den skaran är Israels hjältefolk, som då träder fram såsom folkens rot-, stam- och moderfolk.* — Nu är folkfrälsningens tid inne. Ty i den djupa graven på demonoceanens botten ligger den demoniska fördämningen mot floden från tronen krossad för alltid. Det mångtusenåriga hindret är borta. Israel frälses. Och dess frälsning är **»liv ifrån de döda»** för hela världen (Rom 11:15).

Det utvalda folkets pingstfödelse drager med sig alla folkens och hela skapelsens pingstfödelse. — Denna centrala pingstflod från centralfolket i centrallandet och i centralstaden strömmar in även i dödsrikets judaregioner till frälsning, först för rotfolket även där och sedan till frälsning för alla andra därvarande folk. *Ty utan Israel såsom rot och stam frälses intet folk, varken på jorden eller i "jordens hjärta".*

Och så komma, i stort sett, alla folk att lämna sina mångtusenåriga irrvägar i öknen och vända sig till "folkens konung" och uppstämma världspingstens psalm, den härliga folksången, som inleder tusenårsriket (Upp 15:3–4):

**»Stora och underbara äro dina verk,
Herre Gud, du Allsmäktige;
Rättfärdiga och sanna äro dina vägar,
Du folkens konung.
Vem skulle icke frukta dig, Herre,
Och prisa ditt namn?
Ty du allena är helig,
Och alla folk skola komma och tillbedja inför dig.
Ty det har blivit uppenbart huru du dömer.»**